

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Knaak_Richard_A-DragonRealm_1-Ohnivy_drak.PDB

PDB Name: Knaak_Richard_A-DragonRealm_1-O

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.9.2007

Modification Date: 16.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Richard A. Knaak

OHNIVÝ DRAK

Českým čtenářům

S radostí vítám své české čtenáře v DragonRealm, světě divokých čarodějů, dračích vládů měnících podobu, fantastických tvorů a odporných zlosynů! Tady potkáte Cabea Bedlama, čarodějkou Gwen, úskočného vévodu Tomu, podivuhodného Temného koně, tajemného Shadea a další. Svět DragonRealm, který se po léta vyvíjel, stále roste a prochází po nových stezkách k novým dobrodružstvím.

Připojte se ke mně v zemích dračích králů, kde se z minulosti rodí budoucnost a lidé, kteří se ještě zotavují po otřesech, zjišťují, že se jejich život navždy změnil... A to všechno kvůli jedné nešťastné pokrevní linii.

Richard A. Knaak

I.

Přicházeli, dole pod vznešenými Tyberskými horami. Někteří po dvojicích, jiní sami. Kruté dračí přilby skrývaly všechno kromě očí; očí, které ve snášející se tmě většinou krvavě zářily. Všichni měli zbroje ze šupinaté kůže, kdyby však chtěl kdokoli vyzkoušet jejich pevnost, zjistil by, že jsou odolnější než nejlepší pancíř. Díky pláštům, které vlály jako noční přízraky, vypadali jezdcí, jako by letěli - a po

pravdě řečeno, kterýkoliv přihlížející by věřil, že tihle muži by to dokázali. Jestli to vůbec byli muži. Bylo jich jedenáct a postupně vytvořili jedinou skupinu. Nezaznělo jediné slovo pozdravu, vlastně nikdo ani nekývnul hlavou. Vzájemně se znali a za nesčetné roky takto cestovali už nesčetněkrát. Občas jich byl jiný počet, ale cesta byla vždycky stejná. Mnozí z nich se také navzájem nijak nemilovali. Jeli tedy celou cestu mlčky, před sebou Tyberské hory, vypínající se k nebesům, vábící.

Po dlouhé době konečně dorazili k první z hor. Zdálo se, že tady jejich putování končí. Skrze hory nevedla žádná stezka, cesta na úpatí jednoho z největších obrů náhle skončila. Jezdci se však vůbec nesnažili zpomalit. Vypadalo to, že zamýšlejí vtrhnout přímo do nitra země. Koně o pokynech svých pánů nijak nezapochybovali, jen se hnali svým směrem, jako vždycky.

Jako by se sklonila před jejich výzvou, hora tála a přesouvala se. Nepřekonatelná přirozená bariéra zmizela a nyní vedla skrz široká cesta. Jezdci si zázraku nevšimli a pekelným tempem pokračovali dál. Když koně procházeli hranicí, frkali, ale nebyla na nich patrná ani stopa po únavě. Pro jejich druh tato cesta nebyla ničím.

Jeli po křivolaké, vinoucí se stezce. Skupinu nezpomalily ledové jazyky a zrádné strže. Přestože se kolem skrývaly a sledovaly je věci, které nepatřily do lidského světa, jezdce to nezabrzdilo. Jen málo tvorů bylo tak pošetilých, aby se jim postavilo, obzvlášť pokud znali skutečnou povahu cestovatelů.

Rychle se k nim blížil ohromný strážce Tyberských hor, Kivan Grath. Jen málo lidí ho vidělo takto zblízka a ještě méně se jich kdy pokusilo na něj vystoupit. Žádný z nich se nikdy nevrátil. Sem vedla cesta. Sem jezdci přijeli. Když se přiblížili k velikému Hledači Bohů, jak se dalo jeho jméno přeložit, zpomalili zvířata a u úpatí zastavili a sesedli. Dorazili k cíli.

Hora skrývala ohromnou bronzovou bránu, která vypadala stejně věčná jako sama země. Tyčila se nad diváky a předváděla jim pradávné, nepopsatelné řezby. Jeden z jezdců se k ní vydal. Oči pod přílbou měl jako led. Ty koušičky tváře, které byly vidět, byly také bílé. Zamračeně zvedl levou paži, pěst sevřenou, a ukázal na bránu. Mohutné bronzové dveře zasténaly a pomalu se otevřely. Bledý válečník se vrátil ke svým společníkům. Jezdci odvedli koně dovnitř.

Jediné světlo v jeskyni obstarávaly pochodně. Větší část sluje byla přírodní, ale způsob, jakým byla rozšířena, by ohromil dokonce i horské trpaslíky. Jezdce to nijak nezajímalo, už dávno si svého okolí přestali všimnout. Ignorovali dokonce i hlídky, pouhé stíny, ale přesto vždycky přítomné.

Zvolna se k nim přilouďovalo cosi temného a šupinatého, jen vzdáleně připomínajícího člověka. Natáhlo to znetvořenou ruku a všichni jezdci v pláštích sloužícímu předali koně.

Vešli do hlavní jeskyně.

Pevnost jejich hostitele vyzařovala pocit děsivé moci, jako nějaký bohatý, ale prastarý chrám. Tu a tam stály podobizny lidských i nelidských tvarů. Všichni byli dávno mrtví a jejich druh už byl zapomenut i dějinami. Tady jezdci konečně dali najevo jistý respekt. Jeden po druhém všichni poklekli před velkou postavou, která seděla před nimi. Potom vytvořili půlkruh, v jehož středu byl hostitel.

Hadovitý krk se stočil do oblouku. Skupinku si prohlédly zářící oči. Krvavě rudý jazyk na okamžik spokojeně vystřelil a hrozivá blanitá křídla se roztáhla v plném lesku. Zlatý lesk šupinatého těla navzdory marnému osvětlení dovršil obraz čiré vznešenosti, náležející králi svého druhu. Přesto ve vzduchu zůstával náznak čehosi, co se blížilo nejistotě. Jestliže si toho ostatní všimli, nechali si to pro sebe.

Potom Zlatý drak promluvil, sykvým hlasem, který přesto mírně rozechvěl celou místnost.

„Vítejte, bratři! Vítejte a buďte zde jako doma!“

Jezdci se široce rozestoupili a jejich obrysy se rozmazaly, jako by byli pouhou iluzí. Nezmizeli však. Spíše vyrostli a změnili tvar, jako by jejich těla byla z rtuti. Vyrostla jim křídla a ocase a na rukou a nohou vypučely drápy a tuhá kůže. Přílby se vpíjely do tváří svých nositelů, až se z nich samých staly tváře. Koutky úst se stáhly dozadu a objevily se čelisti s řadami dlouhých, ostrých zubů, které se v matném světle leskly. Během minuty zmizely veškeré známky lidskosti.

Rada dračích králů se dostavila na rozkaz.

Zlatý drak přikývl. Jako císař, král králů, s potěšením shledal, že ostatní tak pohotově uposlechli jeho rozkazu. Znovu promluvil a tentokrát z něj přitom vycházel kouř.

"Jsem potěšen, že jste to zvládli. Obával jsem se, že by některé z vás mohly ovládnout emoce." Na okamžik se zadíval na Černého draka, panovníka zlověstných a smrtících Šedých mlh.

Černý drak nepromluvil, ale v očích se mu zablýskalo.

Císař dračích králů obrátil pozornost k nejbližšímu ze svých bratří. Modrý drak, víc mořský had než suchozemský tvor, s úctou sklonil hlavu.

„Rada byla svolána na žádost pána Přímořského Irillianu. Zaznamenal podivné události a přeje si zjistit, zda se něco podobného děje i v zemích jeho bratrů. Mluv.“

Modrý drak, hladší než většina jeho druhů, se podobal spíše vodnímu zvířeti, pohyby měl náležitě plynulé, jako tvor, jenž trávil většinu života ve východních mořích. Když promluvil, místnost se naplnila pachem soli a ryb. Zaprášený, sluncem opálený Hnědý drak nakrčil nos. Nesdílel s bratrem zálibu v moři. „Můj pane. Bratři.“ Prohlédl si všechny kolem sebe, obzvláště Černého draka. „V uplynulých letech byla má država velmi pokojná. Lidé zůstávali klidní a mé klany měly dobré snůšky.“

Tentokrát zavřel Hnědý drak, který panoval nad Pustinami na severozápadě. Od konce války s Pány draků sledoval úpadek svých klanů. Mnozí tvrdili, že to byla práce samozvaných Pánů, ale nikdo si nebyl jistý, jaká kouzla čarodějové při pokusu porazit dračí krále použili. Stvořili Pustiny, ale o tom, zda způsobili i ztrátu plodnosti v klanech Hnědého, se spekulovalo jen mezi čtyřma očima. Hnědý byl stále nejzuřivějším bojovníkem.

Vládce Přímořského Irillianu mírný výbuch ignoroval a pokračoval v řeči: „Nedávno se však věci změnily. Objevil se nepokoj - ne, to říká příliš. Je to... pocit. Lépe se to označit nedá. A nejenom mezi lidmi. Zachvátilo to i ostatní, dokonce i vyverny a nižší draky.“ „Ha!“

Poznámku následovala vlna mrazivého chladu. Na všem, nač dosáhl dech Ledového draka, se usadila jinovatka. Zlatý drak se na něj odmítavě podíval. Hubený až vyzábělý král Severních planin se znovu zasmál. Ze všech draků byl právě on nejméně vídán a nejméně milován.

„Stává se z tebe stará bába, bratře! Vždycky se objevuje nepokoj! Stačí několika z nich přitáhnout uzdu a rozdrtit je.“

„To říká panovník panství ještě prázdnějšího, než má Hnědý.“ „To říká panovník, který ví, jak se vládne!“ Hrozilo, že z Ledového draka vyrazí vánice. „Ticho!“

Všechno ostatní přehlušil dunivý řev Zlatého draka. Ledový drak se stáhl a odvrátil sněhově bílé oči od lesku svého císaře. Když se král králů rozzuřil, tělo mu zářilo.

„Takovéhle bitky už na nás jednou přivolaly pohromu! Zapomněli jste snad tak brzy?“

Všichni sklonili hlavy, až na Černého. Na jeho obrovských čelistech byl patrný náznak potěšení. Zlatý drak se na něj ostře podíval, ale nepokáral ho. V této záležitosti byl král Šedých mlh v právu.

Dračí císař se narovnal do plné výšky, takže čněl nad ostatními: „Téměř pět lidských let jsme bojovali v té válce - a málem jsme byli poraženi! Náš bratr Hnědý stále nese následky, vidí, jak se jeho klany zmenšují! Jeho problém je nejzřetelnější, avšak my všichni máme jizvy způsobené Pány draků!“

Páni draků jsou mrtví! Nathan Bedlam byl poslední a už je to dávno, co zahynuli,“ zařval Rudý drak, který vládl sopečnému území nazývanému Pekelné pláně.

„A vzal s sebou Nachového krále!“ Černý se už neudržel. Oči mu plály jako majáky uprostřed noci. Císař přikývl: „Ano, vzal s sebou našeho bratra. Bedlam byl poslední a nejvražednější z Pánů. Svým posledním činem nás ochromil. Penacles je město vědění a Nachový byl jeho pánem, to on plánoval naši strategii.“ Poslední slova byla řečena téměř neochotně, protože Zlatý nerad připomínal svým bratrům, kdo je v těch dnech skutečně vedl.

„A teď se jeho zemí zmocnil Gryf! Jak dlouho ještě musíme čekat, než udeříme? Generace lidí už se narodily a zemřely!“ Černý hněvivě zatřásl hlavou.

„Není následník. Znáš úmluvu. Třináct království, třináct králů. Pětadvacet vévodství, pětadvacet vévodů. Nikdo nesmí porušit úmluvu...“ Prozatím, dodal císař v duchu.

„Zatímco čekáme na následníka, lord Gryf kuje pikle. Pamatujte, že se znal s Pány.“

„Dojde na něj. Snad už brzy.“

Černý ostražitě pohlédl na svého vládce: „Co to znamená?“

„Jak je zvykem, vzal jsem si družky Nachového za své. Z první snůšky se vylíhli jen nižší draci, většina jich byla usmrcena, pochopitelně. Současná snůška však vypadá slibněji.“

Ostatní králové se k němu natáhli. Snůšky byly záležitostí vrcholného významu. Pouhých několik planých snůšek mohlo způsobit vymření jakéhokoliv klanu.

„Jen v hrstce hnízd jsou vejce nižších draků. Většina jsou ohniví draci. Čtyři vejce však mají skvrnité pásy!"

„Čtyři!“ Toto jediné slovo zaznělo jako jásot. Skvrnité pásy byly znamením králů. Taková vejce byla střežena, protože následníci dračích králů byli mimořádně vzácní.

„Bude trvat ještě týdny, než začne líhnout. Družka je chrání před svévolnými nižšími draky i před všemi mrchožrouty. Když budeme mít štěstí, všichni prorazí skořápky."

Černý se usmál, a v úsměvu jakéhokoliv draka bylo cosi zlověstného: „Pak lorda Gryfa rozdrtíme!"

„Snad."

Všichni se obrátili k tomu, kdo zchladil jejich radost. Pán Přímořského Irillianu na ně znovu hleděl a očima je vyzýval, aby se ozvali. Když nikdo nezaprotestoval, smutně zatřásl hřívou.

„Nikdo z vás neposlouchá! Musím to říkat znovu? Nechápejte mě špatně. Táhle novina mi přinesla velikou radost. Možná jsou mé obavy neopodstatněné. Přesto musím promluvit, jinak budu navždy litovat." „Tak promluv a skonči s tím! Už mě to žvanění unavuje!" Král Východních moří si Černého nevšiml a pokračoval: „Předtím jsem cítil podobný vír neklidu jen jednou. Tehdy to byla předzvěst příchodu Pánů draků."

Nejeden z dračích králů rozhněvaně a snad i zděšeně zasyčel.

Černý se teď usmíval: „Vlastně se musím omluvit, bratře Modrý. Předložil jsi přesně tu záležitost, o které jsem si přál pohovořit."

Císař zavrtěl hlavou: „Tohle je stará země. Dračí králové už vládnou celé věky, ale naše vláda je ještě mladá, když ji porovnáme s vládou některých starších ras. Ještě teď se občas objevují stopy pradávne moci. Ten vír pocitů, o kterém je řeč, může být i magického původu. Nicméně," odmlčel se a přehlédl jeskyni, „pokusili jsme se vytrhat i s kořeny ty, kdo by mohli být nějakým způsobem sladění s těmito dávnými způsoby. Vím, že teď žije jen málo lidí, kteří jsou hrozbou."

„Je tu jeden, který by nás mohl ohrozit" Slova zazněla tiše, ale pevně. Aniž se k němu ohlédl, všichni věděli, že znovu promluvil Černý.

„A kdo by to mohl být?"

Obyvatel Šedých mlh sebevědomě rozepjal křídla. Publikum bylo jeho. „Jeho rodinu dobře známe. Velmi dobře. Je mladý, necvičený, ale jmenuje se Cabe Bedlam."

Dračí králové včetně Zlatého jako jeden lehce couvli, jako by je někdo uštknul. „Bedlam!" šeptal nejeden hlas.

Císař doslova vykřikl: „Proč o tom člověku nevíme? Kde je ten potěr toho ďábelského čaroděje?"

„V zemích, které teď patří Gryfovi. Nathan Bedlam umístil dítě, které je jeho vnukem, do Mito Picy. Poněvadž je to oblast známá tím, že se tam líhnou čarodějové a jim podobní, občas jsem tam posílal špehy. Právě jeden z nich toho člověka objevil."

Rudý zavrčel: „Překročil jsi nejméně dvoje hranice, bratře! Rád bych věděl, kolik špehů máš."

„Všichni máme svoje uši a oči. Kromě toho tenhle člověk musí být pod dohledem!"

„Proč jsi ho nenechal zabít?" zeptal se Zelený drak. „To se ti vůbec nepodobá, Černý. Odkdy váháš při sledování svých cílů?"

Černý se podlézavě poklonil císaři a odpověděl: „Neudělal bych to bez svolení svého pána."

Zlatý si odfrkl: „To je u všech věcí zjevně to nejdůležitější."

„Mám tvé svolení?"

„Ne."

Nastalo ticho.

„Teď, když do líhnutí zbývá jen chvíle, nepřipustím konflikt, který by mohl Gryfa postavit proti nám. Je mazaný; ví, jak jsou pro nás vejce se skvrnitými pásy důležitá. Jeho agenti by nám v téhle věci mohli způsobit škodu. Dokud Bedlamovo mládě zůstává tam, kde je, a neví, co mu hrozí, necháme ho být"

„Jestli budeme čekat příliš dlouho, může tenhle mladíček převzít plášť svého prokletého předka!"

„Přesto musíme čekat. Až budou vylíhla mláďata dost silná, poslední Bedlam zemře."

Usadil se: „Tato rada skončila."

Císař se opřel, zavřel oči, jako by spal, a dál už své bratry ostentativně ignoroval. Dračí králové se beze slova rozestoupili. Jejich těla se zachvěla a scvrkla se. Veliké plazí tváře se stahovaly, až se znovu

proměnily v dračí přilby zakrývající skoro nelidské obličej. Křídla se smrškla a ocasy zmizely. Přední tlapy se proměnily v paže a zadní tlapy se narovnaly.

Když bylo všechno hotovo, jezdci pozdravili svého pána a opustili komnatu. Zlatý se ani nedíval, jak odcházejí.

Temný tvor, který převzal uzdy všech koní, počkal, až si cestovatelé vezmou svá zvířata, a pak se odšoural zpět do rozlehlé, věčné noci jeskyní.

Za bronzovou bránou dračí králové nasedli. Někteří ve dvojicích, jiní sami, všichni jeli jedinou stezkou skrz hory. Do cesty se jim připletla jakási právě probuzená vyverna, ale když jezdce uviděla, stáhla se stranou a přikrčila se. Nepohnula se, dokud nebyli dávno pryč.

Na konci Tyberských hor se skupina rozštěpila a každý zamířil svou vlastní cestou. Věděli, že smrtelníci nebudou osamělému jezdci věnovat pozornost. Ti, kdo by se je odvážili obtěžovat, se vrhnou vstříc smrti. Když jeho společníci zmizeli z dohledu, osamělý jezdec mířící na jih zpomalil. Před ním byl malý hájek a právě tam úplně zastavil. Usadil se a čekal, zahleděný do tmy.

Čekání bylo krátké. Během několika minut se k němu připojil další dračí král. Beze slova vzali vzájemně na vědomí svou přítomnost. V jejich jednání nebylo žádné přátelství, měli jen společný cíl a snažili se ho dosáhnout co nejjednodušším způsobem.

Nově příchozí vytáhl z pochvy veliký meč a podržel ho hrotem směrem k druhému. Jeho společník se natáhl dopředu a položil na hrot ruku v rukavici. Když z krále vycházela moc, oči se mu rozzářily. Moc proučila paží a dlaní přímo do zbraně.

Když skončili, meč žhnul a pulsoval. Světlo pomalu vybledlo, jako by předmět moc nějak pohltil. Po chvíli se meč vrátil do původního stavu, jenom jemně vibroval. Druhý jezdec ho vrátil zpět do pochvy. Ti dva se na sebe zadívali, komunikující na úplně jiné rovině než lidé. Přikývli. To, co udělali, bylo nutné. Pak nově příchozí pobídl koně a odjel. Nemířil směrem ke svému království - zdálo se, že cíl jeho cesty je na jihu.

Zbýlý jezdec ho sledoval, dokud mu druh nezmizel z dohledu. Krátce se ohlédl na nepřekonatelné horské pásmo a obzvlášť na Kivan Grath. Pak se odvrátil a v tichosti odjel. Stavidla byla zvednuta.

II.

„Kde je moje pivo?“

Krčma U vyverní hlavy byla známá rozmanitostí zákazníků, z nichž někteří byli lidé a mnozí jiní zase ne. Jeden takový nečlověk byl obr, který zrovna praštil pádnou pěstí a urazil notný kus stolu. Jeho způsoby odpovídaly jeho obličejům - surové a šeredné.

Očima vyhledal černovlasého muže starého něco přes dvacet let, který právě spěšně plnil džbánek pivem a proklínal pomalost, s jakou teklo pípou. Pro obra měl stejně šeredné a neúplné rysy jako kterýkoliv jiný člověk, podle lidských měřítek však byly pravidelné. Neměl tvář hrdiny, ale s výraznou bradou, lehce zahnutým nosem a všímavýma očima byl jistým drsným způsobem pohledný.

Zákazníci poblíž bezděčně vytvořili bariéru, která ho ukrývala před pohledem žiznivého tvora, ale muž věděl, že je jen otázkou času, kdy ho obr vyrazí hledat.

Cabe nervózně přispěchal, donucený čelit obrovu hněvu, protože v krčmě obsluhoval. Rychle položil těžký džbán na stůl a málem zbledl, když jedna kapka skoro zasáhla obra do obličeje. Čekal, až mu před očima prolétne jeho docela nudný život.

Tvor se na něj vražedně zadíval, ale pak usoudil, že pivo je důležitější. Hodil Cabeovi minci, zvedl džbán a otočil ho do sebe tak rychle, že by překonal většinu lidí. Cabe hbitě ustoupil do kuchyně.

„Cabe! Přinesls Deidře dárek, vid’?“ Hbitá štíhlá ruka mu ulehčila od mince a štědře obdařená postava se ovinula kolem něho. Deidra ho dlouze, vlhce políbila, a pak si umělecky vložila minci za blůzku, která se jen velice málo snažila zakrýt její plné tvary.

Když uviděla, jak zírá na její plná prsa, pohodila špinavě žlutými vlasy a usmála se: „Líbí se ti ten pohled, co? Možná později.“ Pro Cabea to bylo vždycky později, nikdy teď.

Deidra se otočila, zavrtěla zadkem a vyrazila s tákem do krčmy. Cabe ji sledoval, dokud mu nezmizela z očí, a až potom si vzpomněl na minci, o kterou přišel. Možná, že to za to stálo - později, každopádně.

Věděl, že Deidra má ráda muže, kteří mají peníze, ale přesto se zdálo, že ji něčím přitahuje. Nepochybně

nebyl ošklivý, a i když nebyl hrdina, dokázal si poradit v boji - pokud zůstal dost dlouho. Jakmile se zdálo, že se blíží bitka, Cabe se z jakéhosi důvodu skoro vždycky stáhl. Proto pracoval v krčmě a neprotloukal se světem jako jeho otec, který byl lovčím krále z Mito Picy. Ačkoliv byl Cabe při lovu k ničemu, zdálo se, že to otcí příliš nevadí. Když mu syn řekl, že si našel práci v laciné krčmě a hostinci, vypadal dokonce potěšeně. Na válečníka to bylo trochu divné chování, ale Cabe ho miloval.

Zastrčil si pramen černých vlasů. Kdesi tam byl stříbrný pramen, který mladík neustále skrýval nebo barvil. Stříbrné prameny vlasů byly pokládány za znamení čarodějů a nekromantů. Cabe nechtěl, aby ho nějaká lůza zabila jenom proto, že měl vlasy jako černokněžník. Potíž byla v tom, že se to šířilo. „Cabe! Padej sem, ty baziliščí lejno!”

Cabe by poslouchal povely svého zaměstnavatele, dokonce i kdyby tady nepracoval. Cyrus byl chlap jako hora, i obr vedle něho vypadal malý.

Vyřít se ven: „Ano, Cyrusi?”

Hostinský, který se podobal spíš medvědovi než člověku, ukázal na vzdálený stůl v tmavém koutě:

„Myslím, že jsem tam vzadu zahlídl zákazníka. Koukni se, co je zač a jestli si chce něco koupit!”

Cabe zamířil k místu, které mu Cyrus ukázal. Proplétal se přitom mezi rozličnými stoly a zákazníky. Bylo tam divně šero, ale viděl, že tam nikdo není. Co jenom Cyrus...

Zamrkal a znovu se podíval. Byl tam někdo! Netušil, jak ho mohl poprvé přehlédnout. Rychle spěchal ke stolu.

Plášť. Pokud to byl muž, byl plášť to jediné, co z něj Cabe viděl. Pak se objevila ruka, levá, položila na stůl minci a zpod kapuce pláště se ozval zřetelný, ale jaksi neskutečný hlas. „Pivo. Žádné jídlo.”

Cabe chvíli stál, než si uvědomil, že by měl vyřídit zákaznickou objednávku. Zamumlal omluvu a vydal se zpátky k baru.

Cyrus mu podal pivo skoro hned, ale když se Cabe proplétal davem zpátky, popadla ho velká ruka.

Obr si ho přitáhl a strčil mu do ruky minci: „Až vyřídíš tohle, dones mi další pivo. Tentokrát v korbetu!”

Cabe došel ke stolu a opatrně na něho pivo postavil. V tu chvíli se ruka v rukavici natáhla a sevřela mu zápěstí. „Posad se, Cabe.”

Cabe se pokusil vykroutit ze sevření, ale ruka, která ho držela jako by smrtelně ztuhla a neměla nikdy povolit. Rezignovaně se posadil na protější stranu stolu. Pak ho ruka pustila.

Snažil se nahlédnout do obličeje pod kapuci. Buď tu bylo příliš velké šero nebo pod kápí vůbec žádná tvář nebyla. Cabe zděšeně ucuknul. Co to je za člověka, bez tváře? A co hůř, co by mohl takový tvor chtít po někom tak bezvýznamném, jako je on? Cizinec zdánlivě pobaveně pootočil hlavu, aby si Cabea lépe prohlédl.

Měl tvář. Byla trochu rozostřená a stále v polostínu. Uprostřed hnědých vlasů zahlédl stříbrný pramen. Čaroděj!

„Kdo jste?” Víc ze sebe nedostal. „Můžeš mi říkat Simon. Tentokrát.” „Tentokrát?” To Cabeovi nedávalo smysl. „Jsi ve velkém nebezpečí, Cabe Bedlame.”

„V nebezpečí? Cože - Bedlam? Já nejsem...”

„Cabe Bedlam. Můžeš to popřít?”

Otevřel ústa, ale pak se rozmyslel. Ať si myslel, co chtěl, nemohl se přinutit prapodivné obvinění toho čaroděje popřít. Nikdo mu tak nikdy neřekl, nikdy ho to ani nenapadlo... Z jakéhosi důvodu to však znělo správně.

Na cizincově tváři se objevil drobný úsměv. Možná. Těžko říct. „Nemůžeš to popřít. Dobře.”

„Ale můj otec...”

„Je tvůj otčím. Posloužil svému účelu. Věděl, co se musí udělat.”

„Co po mně chcete? Chci říct - ach ne!” Cabe si vzpomněl, jaké příběhy se s tím jménem pojí. Bylo to jméno z legend... určitě se nehodilo pro muže, který obsluhoval v krčmě. Cabe nebyl, nechtěl být čaroděj. Zběsile zavrtěl hlavou, jak se snažil popřít skutečnost stejným způsobem, jakým se pokoušel popřít stříbrný pramen ve svých vlasech.

„Ano, protože se jmenuješ Bedlam.”

Cabe se prudce odvrátil od stolu: „Ale já nejsem čaroděj! Dejte mi pokoj!” Rychle si uvědomil, jak vybuchl, a rozhlédl se po krčmě. Zákazníci popíjeli, jako by se nic nestalo. Jak mohli přeslechnout

takový křik, i když tu bylo hlučno? Otočil se zpátky k čaroději...

...a zjistil, že tam nikdo není.

Zamračil se a podíval se pod stůl. Zpola čekal, že tam temnou postavu najde. Nebylo tam nic... jenom mince. Snad ji tu nechal čaroděj. Cabe si nebyl jistý, jestli si může vzít od nekromanta peníze, ale nakonec usoudil, že mince vypadá docela obyčejně. A kromě toho ji potřeboval.

Naposled se nejistě rozhlédl a odpěchal pryč. Davu si skoro nevšímal. Měl v hlavě jenom čarodějova slova. Je Bedlam. Nemohl to popřít, i když to předtím nevěděl.

Do popředí se prodraly nové myšlenky. Čaroděj je člověk, který má moc. Proč se jeho schopnost sama neprojevila? Kdo je ten cizinec, který si říká Simon - „tentokrát“?

Kdosi Cabea popadl za košili a vytrhl ho ze zamyšlení. Zjistil že hledí na groteskní rysy obra a jeho horký, smradlavý dech mu ve vlnách halí obličej. Měl pocit, že bude zvracet.

„Kde je moje pivo?“

To pivo. Cabe si vzal obrovu minci a zapomněl mu přinést pití.

„Zkusils mi utéct s penězi, co? Myslels, že jsem už moc opilý a ani si toho nevšímnu, že jo?“ Tvor zvedl druhou mohutnou pěst a chystal se k ráně. „Potřebuješ lekci!“

Cabe zavřel oči a modlil se, aby mu úder nezlomil čelist. Čekal že rána každou chvíli dopadne.

A čekal.

A čekal.

Pootevřel jedno oko - a pak široce rozevřel obě. Spatřil zhroucené tělo obra, který na něj zaútočil. Jeho společník, zavalitý bandita, se obra pokoušel probrat tím, že mu chrstnul do obličeje vodu.

Ti z přihlízejících, kteří celý incident viděli, vypadali zděšeně.

„Viděls to?“

„Nikdy jsem neviděl, aby se někdo pohnul tak rychle!“

"Jedna rána! Igrima nikdy nesložila jediná rána!" „Igrima ještě nikdy nic nesložilo!“

Bandita pomáhal vrávorajícímu obrovi ze dveří. Cabe měl temné podezření, že tu stvůru nevidí naposled. Nejspíš si na něho s přítelíčkem počkají v nějaké temné uličce.

Někteří zákazníci mu blahopřáli, jiní ho jenom ostrážitě pozorovali. Cabe by byl rád přesně věděl, co to vlastně udělal. Pokud mu bylo známo, ani se nehnul.

Dav se postupně vrátil ke svým věcem. Cabe vyrazil za svými povinnostmi, ale myšlenkami byl jinde.

Občas obrátil pozornost ke stolu ve stínu a jednou nebo dvakrát měl pocit, že něco vidí, ale když se podíval znovu, kout byl prázdný. Bylo dost divné, že si tam nesesl žádný z nových zákazníků.

Padala tma a s ní přišly první známky bouře. Většina zákazníků se z různých důvodů vytratila.

Neslyšel jezdce vejít, ale vycítil jeho přítomnost. Stejně jako ti kolem něj. Náhlé ticho říkalo mnoho o moci nově příchozího. Cabe se odvážil podívat se na něho a vzápětí si přál, aby to byl neudělal. Ten krátký pohled mu odhalil ozbrojenou postavu, je-jíž pouhá přítomnost způsobila, že zákazníci poblíž dveří rychle utekli. Každý krok, který příchozí udělal, byl arogantní a ve své preciznosti hrozivý.

Válečník, ať už to byl kdokoliv, přelétl po-hledem vnitřek hostince, prošel ke kójím nejvíc vzadu a všichni, kdo ještě neutekli, se tajně modlili, aby nebyli tím, co mlčenlivý návštěvník hledá.

Když se ozbrojená postava posadila, většina zbývajících hostů se vytratila. Ozbrojencovy oči sledovaly každíčkou odcházející osobu, a potom si začaly prohlížet zaměstnance krčmy. Cabe se pokusil najít si jinou práci, ale věděl, že se nově příchozímu moc dlouho nevyhne. Přišel k němu Cyrus a zašeptal;

„Hod' sebou, člověče! Dej mu všechno, co bude chtít, a pro Hiracka, neříkej si o zaplacení!“ Postrčil ho zhruba směrem k cizinci. Cyrus se dovolával Hiracka, místního kupeckého boha, jen když byl mimořádně nervózní.

Cabe žasl. Co se stalo s mírumilovnou existencí, kterou kdysi vedl? Pomalu zamířil vyprázdněnou krčmou, až se konečně zastavil před cizincovým stolem.

Hlava v přilbě se k němu otočila. Cabe sebou trhnul, když si uvědomil, že muž má jasně rudé oči. Z tváře mu nebylo vidět skoro nic, kůže vypadala hnědá jako jíl a suchá jako pergamen.

„Mů - můžu vám něčím posloužit, pane?“

Oči ho ohodnotily. Cabe si všiml, že cestovatel má na sobě zlověstnou dračí přilbu.

„Nechci žádné vaše mizerné pivo.“ Hlas zněl téměř jenom jako zasyčení.

„Něco k jídlu?"

Oči ho bez mrknutí dál oceňovaly. Když si Cabe uvědomil, že se právě zeptal, jestli chce cizinec jíst, roztrásl se. Rozhodně nezamýšlel nabídnout sebe.

„Jmenuješ se Cabe."

„Ano."

„Jak prosté." Ta slova nepatřila Cabeovi, byl to jen komentář.

„Teď odejdu. Až odejdu, půjdeš se mnou. Je to krajně důležité."

„Ale já nemůžu odejít! Můj zaměstnavatel..."

Postava tomu nevěnovala pozornost: „Nebude ti bránit. Běž a zeptej se ho. Počkám tě venku."

Návštěvník vstal a Cabe couvl. Dokonce i když vzal v úvahu vypracovanou dračí přilbu, cizinec ho stále o kus převyšoval. Cabe v podstatě nepochyboval, že je to jeden z dračích králů. Otřásl se. Když zavolá dračí král, i ti nejvyšší muži uposlechnou.

Jezdec už neřekl ani slovo a odešel. Cabe si pospíšil zpátky k ostatním, kteří se většinou ukrývali v kuchyni.

„Co se stalo? Co chtěl?" Cyrus už se nechová jako medvěd, uvědomil si Cabe. Zalil ho strach.

„Čeká venku. Chce mě."

Více než jedny oči se doširoka otevřely. Cyrus se na něj přísně zadíval. Cabe si připadal jako malomocný. „Tebe? Cos udělal, žes na sebe přivolal hněv dračích králů? Muselo to být něco strašlivého, když jeden z nich přišel mezi nás!"

Ostatní, včetně Deidry, se odtáhli. Cyrus dál řečnil a zuřil: „Běž! Rychle! Běž, než se rozhodne zničit mí hospodu! Nebudu tě chránit!"

Cabe se pokusil bránit: „Nic jsem neudělal! Řekněte to někdo zástupci lorda Gryfa!"

Jeden z kuchařů, s paží ovinutou kolem Deidry, zvedl sekáček a mávl jím směrem ke Cabeovi: „Jsme příliš daleko od Penacles, tady nás lví pták neochrání! Vypadni, než tě vyhodíme!"

Cabe neochotně vycouval z kuchyně. Zvuk hromu varoval, že přichází bouře. Popadl plášť a zdráhavě zamířil k předním dveřím. Neměl šanci uniknout. Kdyby se pokusil ukrýt nebo utéct, dračí král by ho určitě vyslídil. Jen málokdo by se ho pokusil chránit.

Venku pršelo. Cabe si přetáhl kapuci přes hlavu.

Zarehtal jakýsi kůň. Cabe se otočil a zjistil, že hledí na jezdce. Zvíře bylo divoké, nepřirozené. Za ním nervózně postával menší, obyčejný kůň. A jeho otěže mu jezdec hodil.

„Odjíždíme! Pospěš si!"

Cabe vylezl do sedla. Dračí král počkal, až se usadí, a pak vyrazil. Mladý muž spěchal za ním. Zpola se divil, proč to dělá, ale věděl, co by se mohlo stát, kdyby to neudělal. Vysoko nahoře nepřirozeně burácela bouře.

Ve městě Penacles, uprostřed bazaru, stál stánek Bhyrama, prodavače ovoce. Byla bouřlivá noc a Bhyram klel, protože musel všechno zboží odnést do stanu sám. S každým pytlem proklínal svého pomocníka, velice žíznivého mladíka.

Zvenku k němu dolehl podivný hlas: „Kolik chceš za dvě treva?"

Trevo bylo sladké ovoce, které obvykle vyneslo čtyři měďáky. Bhyram automaticky řekl osm.

Ozvalo se cinknutí mincí o zem. Kupec se otočil a vyběhl před stan. Hustě pršelo, ale mohl říct, že mu ovoce nikdo neukradl.

Mohl taky říct, že poblíž nikdo nebyl. Zamumlal staré pořekadlo proti čarodějnictví a opatrně zvedl osm měďáků.

Konec konců, byl přece obchodník.

Jeli dál a dál. Zdálo se, že temnému jezdcí bouře nevádí, a Cabe už se jí dávno poddal. Dokonce i kdyby přestalo pršet, ani by si toho nevšiml. Mířili na západ a Cabe si z hlubokých zákoutí mysli mlhavě vybavil, že jsou tam země, vhodně pojmenované Pustiny, jimž vládne Hnědý drak. Většinu Pustin tvořilo vyschlé bláto a občas trochu plevele. Nebylo to zrovna nejpohostinnější místo... a oni mířili přímo doprostřed něho.

Rozum Cabeovi říkal, aby utíkal. Rozum Cabeovi říkal, že jeho konec je blízko. Rozum však nedokázal překonat strach, který Cabe cítil, když se odvážil pohlédnout na svého příšerného společníka. Strach - a

ještě něco dalšího.

Povinnost, které se musel ujmout?

Měl v hlavě takový zmatek! Zamračil se. V jeho hlavě bylo něco v nepořádku, od té chvíle, kdy... kdy... Nemohl na to myslet. Něco mu blokovalo tyhle myšlenky a chránilo ho to.

Chránilo ho to před dračím králem.

Byli už hluboko v Pustinách. Navzdory hustému dešti byla země pod kopyty jejich koní suchá a popraskaná. Tak pracovala kletba - ať na Pustiny napršelo vody, kolik chtělo, nevsákla se. Místo toho prostě zmizela. Cabe věděl, že za to můžou Páni draků.

Viděli. Věděli. Ohniví draci z klanů Hnědého byli nejvražednějšími bojovníky. Jen díky tomuhle zpusťování byla jejich moc zastavena - ale úspěch to nepřineslo. Dračí králové stále vládli, zatímco čarodějové a čarodějky, kteří proti nim bojovali, byli pryč.

Cabe zvedl hlavu. Mraky nad Pustinou se trhaly, ale bouře ještě zuřila někde jinde. Dokonce ani dárce deště se neodvážil zůstat moc dlouho. Pokud existovala nějaká prokletá země, byla to tahle.

"Stát."

Syčivý hlas dračího krále mu pronikl myšlenkami. Postava v přilbě hleděla na zem, jako by něco hledala. Po chvíli dračí král sesedl a přikázal Cabeovi, aby udělal totéž.

„Počkej tady."

Pán ohnivých draků vykročil do pustin. Cabe čekal, věděl, že by bylo hloupé bojovat. Pomyslel si, že po něm dračí král možná jen chce splnit nějaký úkol. Nějak však cítil, že to nezní pravdivě. Králové měli více než dost služebníků, kteří mohli udělat cokoli, co dokázal Cabe.

Netrvalo dlouho a jezdec se vrátil. Ruce měl prázdné. Se zřetelným úmyslem přistoupil ke Cabeovi a jedním širokým pohybem ho srazil na zem. Velký meč, který mu předtím visel v pochvě, byl teď venku a mřít na bezmocného člověka.

Dračí král byl děsivý na pohled. Oči mu hořely - ano, hořely -jasnou, krutou červení. Dračí přilba vypadala, že se usmívá úsměvem dravce, a Cabe si uvědomil, že vidí skutečnou tvář skrytou za lidskou podobou. V bledém světle se šupiny na brnění dračího krále hnědě leskly. Meč, který král držel v levé ruce, však nezářil. Vypadal spíše černý jako peklo.

Cabe zaslechl sykot, který nebyl tak úplně hlasem: „Tohle bývaly moje země. Nebyly holé. Kdysi tu bývaly louky a lesy." Hleděl na chvějícího se člověka s čirou nenávistí: „Dokud nepřišli Páni draků!"

Špička meče stáhla Cabeovi kapuci. Královny oči se rozšířily: „Čaroděj! Rozhodující důkaz!"

Bylo zjevné, že vidí stříbrný pramen v jeho vlasech. Cabe si přál, aby opravdu byl čarodějem a měl všechnu tu moc, kterou u něj předpokládali, na povel a přivolání. Aspoň by měl naději na únik. Proč sem s ním jel? Jakási jeho část celou dobu věděla, že ho chce dračí král zabít

Temná postava zvedla meč, jako by se chtěla rozmáchnout: „Krví ohnivých draků zabitých jeho vlastní rukou Nathan Bedlam zničil život mých klanů! Krví jeho vlastní rodiny přinesu ten život zpět!" Ostří meče zasvištělo dolů ke Cabeovi.

Hrud' dračího krále vpředu prorazil hrot zářivého šípů a ostří meče se zarazilo těsně u Cabeovy hlavy.

Muž, ochromený tím, co viděl, jen sledoval, jak král plazů zírá na šíp, který ho skrz naskrz probodl. Na viditelné části tváře se usadil nechápavý výraz. Král se opatrně dotknul hrotu. A padl.

Cabe se tak tak stihnul odkutálet tělu dračího krále z cesty. Mrtvola s tupým žuchnutím udeřila o zem.

Černá čepel mu vyklouzla z levé ruky a zarachotila u boku.

Cabe pomalu, nevěřícně vstal. Nikdo nepřišel a nepřihlásil se ke střele. Nikdo. Hleděl ke svým nohám a poprvé na něj dolehla hrůznost celé situace. Byl sám uprostřed Pustin a u nohou měl pána této země.

Mrtvého.

Tři ohnivé dračice v lidských podobách škrábaly a drásaly smaragdově zbarvený kus jantaru, v němž stála lidská postava. Škrábaly ho a drásaly v obou podobách už několik desítek let, nikdy se jim však nepodařilo zanechat na něm jedinou stopu.

Srstí porostlá ruka posunula po herní desce kousek slonoviny a stáhla se, čekajíc na komentář protihráče, jehož herní umění dělalo z každého tahu lekci.

Jeho společník řekl jen: „Hnědý má zřejmě slabou pozici."

Cabe opatrně zvedl tmavou čepel a pověsil si ji k opasku, ale ozbrojený se cítil jen o trochu lépe.

Přemítal, co s tělem. Pokud ho nechá tam, kde je, poddaní mrtvého dračího krále to mohou považovat za zneuctění a uštvat ho. Pokud ho pohřbí, možná nedodrží příslušné obřady. A poddaní ho zase můžou pronásledovat.

Nechal ho, kde je.

Po koni dračího krále nezbylo ani stopy. Jako by zmizel přesně ve chvíli, kdy jeho majitel zemřel.

Cabeův vlastní kůň byl pořád tam, kde ho zanechal. Vylezl do sedla a přemýšlel, co dál.

Do vesnice se vrátit nemohl. To by byla sebevražda. Kam tedy? Do města Zuu? Ne, Zuu měl příliš dobře pod kontrolou Zelený drak a bylo příliš blízko Pustin. I když pán Dagorského lesa zasahoval do záležitostí jiných jen zřídka, přece jen to bylo příliš velké riziko.

Penacles? Tam vládl lord Gryf. Převzal město vědění po smrti Nachového draka. Většina tvrdila, že to bylo nejlepší. Všichni věděli, že Gryf je nepřitelem dračích králů.

To je ono. Znamenalo by to několik dnů cesty navíc, bylo to však jediné bezpečné místo, kam se mohl vydat. Jestli přežije cestu.

Naposled se podíval na postavu na zemi. Ze zad jí trčela podivná, zářící střela. Vypadalo to, že má někde spojení, ale kde? Nervózně se rozhlédl a odcválal pryč.

Minuly hodiny.

Přijeli jezdci. Zdálo se, že nemají žádná těla, byly to pouhé stíny mužů. Přesto se čímsi podobali dračímu králi, který ležel u podkov jejich koní. Zůstali stát, nejistí, co udělat. Nakonec jeden z nich sesedl a dotknul se těla. Všiml si rány, která vedla skrz tělo, ale neviděl žádnou střelu. Zdráhavě bezvládné tělo otočil. Při pohledu na tvář v přílbě se v pětičlenné skupině ozvalo mumlání.

Další dva jezdci sesedli a pomohli prvnímu. Uložili tělo k jednomu z jezdců v sedle. Potom znovu nasedli na koně.

Jezdci se otočili a odklusali. Nezamířili směrem, odkud Ted', vyrazili spíše na sever. V jejich pohybech byl strach. U jejich druhu to bylo tak vzácné, že to bylo mnohem zřetelnější.

Nad nimi putovaly dva měsíce, lhostejné k činům lidí i nelidí. Avšak pod nimi, na místě, kde padl dračí král, vyrašilo několik malých, drzých stébel trávy.

Brzy je následovala další.

III.

Cabe projížděl divočinou a černá čepel mu bouchala o nohu. Pustiny už dávno ustoupily travnatým rovinám, které byly brzy nahrazeny lesy. Přesto se nenechal krásou kolem sebe oklamat. Z podobných cest si často dělaly loviště vyverny. I když měli tihle malí draci jenom zlomek inteligence dračích králů, stále byli dost mazaný, aby dokázali člověka oklamat.

Slunce mu jasně zářilo nad hlavou. Cabe odhadoval, že je už skoro v polovině cesty do Penacles. Zatím se nesešel se žádnými překážkami, a tak cestoval rychle, byl si však jistý, že mu takové štěstí nevydrží. Před ním se vynořil bazilišek. Tito tvorové měli velmi jemný sluch, protože pokud chtěl bazilišek udržet svou přítomnost v tajnosti, musel nechat oči zavřené, jinak po něm všude, kam se vrtnul, zůstávaly hromady soch.

Cabe netvora zahlédl těsně před tím, než se bazilišek pokusil zachytit jeho pohled. Kůň takové štěstí neměl; právě když Cabe seskočil, bazilišek zvíře uviděl. Kamenný kůň se převážil, žuchl na zem a málem přitom strhnul svého jezdce.

Cabe se odkutálel do lesa a snažil se vytasit meč. Kdesi stranou slyšel, jak se k němu bazilišek zvolna blíží. Na chvíli se přestal zabývat zbraní, zvedl kus dřeva a hodil ho co nejdál jiným směrem. Chvilku bylo ticho, a pak uslyšel baziliška, jak se prodírá křovím za zvukem.

Cabe vytáhl meč a vrátil se na stezku. Pohyb mezi stromy by netvora varoval. I když mu stezka neposkytovala ochranu, slibovala mu rychlejší pohyb a tišší kroky.

Slyšel, jak bazilišek prohledává okolí a snaží se ho najít. S trochou štěstí netvor zamíří pryč od něj. Bez štěstí...

To se Cabe neodvážil domýšlet

Stezka byla měkká. To bylo dobře. Cabe po ní tiše našlapoval mečem v pohotovosti. Pochyboval, že by měl příliš velkou šanci, kdyby musel baziliškovi čelit přímo, ale přesto se s ním cítil o trochu lépe.

Překročil ztuhlého koně. Taková ztráta jeho cestu prodlouží na trojnásobek.

V lese za ním cosi hlasitě zapraskalo. Cabe se rozběhl o život. Jeho jedinou šancí - a Cabe věděl, že je to malá šance - bylo nestvůře utéct. Soudě podle toho, že se zvuky ozývaly čím dál blíže, i tu malou šanci přecenil.

Zakopl. Čepel mu málem vypadla z ruky, ale nějak ji udržel. Baziliškovo dusání bylo tak hlasité, že netvor musel být skoro za ním. Cabe se reflexivně obrátil, aby se ještěrovi postavil, a vůbec si nestačil uvědomit, jaká hloupost by to byla pro kohokoliv jiného. Bazilišek se vynořil před ním a zíral na něho. Cabeovou první reakcí bylo překvapení, že se neproměnil v kámen. Úplně stejně překvapený byl i bazilišek; ještě nikdy předtím se mu nestalo, že by kořist neztuhla. Netvor stál nehybně jako balvan, málem jako by se i on proměnil v kámen stejně jako jeho nesčetné oběti.

Cabe se ohnal tmavou čepelí, využil své čerstvě objevené imunity a vstal. Bazilišek se podíval na meč a stáhl se. Cabe udělal krok vpřed a netvor se přikrčil. Muž nasadil ponurý výraz, mávl mečem jen na délku paže od nestvůry a zařval. Bazilišek stáhl ocas a utekl.

Cabe se zadíval za prchajícím netvorem a úlevně si oddechl. Teď, když bylo po všem, připadal si jako vymačkaný kousek ovoce. Strach ho však varoval, ať tady nepostává a nezasne nad svým štěstím; kolem mohly být další drzé šelmy.

Pomalů se dovlékl zpátky ke stezce. Vždycky tu byla možnost, že cestou narazí na nějakou vesnici, ale pravděpodobnost mluvila výrazně proti. Země kolem byla známá tím, že byla zcela neobydlená, alespoň pokud šlo o lidi.

Pořád ještě přemítal nad tím, že byl imunní vůči baziliškovu pohledu, když náhle spatřil postavu v kápi. Seděla blízko stezky a kousek od ní se pásli kuň. Zdálo se, že poutník nemá nijak zvláštní strach z netvorů v lese. Cabe postavu poznal, a tak věděl proč.

Zastřená čarodějova tvář se na něj usmála - nebo se alespoň zdálo, že se usmála. Cabe se zastavil a namířil meč směrem k temné postavě.

„Bud' zdrav, Cabe Bedlame.“

„Vy jste ten muž z krčmy, že? Ten, který si říkal Simon.“ Nekromant přikývl. „Ano. Vidím, že jsi od doby, kdy jsme se setkali naposledy, cestoval.“

„Cestoval? Málem mě dostal jeden z dračích králů, jenže ho někdo zabil dřív, než to stihl udělat!“

„Slyšel jsem o tom.“

„Chystal se použít tohle!“ Cabe zvedl černý meč. Simon se zamračil: „Třikrát prokletá čepel. Kdyby byla jiná situace, řekl bych ti, ať ji zahodíš a zbavíš se jí. Bohužel to však může být jediná věc mezi tebou a smrtí... tedy, než se tvoje moc řádně projeví.“

„Řádně projeví?“

„Jako v té krčmě. Vzpomeň si na svůj zápas s obrem.“ Cabe vykulil oči: „To jsem byl já?“

Zpola zastíněná tvář se pousmála. „Pouštíš sám sebe. Když se moc uvolní takovým způsobem, může důkladně udeřit.“

Kápě částečně sklouzla. Cabe zahlédl v cizincových vlasech silný stříbrný pruh. Bezděky se dotknul vlastních vlasů.

Simon přikývl: „Ano, stříbro se šíří. Naše setkání bylo katalyzátorem. Čarodějové vždycky reagují na jiné čaroděje. Hnědý, ten dračí král, který tě chtěl zabít, k tomu taky přispěl, i když v té době už byla tvoje pravá povaha zcela očividná.“

Cabe si vzpomněl na slova plazího vládce. Zdálo se, že není cesty zpátky. Pokud jsou všichni odhodlaní nazývat ho černokněžníkem, bude se muset naučit svou moc používat. Když došel k tomuto rozhodnutí, viděl, jak jeho společník znovu přikývl.

"Je to jediná cesta, která ti zbývá. Bez tebe a bez tvé moci zůstane tahle země pod nadvládou dračích králů."

"Jak by to bylo možné?" Při té vyhlídce se Cabe otřásl. „Máš v sobě... moc, lepší slovo není. Ohromné možnosti. Větší, než jakých dosáhla většina mužů, dokonce i Nathan - a přitom nejsi vycvičený, čímž je to všechno ještě neobvyklejší. Potřebujeme, aby se tvá moc změnila v dovednost. Od dob Pánů draků

začali draci hledat lidi s nebezpečným potenciálem. Jsi jeden z velice mála těch, které minuli, a proto jsi tak cenný. Bez tebe by nám chyběla síla odolat soustředěnému boji dračích králů."

„A proč nás tedy nikdy nezničili? Proč nám dovolili, abychom se pro ně stali takovým nebezpečím?"

Postava v kápi pokrčila rameny: „Ze dvou důvodů, asi. Je nás mnohem, mnohem víc než vyšších draků, těch inteligentních. Dokonce i v obraně bychom je mohli vyhubit, jejich klany jsou příliš malé. Druhý důvod je s tím prvním spojený. Jejich a naše kultura se příliš proplety. Jsme příliš schopné plémě poddaných. Děláme tolik věcí, o které se oni už nemusí starat, a děláme je, protože to sami potřebujeme. Proč ničit něco, co tak dobře funguje?"

Cabe se zamyslel nad vlastním životem. Nemohl říci, že by byl příliš těžký. „A proč bychom tedy měli bojovat? Nemáme snad všechno? Nemůžeme dělat cokoli?"

I když se Simonovi nedalo číst ve tváři, v hlasu ano. „Iluze svobody je vždycky taková, Cabe. Iluze.

Dokud vládnou dračí králové, nikdy nepostoupíme dál. Budeme stagnovat a zahyneme i s nimi"

V Cabeovi se vzdouval drtivý pocit povinnosti. Jeho dědeček položil za tohle přesvědčení život a Cabe, který mu alespoň trochu rozuměl, mohl alespoň trochu pomoci - obzvlášť, když byl v sázce jeho vlastní život. „Co bych měl dělat? Budete mě učit?"

„Snad později. Teď bys měl pokračovat v cestě. Lord Gryf čeká na tvůj příjezd."

„Čeká? Jak o mě ví?"

Čaroděj se zasmál: „Nemůžeš zabít dračího krále a nezískat si přitom trochu proslulosti."

„Ale já ho nezabil! Byla to zářící střela! Probodla ho!" Čarodějovy oči se zbarvily do ruda. Mávl rukama směrem k němu. Cabe si nejdříve myslel, že se ho temná postava chystá zabít. Zvedl meč, doufaje, že ho ochrání.

Simon spustil ruce: „Nemáš se čeho bát, příteli. Jen jsem si ověřoval tvůj příběh. Mluvil jsi pravdu.

Hnědý, pán Pustín, zemřel mocí šípu Slunečního střelce. Máme vskutku podivné časy."

Cabe nechal meč klesnout: „Kdo je to Sluneční střelec? Mám dojem, že ten titul znám."

„Měl bys. Sluneční střelci byli mezi Pány draků elitou. Nathan je vedl. Dokázali přitáhnout Kylovo světlo a řídit ho svými luky."

Cabe pomalu vzhledl ke slunci. Kdyby jen mohl ovládnout část něčeho takového! Bylo to neuvěřitelné. Něco však nebylo v pořádku...

„Dračí král zemřel pod světlem Dvojčat. Vybral si tu chvíli, aby mě zabil."

„Hmm. Je možné, že krev někoho takového, jako jsi ty, by mrtvé země oživila. Setkání Dvojčat je čas, který ti, kdo vládnou mocí, dobře znají. Posiluje všechna kouzla, která zahrnují obětování. Ale Sluneční střelci potřebují den. Aby se taková zbraň mohla vytvořit v noci, bylo by potřeba využít Dvojčat, a ta nejsou právě známá štědrostí. Žádají platbu. Musím to prozkoumat. Možná, že než se dostaneš do Penacles, budu pro tebe mít odpověď."

„Vy mě opustíte? Ale pěšky tam nikdy nedojdu!"

Na zastřené tváři jako by na okamžik problesklo překvapení: „Pěšky? Ne. Pojedeš na tomhle koni.

Přivedl jsem ho, jakmile jsem si uvědomil, v jaké jsi nepříjemné situaci." Přestože měl čaroděj rukavice, luskl prsty. Jeho kůň přešel ke Cabeovi a šťouchl do překvapeného poutníka čenichem.

Cabe zvíře pohlídal. Schopnosti jeho společníka ho naplňovaly bázní. O svého koně přišel jen před několika minutami.

„Děkuji vám za koně, ale co budete dělat vy?"

„Já ho nepotřebuji."

Cabe se zamračil a zahledl se na zvíře. Bylo silné. Silnější, než jaké měl předtím. Otočil se zpátky k čaroději - a zjistil jen to, že je Simon pryč.

Nesnažil se zjistit, jak zmizel. Postava v plášti a s kapuci mu pomohla. Nejlepší bude její pomoci využít. Čím dříve se dostane do Penacles, tím lépe.

Schoval tmavý meč a nasedl. Rychlá prohlídka okolí neodhalila žádnou jinou stezku než tu, po které jel. Lesy byly příliš nebezpečné. Ne že by se cesta ukázala snadnou. Svíraje jílec meče, znovu vyjel.

Padala noc. Cabeovi připadalo, jako by se den zkrátil na polovinu. Doufal, že před soumrakem dojde na konec lesa, ale cesta se hodně klikatila. Malý kousek mysli mu napovídal, že by v tom mohla být kouzla, protože žádný člověk by tak klikatou cestu nenavrhl.

Něco mu vstoupilo do cesty. Cabe zahlédl velmi ženskou postavu. Jakási žena vykřikla. Přitáhl koni uzdu a málem narazil do těla před sebou.

Čerstvě nabyté reflexy ho přiměly sáhnout pro meč. „Dobrý muži, zadržte! Nechceme vám ublížit!“ Cabe cuknul hlavou za hlasem a zahlédl dvě ženy. Neobyčejné ženy. Tím si byl jistý. Měly na sobě tenké, ale bohatě zdobené šaty, všechno v barvách lesa. Ve skutečnosti i jejich kůže měla - tam, kde byla vidět - nazelenalý nádech.

Nejvyšší z trojice k němu vykročila. Možná to byla elfka, měla úzkou tvář a oči v barvě pšenice. Její úsměv dokázal rozehnat přicházející tmou: „Buďte pozdraven, ó urozený pane.“

Urozený pán! Cabe potlačil smích. Zjevně přecenila jeho postavení. „Kdo jste?“

„Já jsem Camilla. Tohle je Magda.“ Ukázala na menší, ale smyslnější ženu, která se plaše usmála a uklonila se. V obličeji se velmi podobala své sestře - určitě to byly sestry. Cabe vykoktal pozdravy.

Camilla se obrátila k ženě, kterou Cabe málem přejel: „Toto je naše mladší sestra, Tegan, která se, jak se zdá, musí naučit dávat si větší pozor na cestu.“

Tegan byla sotva dospělá, ale měla v sobě půvab, svědčící o letech zkušeností. Stejně jako Magda, i ona byla téměř kopií své starší sestry. Když se poklonila, dlouhé, zlaté vlasy jí sjely z ramen.

„Pokud se smím ptát, co dělají tři tak krásné dámy tady venku? Země plná nebezpečí, jako jsou vyverny, není místo k životu pro vás tři. Kde máte muže?“

Nejstarší ztišila hlas: „Alas, můj manžel, je mrtvý. A moje sestry nikdy neměly šanci se vdát. Nebojíme se však lesních tvorů, protože se od našeho domu drží dál. Můj zesnulý muž věřil, že tu oblast možná chrání nějaké kouzlo.“

Cabe přikývl. Slyšel už o takových místech. O některých se říkalo, že to bývaly domovy černokněžníků. Jiné se zdály být dílem duchů, vlídných nebo jiných. Tyto ženy měly štěstí; některá taková místa znamenala pro člověka, který jimi prošel, okamžitou smrt. Každá oáza měla svou past.

Nejmladší přistoupila ke koni a pokusila se ho pohladit. Zvíře couvlo, jako by ho něco kouslo. Cabe viděl, že kůň rychle dýchá.

Camilla se na zvíře podívala: „Váš kůň je očividně unavený. Možná byste nás mohl poctit svou společností. Už dávno jsme v domě neměly žádného hosta. A s takovým pohledným mužem, jako jste vy, je to ještě příjemnější nápad.“

Cabe, který nebyl zvyklý na komplimenty nekončící sarkasmem, málem zčervenal: „Bude mi ctí vás doprovodit.“

„Tedy pojďme. Je to jen kousek od cesty.“

Pobídl koně, aby sešel ze stezky, ale zvíře odmítlo. Ani druhy a třetí pokus nedopadly lépe, kůň jen nervózně přešlapoval. Cabe si uvědomil, že se snaží marně, a sesedl.

„Zdá se, že musím pěšky, ale mezitím nemám kde nechat koně.“

Tegan k němu přistoupila a jemně mu vzala otěže z rukou. Zblízka zasáhla Cabea svůdností, kterou si předtím neuvědomoval. Její hlas zněl jako volání sirény.

„Běžte s mými sestrami, Cabe. Dohlédnu na potřeby vašeho zvířete a brzy se vrátím. Nemějte obavy, bude v mých rukou v bezpečí.“

Jen málokterý muž, pokud vůbec nějaký, by odolal takovému hlasu a tváři. Přikývl a poděkoval jí za laskavost Camilla a Magda ho vzaly za ruce.

„Musíte nás doprovodit, jak to dělával můj manžel. Dnes jsme znovu zámecké paní.“ Camilla se usmála a Cabe hluboce zatoužil ztratit se v tom úsměvu.

Vedly ho do lesa, muže ztraceného ve svých snech. Za ním se ozývaly zvuky koňského hněvu a strachu, nikdo si jich však nevšímal.

Vzápětí se připojilo syčení většího, hrozivějšího tvora, ale to už byl Cabe mimo doslech.

O rozdílnosti vkusu v Dračích říších by se dalo dlouze vyprávět. Lidé i nelidé se často velmi lišili od svých nejbližších bratrů a jejich vkus se významně projevoval v druzích obydlí, které si příslušní zástupci jednotlivých ras volili za domov.

Cabe usoudil, že je to stejné i v případě sídla tří žen. Silné kamenné zdi se mísily s překážkami vybudovanými přímo z hlíny. Části domu byly z nařezaného dříví, ale pravá strana vypadala, jako by ji vytvořili z nějakého mohutného stromu. Okolí zaplňovaly fantastické, zvláštní rostliny. Vysoko nahoře,

jako symbol usedlosti, se jakýsi krutě vyhlížející pták připravoval vrhnout na všechny příchozí. Přestože byl pták jen kovový, Cabe se na něho podíval dvakrát, než se nechal odvést dovnitř.

Zevnitř sídlo působilo ještě neskutečněji než zvenčí. Podlaha byla z leštěného mramoru, ale tu a tam se nacházely ostrůvky, z nichž rostly stromy. Některé z nich prorůstaly i stropem a výš. Po stěnách, sloupech, schodištích a samozřejmě i po stromech se pnulo psí víno. Představa, že by tu někdo mohl žít, byla zvláštní. Chtěl se svých okouzlujících hostitelek zeptat na historii domu, ale rozhodl se počkat na správný okamžik. Camilla ho pustila a dovolila Magdě, aby ho odvedla k umně zhotovenému křeslu. Cabe si opatrně sedal, protože křeslo vypadalo tak staré, že se nejspíš rozsype. Překvapilo ho, že je ve skutečnosti velmi pevné a docela měkké. Nebyl zvyklý na takový luxus, ale dovolil si pořádně se do něho zabořit. Dvě ženy se po sobě podívaly, jako by je jeho okouzlení všedními věcmi docela pobavilo. Magda se ke Cabeovi sklonila a poskytla mu skvostný pohled na svoje vnady. Usmála se a ten úsměv se velmi podobal úsměvu jejích sester: „Líbí se vám?“

Chvilíčku trvalo, než mu došlo, že myslí křeslo. Se zrudlou tváří přikývl: „Už je to dlouho, kdy jsem seděl v něčem tak pohodlném.“

„Výborně! Chceme, abyste byl šťastný. Nechtěl byste si odložit meč? Musí být strašlivě nepohodlné mít ho u sebe!“

Cabe si z nějakého nepochopitelného důvodu velice přál nechat meč u sebe. Zavrtěl hlavou a odvedl řeč jinam: „Tohle je velmi neobvyklé místo. Kdo ho postavil?“

„Manžel mé sestry Camilly. Byl to... muž z lesů. Neobešel se bez přítomnosti pudy. Zamilovaly jsme si to tady.“

„Nechtěl jsem být nezdvořilý.“ Naklonila se ještě blíže: „Vůbec jste nebyl.“

„Magdo!“

Při zvuku Camillina hlasu se žena rychle odtáhla. Podívala se na sestru planoucím pohledem. Ta starší se jí postavila se stejným ohněm.

„Copak je, drahá sestro?“

Camilla ukázala na dveře: „Podívej se po Tegan. Ujisti se, že je v pořádku.“

Sestra se zasmála: „Ta? Žádný tvor...“

„Dohlédni na to hned!“

Mladší ze sester se zamračila a odkráčela. Cabe se díval, jak odchází, a pak se obrátil ke Camille: „Jestli je Tegan v nebezpečí, možná bych vám měl pomoci.“

Žena vzala z podnosu, který postavila poblíž, číši. „Nedělejte si s tím starost, sire Cabe. Myslěla jsem jen, že má možná potíže s vaším koněm. Bylo to silné a energické zvíře.“ Podala mu číši.

„Dost! Společně se moje sestry o vašeho koně rozhodně dokáží postarat. Mezitím pro vás udělám, co budu moci.“

Cabeovi málem zaskočilo víno. Nikdy nepotkal takhle horkokrevné ženy! Možná to bylo tím, že žily izolovaně od ostatních lidí. Bylo obtížné odolat jejich kouzlu a divil se, proč to vůbec dělá. Nejspíš se bál, co by mohly udělat druhé dvě, kdyby dal některé z nich najevo přízeň. Byly překrásné, ale chovaly se jako smečka divokých psů, kteří si všichni dělají nárok na úlovek.

Jeho pozornosti neuniklo, že se jeho hostitelka převlékla. Měla teď na sobě šaty, které zjevně selhaly v tom, k čemu je většina oděvů stvořena - zakrýt něčí tělo. Kdyby se Cabe soustředil...

Ani se nemusel obtěžovat s takovým pokusem. Camilla se mu překvapivě rychle posadila na klín, takže málem rozlil víno. Objala ho a promluvila, až když byly její rty jen na šířku prstu od jeho.

„Moje sestry budou chvíli pryč. Vědí, že jako nejstarší mám právo být první. Proč si nesundáš ten meč a opasek? Nejsem snad přitažlivá?“

Dokázal vykoktat: „To ne, má paní.“

Usmála se jako dravec, který se chystá zatnout zuby do své kořisti. Šaty byly tak tenké, že Cabe snadno cítil teplo jejího těla na svém. Vlastně bylo těžko říci, jestli se potí kvůli její blízkosti nebo kvůli žáru, který z ní vyzařoval. Opravdu horkokrevná!

Hlavní dveře se rozlétly. Camilla se odtáhla od Cabea s tváří škaredé zkřivenou vztekem. Když uviděla Magdu, jak pomáhá dovnitř zraněné Tegan, zarazila se. „Co se stalo?“

Nejmladší ze sester byla jen zpola při vědomí. Cabe ji pozoroval a mhouřil oči. Vypadala trošku

rozostřeně. Podíval se na víno a rychle pohár odložil.

Camilla spěšně vydávala pokyny: „Magdo! Tady ne! Vezmi jí do - do jejího pokoje!"

„Temný kůň! Temný kůň..." nesouvisle zamumlala Tegan. „Přichází!" To řekla Magda.

Z lesů u stezky se ozývalo praskání. Cabe sáhl pro meč. „Ne!" zarazila ho Camilla, ještě než se dotknul jílece. „Něco se blíží!"

„Sem se nedostane! Jsme v bezpečí!"

Praskání pokračovalo. Ať to bylo cokoli, blížilo se to a hezky rychle. Cabe přemýšlel, jak moc v bezpečí doopravdy jsou. Svému šermířskému umění příliš nevěřil.

Dvě sestry pomohly Tegan do jiného pokoje. Cabe se roztřeseně postavil k otevřeným dveřím a vyhlédl ven. Něco tam bylo, zdálo se však, že se to zastavilo kousíček z dohledu. Cabe položil dlaň na jílec a váhavě vykročil ven.

V lese se cosi pohnulo. Krátce zahlédl jakýsi tvar podobný koni, ale ne tak úplně skutečný. Ucítil dvojí podivné nutkání. Jedno ho táhlo vejít do lesa a postavit se tomu tvorovi; druhé ho vyzývalo přivolat jej k sobě. Nezdálo se, že by cokoli z toho dávalo moc velký smysl, takže Cabe oba nápady co nejlépe potlačil. Tvor podrážděně frkal. „Co to děláš?"

Cabe se rychle otočil, dlaň stále na jíleci meče. Byla to Camilla, ale vypadala nějak jinak. Pořád byla krásná, ale její krása získala jakýsi plazí nádech. Cabe sevřel meč pevněji.

Utišila se a přistoupila k němu blíž. „Uklidni se, Cabe. Ten tvor sem nemůže. Nemusíme si ho všímat."

Neuvolnil se: „Co je to zač? Tegan se zmínila o ‚Temném koni‘. Je mi to povědomé, ale nemůžu..."

Camilla mu zakryla rukou ústa: „Kuš. Moje sestra byla rozrušená. Nemusíš si o ni dělat starosti. Do rána bude v pořádku." Tvor venku teď dělal víc hluku, neznělo to však blíž. Žena, která byla tak blízko něj, byla čím dál méně lidská, i když si to zjevně neuvědomovala. Když se jí na tváři objevil čenich, Cabeovi náhle došlo, co je zač.

Odstrčil Camillu volnou rukou a druhou tasil černou čepel. „Ohnivý drak!" vykřikl.

Chování jeho hostitelky se prudce změnilo. S nelidským řevem se úplně proměnila. Ze zad jí vypučela křídla. Krásná tvář se protahovala, až se z největší části stala zejícími čelistmi s velkými, ostrými zuby. Štíhlé paže a nohy se změnilly v tlapy pokryté šupinami, které se pokusily zatnout do muže drápy.

Cabe vešel do pasti. Slýchal příběhy dobrodruhů, vyprávějící o ohnivých dračicích, které očarovaly a potom sežraly muže na cestách. Dračice se proměňovaly úspěšněji než samci. Samci ohnivých draků, dokonce ani dračí králové, se nedokázali změnit v dokonalou kopii člověka. Proto se samci vždycky objevovali v maskách ozbrojených válečníků.

Samice však nejen uměly vypadat jako lidé, ale dokázaly ten obraz ještě vylepšit. Odtud pramenila jejich schopnost svést neopatrné oběti.

Nějak se vyvlékl z kouzla, které na něho vložily. Snad to dělal ten meč, který měl v ruce. Byl to meč dračího krále. Možná, pomyslel si, má víc předností, než si dřív myslel.

Tohle všechno prolétlo Cabeovi hlavou ve zlomku vteřiny. Strach umí být silným motivem. Neměl kam jít, pokud nechtěl jít vstříc nestvůře v lese, a tak namířil špičku meče k dračici a modlil se.

Netvor, který byl předtím Camillou a právě se na něj chystal skočit, se prudce zastavil. Vypadalo to, jako by se schoulil. Cabe povzbuzeně vykročil a předstíral útok. Proti baziliškovi to předtím zabralo.

Ohnivý drak se stáhl s ocasem mezi nohama.

Tvor promluvil: „Milost, muži Rohatého ostří! Nezaútočím na tebe!"

Cabe se zastavil: „Přisáháš?"

„Při císaři, Rohatém ostří i Dračích říších! Prosím!"

Černý meč, který teď měl jméno - neblahé jméno - mu pulsoval v ruce. Byla v něm moc. Moc udělat cokoli! Moc, která může splynout s jeho vlastní mocí! Dát mu vládu nad netvory i lidmi!

Ozvalo se ržání velkého válečného koně. Cabe zamrkal a uvědomil si, že propadl vlivu čepel. Není divu, že Simon nazval ten meč třikrát prokletý!

Ohnivý drak se strachy skoro zahrabal do země. Cabea to znechutilo: „Proměň se zpátky, k čertu. Byl bych raději, kdybys vypadala jako člověk!" „Jak si přeješ!"

Obrysy se rozpustily a celý proces se otočil. Brzy se díval na krásnou, ale rozrušenou Camillu. Tohle si musí zapamatovat; meč jí dovolil znovu získat lidský převlek. „To je lepší. Zavolej sem své sestry!"

Udělal to. Vešla Magda, o kterou se opírala zraněná Tegan. Přistoupily k sestře.

Camilla se na ně podívala: „Víš to. A taky má Rohaté ostří." Magdě se rozšířily oči a Tegan krátce zalapala po dechu. Cabe věděl, že navzdory zlé povaze meče musí raději držet ruku na jílci, jinak mu hrozí útok. „Co po nás chceš?"

Ušklíbl se: „Ne to, co jste měly na mysli vy, to určitě ne! Hrály jste si se mnou jako kočka s myší!"

„Potřebujeme jíst. Náš vévoda upadl do nemilosti Zeleného draka a teď je mrtvý. Dokonce ani my se nemůžeme postavit baziliškově pohledu. Tu moc mají jen samotní dračí králové. Proto jsme se snížily k tomuhle!"

Cabe neměl v úmyslu říci jim o svém vlastním setkání se zmíněným netvorem. Každé tajemství, které si před dračicemi udrží, pro něj bude výhodou.

„Meč tě zadržel." Řekl to jako konstatování, ne otázku. Neposloužilo by mu, kdyby věděly, že hádá.

„Ano. Rohaté ostří vytvořil černokněžník. Je to prokletí pro náš i tvůj druh. Pozor, člověče, je zrádné. Mohlo by klidně způsobit smrt nás všech."

„Jestli uvidím náznak nějakého uskoku, vy zemřete dřív." Zvedla ruku: „Nic neudělám."

Začaly se mu vybavovat jisté maličkosti: „Říkalas mi Cabe, i když jsem ti svoje jméno nikdy neřekl. Jak jsi to věděla?" Camilla zmlkla.

„Jestli mi to neřekneš, použij u meč. Nebo - nebo tě přinutím vyjít a postavit se tomu tvorů tam venku."

Netvor, který loví ohnivě draky, nemůže být úplně špatný.

Změnila rozhodnutí: „O tvém příchodu nám řekla Jantarová paní."

Jantarová paní? Cabe cítil jemný dotek vzpomínky. Něco o ní. Nevěděl, co to je, ale věděl, že ji musí vidět. „Zaveďte mě k ní."

„Propustíš nás, když to uděláme?" I když byla poražená, snaž se Camilla handrkovat. „Uvidíme."

Tvor v lese řval a rámusil. Cabe stále cítil nutkání zavolat ho nebo jít k němu, ale potlačil ho. Takový čin by nejspíš skončil jeho smrtí.

Nejstarší sestra šla jako první. Cabe přinutil ostatní jít za ní. Přestože vypadaly křehce, nechtěl mít tyhle ženy za zády. Pohybovali se pomalu, protože Tegan stále potřebovala sestřinu pomoc.

Jakmile vešli do zahrady vzadu, pochopil, že ohniví draci převzali sídlo po někom jiném. Po někom, kdo nebyl tak úplně člověkem, ale přesto byl mnohem lidštější, než by o sobě mohl tvrdit kterýkoliv z velkých plazů. Když Cabe následoval své zajatce, ve skutečnosti skoro cítil spřízněnost s bývalým vlastníkem.

Zahrada se promísenými rostlinami a stavbami podobala obydlí. Psí víno ovinuté kolem kleneb, květiny pučící z míst na podlaze. Mělo by to vypadat jako zmatek, místo toho tu byl řád tak jemný, že člověka přesvědčil o tom, že to tak má být. „Hle, člověče, Jantarová paní!"

Ocitli se tu tak náhle, že si Cabe nejdřív myslel, že jde o plánovanou součást zahrady. Na mramorovém podstavci spočíval velký medově zbarvený krystal. Tu a tam se kolem něho zachytily úponky popínavých rostlin. Byl průhledný. A čím déle se člověk díval, tím bylo zřetelnější, že zevnitř vychází slabá záře.

Zelenavá záře. V té záři, uprostřed krystalu, byla žena.

IV.

Rada dračích králů byla svolána narychlo. S výjimkou Černého byli schopni přijít jen ti císařovi bratři, kteří bydleli nejbližší. Ale zvěsti o tom, proč byla Rada svolána, stačily, aby se ti, kdo na ní nemohli být, začali připravovat na možnou bitvu.

Byl tu Stříbrný. Zelený a Rudý seděli na opačných stranách a podezřívavě na sebe hleděli. Železný, velký a mohutný, druhý nejmocnější král po vládci, vykonal jednu ze svých řídkých návštěv.

Zlatý si je pečlivě prohlédl. Dokonce i Železného ten pohled přinutil couvnout. Jestliže se vládce dračích králů choval takto, šly věci opravdu špatně.

„Lituji, že nepřijeli i ostatní - obzvlášť Ledový, který je tak blízko, - ale tento počet bude muset stačit"

Odmlčel se, jako by čekal nějaké poznámky. „Osud, pán hry, znovu rozdál karty. Znovu hrozí, že Dračí říše uniknou naší vládě."

Všední tón vyjádření jen zdůraznil jeho důležitost. Dosud jenom jednou se někdo odvážil vzepřít jejich

moci. Onen nepřítel je málem porazil.

Jako by řekl nahlas to, co se honilo hlavou všem, Železný zařval: „Páni draků jsou mrtví! Nikdo se nám nemůže postavit!”

„Páni jsou možná pryč, ale jejich odkaz žije.” Rudý si znechuceně odplivnul. Slina se vpálila do země: „To zní příliš stejně jako na poslední radě.”

„I dál to bude znít stejně jako na poslední radě.” Krutovládce Pekelných plání se podíval s téměř lidskou zvědavostí: „Co tím máš na mysli, můj pane?”

Zlatý svému bratru neodpověděl, ale místo toho zvedl mohutnou hlavu, roztáhl křídla a zakřičel do stínu: „Smíte vejít!”

Pomalou vstoupili. Dva. Hodně v jejich vzhledu hovořilo o blízké příbuznosti všech v komnatě. V dračích přílbách by mohli předstírat, že jsou dračími králi, ale ostatní věděli, o koho jde. Podle zvyku poklekli se skloněnými hlavami.

Železný zamrkal: „Čí jsou to vévodové?”

„Patří Hnědému.”

„Posílá svoje poskoky a neuráčí se přijít osobně? Pane, dovolte mi vzít mé legie a ukázat našemu arogantnímu bratru jeho mísssto!”

„Obávám se, že žádná lekce už nebude k ničemu.” Zlatý se obrátil ke dvojici: „Zavolejte ty, kteří nesou tělo.”

„Tělo?” To slovo uniklo z nejdělejších úst. Znělo v něm ohromení. A strach.

Nově příchozí vstali, poklonili se a mlčky odešli. Uplynulo pár okamžiků, jako by se ti, kdo měli vejít, báli. Dračí králové se netrpělivě zavrtěli.

Nakonec se vrátilo pět postav, včetně třetího bojovníka z klanů Hnědého a dvou vlastních válečníků Zlatého draka. Na nosítkách, které drželi čtyři z nich, leželo zahalené tělo. Když jeden z plazích králů rozeznal, čí tělo to je, zasyčel:

„Hnědý! Nesou Hnědého!”

Vévodové, kteří nebyli zvyklí na moc, shromážděnou v této místnosti, padli na kolena, s nosítky stále mezi sebou. Ačkoliv byli mocní, báli se o život. Pro krále však byli neviditelní. Dračí králové byli příliš znepokojení smrtí jednoho z nich.

„Kdo to udělal?”

„Je ve své lidské podobě!”

„Někdo ho musel dostat brzy potom, co nás opustil!”

Zlatý si všimnul, že Černý je podivně tichý. Vykřikl, aby upoutal pozornost, a dostalo se mu jí. „Hnědý je mrtvý! Má ránu skrz hrud’, ale nevidím zbraň a služebníci našeho bratra tvrdí, že žádnou nenašli!”

Dokonce i v lidské podobě jsme skoro nepřemožitelní. Jak se tedy podařilo spáchat tento zločin? Kdo je za něho odpovědný?”

Zatímco mluvil, ohlédl se k vládci Šedých mlh. Černý se usmíval, ale byl to tak ponurý úsměv, že by ho mohla mít na tváři smrt. „Nuže? Vypadáš podivně potěšené! Copak nám chceš říci, bratře?”

Černý sklonil hlavu: „Vážení bratři, je to tak, jak jsem říkal. Krev Pánů stále existuje. Mám podezření, že tu jsou i další. Nikdy jsme si nemohli být úplně jistí. Konec konců, byla to lest Nachového, a ten zemřel, když čelil poslednímu a největšímu z našich nepřátel.”

„Ty z toho tedy obviňuješ vnuka Nathana Bedlama. Příkázal jsem, aby na něj dohlédli! Kde jsou moji zvědi?”

Ve tmě nahoře pod stropem komnaty se cosi zatřepotalo. Neexistovali žádní podobní tvorové a dokonce i císař věděl o historii této rasy jen málo. Zvědi sloužili a už dlouho záleželo jen na tom.

Jejich zamýšlenému cíli se něco přihodilo. Temní císařovi sluhové dorazili a zjistili jen to, že zmizel. Prý na rozkaz jednoho ze Vznešených. Oba odjeli do Pustin. Sluhové se vrátili sem, do příbytku

Nejvznešenějšího, ale báli se říci mu to.

„Tak.” Zlatý zvěda propustil. Ten vylétl zpátky na svůj černý hrad a zmizel. „Hnědý se rozhodl neuposlechnout Myslel si, že Bedlamovo mládě zabije sám. Jeho neposlušnost ho přišla draho.”

Většina ostatních zůstala zticha. Zlatý byl zpravidla klidný a rozumný vůdce. Měl téměř stejně velké vědomosti, jako poslední pán města vědění. Nachový však odmítli moc císaře. Zlatému to stále leželo v

žaludku. Podle něj taková nestydatá neposlušnost znamenala nedostatek důvěry ve vládce. Bylo to jedno z jeho slabých míst. Nikdo se o tom neodvážil zmínit.

Vládce pomalu vychladl: „Našeho bratra nalezli v jedné z nejzpuštěnějších - pokud to nezní příliš jako opakování - částí Pustin. Je tu domněnka, že zemřel před očima Dvojčat."

Reakce, které se mu dostalo po těchto slovech, ho nezklamala. Hlad Dvojčat po obětech byl dobře známý. Na oplátku mohla hodně posílit moc kouzla. Hnědý měl zjevně v úmyslu toho člověka využít, aby vrátil své zemi život. To, že místo toho zemřel on, dávalo spoustu prostoru k přemýšlení.

„Musíme se připravit." Hlas Zlatého draka zněl jasně. Tohle byl rozkaz, kterému se musí plně podrobit.

„Musíme znovu spojit své legie. Pokud má nastat druhé povstání lidí, musíme ho odhalit, dokud je v plenkách."

Přestože se odmlčel, ostatní věděli, kam míří. Černý se usmíval, ale Zlatý ho nepokáral.

„Musíme dobýt Penacles. Musíme obnovit svou vládu nad městem vědění."

Železný souhlasně zařval: „Ano! Přivedu své zástupy a rozdrťm Gryfa! Pak shromáždím..."

„Ne! Dobyť a vydrancování Penacles si vezmu na starost já sám!"

Císařova slova všechny umlčela. I když byly legie Zlatého draka silnější než ostatní, jen zřídka se účastnily podobných akcí. Skutečný důvod k nečekané změně byl dost jasný. Vědění představovalo pro dračí krále moc. Král králů neměl v úmyslu dovolit, aby takovou moc ovládl některý z jeho bratrů, jinak by se pro něj mohl stát hrozbou.

„Sire! To by ale mohlo ohrozit tvůj vznešený život!"

Ostatní souhlasně přikyvovali. Stříbrný se na svého pána díval s obavami. Císař se zamračil, jak jen to drak umí. Stříbrný mu byl věrný, ale bohužel to znamenalo, že se pán Dolů bezděčně postavil proti němu.

Zlatý si tichoučce povzdechl. Budou muset najít kompromis.

„Dobrá. Černý, ty shromáždíš svoje síly. Železný, tebe určuji, abys shromáždil zbytky klanů Hnědého bratra a připojil je ke svým. Pán Pekelných plání a já zůstaneme v záloze a potom udeříme. Moje Císařské legie povede Toma."

S tím souhlasili. Toma byl potomek Zlatého, i když jen ohnivý drak, a byl výborný, zkušený vojevůdce.

„Já zůstanu zde a budu vydávat rozkazy, jak bude třeba." A budu hrát mámu kupě vajec, pomyslel si.

Přesto, tohle udrží ostatní ve střehu. Toma se dokáže ubránit i když neměl geny, které by z něj dělaly císařova následníka, myslelo mu to stejně dobře, ne-li lépe než mnohým v této komnatě.

Zatracená nevypočitatelnost vzorů na vejcích!

„Všichni služebníci musí číhat na to Bedlamovo mládě! Pokud bude možné ho zabít, musí to udělat. Jestli ne, musí to okamžitě ohlásit."

„A co bitva, sire. My ostatní máme jenom nečinně přihlížet?"

Zlatý se na ně podíval: „Ty a ostatní musíte chránit svoje země. Možná jsme něco opominuli. Chci od vás všech zprávy." Narovnal se do plné výšky: „Rada skončila. Máte své povinnosti. Vykonávejte je."

Mrtvé tělo Hnědého draka bylo odneseno. Potom dračí králové odjeli. Nemluvili. Jejich povinnosti byly určeny a bylo by hanbou, kdyby při jejich plnění selhali.

Císař se zachmuřené díval, jak odjíždějí. Hodně jsme se změnili, usoudil. Naše myšlenky se víc a víc podobají lidským. Někteří z těch, kdo dnes večer odcházejí, se možná vyhnou svým povinnostem, dokud se tahle situace nevyřeší... Pokud se vyřeší.

Jsme určeni vládnout, ale abychom mohli vládnout, musíme být jednotní. Rozdrťm Gryfa a pak použijí vědění, abych mohl dovést do konce své další... záležitosti.

Zlatý se spokojeně svinul a nechal se unést spánkem.

Byla krásná, až to bralo dech. Ani tisíc slov by ji nemohlo popsat tak dobře, aby vyjádřila Cabeův dojem.

„Kým byla?"

Camilla se zamračila: "Nevíme. Vsadila bych se, že tenhle dům vytvořila ona. Víme jen, že je to mocná čarodějnice."

„Mluvíte o ní, jako by ještě žila."

„Podívej se na ni, človíčku! Copak nevidíš, že pořád dýchá? Je jenom uvězněná!"

Podíval se blíž. Byla to pravda! Dýchala. Cabe se rozmáchl černým mečem proti třem ohnivým dračicím: „Pust'te ji!"

Tegan velmi lidsky zakňourala: „My jsme ji neuvěznily! Byla tu takhle, už když jsme sem přišly!"

Camilla rychle přikývla: „To je pravda! Celé roky jsme se ji pokoušely dostat z vězení, ale nedokážeme to!"

Cabe se zahleděl na postavu uvnitř. Dlouhé, ohnivě červené splývavé kadeře bojovaly se smaragdovou zelení jejich tenkých šatů. Stříbrný chumáč tomu dodával zářející kontrast. Rty měly skoro stejnou barvu jako vlasy, zatímco oči ladily spíše s oděvem. Tvář byla dokonalá: Cabe zjistil, že jiný popis pro ni vymyslet nedokáže. Nějaká bohyně Dračích říší, rozhodl se nakonec zpola.

Byl v rozpacích, že tahle stvoření, která tu byla před ním, nedokázala dokonce ani poškrábat povrch kamene. Co by mohl udělat on?

Tvor v lesích vykřikl, jako by se mu posmíval. Cabe se otrásl a zapřemýšlel, proč pořád touží přivolat ho k sobě. Naštěstí ať to bylo cokoli, nedokázalo to překonat kouzlo chránící dům i pozemky.

Camilla se na něj vyčkávavě podívala a přetrhla mu myšlenky: „Přivedly jsme tě k ní. Necháš nás teď v pokoji odejít?"

V jejích slovech zazněla hrozba, která tam neměla být. Cabe se na dračice zahleděl: „Ještě nevím, co dělat. Povězte mi, jak jste se ji pokoušely osvobodit"

Naježeně mu řekly o použití drápů, hrubé síly a větví při pokusech rozbít krystal. Při popisu všech jejich selhání klesal Cabe na mysli. Jak by mohl uspět tam, kde byli všichni ostatní poraženi? Nakonec máchnul proti krystalu Černou čepelí, i když příliš nedoufal, že by v něm mohl udělat alespoň rýhu.

Bylo to jako náraz kovu o kov. Když se oba výtvořky setkaly, rozlétl se kolem roj zelených jiskřiček a při zaskřípění, se kterým se čepel hluboce zabořila do krystalového vězení, se Cabe otrásl. Postup ostří se však náhle zastavil, Cabe pustil meč ze sevření a ztratil rovnováhu. Zatímco padal, dračice vítězně zařvaly a začaly měnit podobu. Meč zůstal uvězněn v krystalu.

Cabe se odkutálel, a tak se mu podařilo přežít první útok. Camilla, teď jen zpola lidská, po něm skočila. Ještě než dopadla na místo, kde před okamžikem ležel, zmizely z ní poslední stopy lidskosti. Teď čelil dospělě ohnivě dračici, a aby bylo ještě hůř, její dvě sestry už také ukončily proměnu a chystaly se připojit k nejstarší ve snadném vítězství.

Neměl možnost sáhnout pro meč. Když se mu tvor, který byl předtím Camillou, pokusil rozpárat hrud', Cabe těsně uskočil. Přišel o větší část košile.

Netvor v lese zakřičel tak podivným tónem, až Cabe málem uvěřil, že ho prosí, aby mu dovolil vejít.

Teď se po něm hnaly všechny tři dračice. Cabe jen zahlédl pozvolna tající vězení. Nejen že ho zabijí, ale ještě jim umožnil přístup k Paní.

Prosby z lesa se znásobily. Cabe neměl na výběr a vzdal se. Ten netvor to s ním nejspíš rychle skoncuje, ale mohl by taky zabít dračice. Slova mu bezmyšlenkovitě vyklouzla ze rtů, neměl ani tušení, jaký mají význam:

„Svobodně vejdi, dítě Nicoty!"

Na jeho příkaz odpověděl vítězný křik. Tři dračice se zarazily uprostřed pohybu. Ta, která předtím byla Tegan, se otočila a utekla, druhé dvě se prozatím zastavily a vážily své šance.

Tvor prorazil domem, jeho kopyta zněla na mramoru jako úder meče do skály. V rekordním čase se prohnal vnitřkem domu a vyrazil zadem. S dalším výkřikem přistál mezi Cabeem a dračicemi.

Byl černější než cokoli, co kdy Cabe viděl. Jeho obrys odpovídal koni, ale tvor byl víc, mnohem víc než kůň. Zahrabal do země, vyhloubil jamky tam, kde neměly co dělat, oči ne karmínově rudé, jak by člověk myslel, ale ledově modré a chladnější, než by se zdálo možné.

Když kráčet za dvěma ustupujícími dračicemi, změnil se jeho křik v posměšný smích. Ještě více šokující byla slova, která mu vycházela z úst. Drzá a znělá, pánovitá!

„Pojďte, miláčkové! Tolik se bojíte obejmout milovaného? Tak brzy jste zapoměly, že si vás Temný kůň vždycky najde? Pojďte? Žádná z vás nechce být první?"

Oba plazi si uvědomili, že jestli se rozběhnou, netvor zvaný Temný kůň je dostane. Dračice se v zoufalství společně vrhly vpřed v naději, že jedna z nich zasadí smrtící úder. Temný kůň hbitě uskočil a dokonce

jednu z nich kopl, když dopadala. Ohnivá dračice ztěžka žuchla na zem, omráčená úderem.

Druhá se vzbopila k útoku.

Temný kůň se znovu zasmál: „No, tohle je lepší, miláčku! Ukaž zoubky a drápky!”

Právě když dračice útočila, její protivník se vzepjal a se zaduněním ji kopl do čelisti. Něco zapraskalo.

Drak upadl, s tlamou visící v podivném úhlu. Temný kůň se smál.

Druhá dračice, neviděná, se probírala a pokusila se parátem rozpárat koni břicho. Mohutné a ostré drápy mu jen sklouzly po kůži. Temný kůň, stále na zadních, se tvrdě spustil na dračí hlavu. Tentokrát se ozvalo nezaměnitelné prasknutí kosti. Drak zachroptěl a padl bez života.

S krví kapající z přeražené čelisti se zbylá dračice pokusila uprchnout, ale Temný kůň se pohyboval tak rychle, že tomu Cabe ani nemohl uvěřit. Téměř v okamžiku byl před plazem, který nedokázal zpomalit a vrazil přímo do koně... doslova.

Cabe sledoval, jak nešťastný netvor vpadl do prázdnoty, která byla Temným koněm, s výkřikem padal dál a byl menší a menší. Za okamžik úplně zmizel.

Kůň vítězně vykřikl. Pak s oslepující rychlostí vyrazil pronásledovat třetího ohnivého draka. Cabe se nepokusil přivolat ho zpátky. Docela by se mu zamlouvalo, kdyby utekl hodně daleko. Nevěděl přesně, co je Temný kůň, ale věděl, že to jméno zná. Věděl také, že ten tvor nejčastěji přináší smrt. Události ho konečně dostihly. Cabe, kterého už neohrožovaly ohnivě dračice, klesl na zem a ztratil vědomí.

Zdálky se ozval vítězný řev Temného koně.

Vysoko nad Pustinami kroužil velký, dravý tvor. Neměl šupiny jako většina nejbližších obyvatel, ale přesto k nim patřil. Avian. Pták, který se však nepodobal žádnému jinému ptáku, jakého kdy kdo viděl, protože byl mnohem lidštější. Tiše přistál poblíž velké travnaté skvrny.

Pátrač složil mohutná křídla a sklonil se. Jednou opeřenou rukou se dotknul dlouhých stébel trávy.

Jestřábí oči pečlivě sledovaly, jak se prach poblíž trávy mění v úrodnou půdu, ze které vzápětí vyrašily nové výhonky. Pole se šířilo všemi směry, obzvlášť tím, který mířil do nejhlubších částí Pustin. Hnědý ve smrti uspěl víc, než si představoval v nejdívočejších snech.

Kůň a přesto ne kůň zaržál. Pátrač namířil jeden z ostrých drápů směrem ke zvuku. Vzápětí se objevil osamělý jezdec. Jeho dračí přilba prozrazovala, že je to ohnivý drak, jeden z leníků bývalého krále.

Plazí válečník jel přímo k němu, ale avian se navzdory tomu ani nepohnul. Hleděl na ohnivého draka jen s mírným zájmem. Válečník, který si nevšímal postavy před sebou, se pomalu otočil doprava. Objel pole i pátrače, jako by tam vůbec nebyli.

Když ohnivý drak odjel, pátrač znovu položil dlaň na trávu. Špičaté drápy lehce projely mezi stébly a všechno se dozvěděly. Když byl tvor spokojen, znovu se narovnal a vydal se dál svou cestou. Tu a tam se ohlédl a prohlížel si zemi kolem. Během několika dní bude všechno v dohledu zelené.

Mohutná křídla se znovu rozevěla. Vznášela se k nebi. Pátrač ještě jednou zakroužil a odlétl.

Skvrna pod ním se šířila.

Další ruka, tentokrát pokrytá srstí, i když někdy bývala opeřená, samozřejmě podle nálady. Tato ruka patřila Gryfovi, nebo lordu Gryfovi, jak mu často říkali, a lehce přeběhla po hladkém kousku skla ve tvaru vejce.

Pokud někdo věděl jak, mohl vidět obrazy. Mnohé nedávaly smysl. Některé ukazovaly minulost. Další budoucnost. Zbytek byl neidentifikovatelný.

Právě ty Gryfa zajímaly nejvíc.

„Vidím draka, většího než jakýkoliv jiný, s barevnými skvrnami. Všech barev. Znáš ho?” Gryfův hlas byl pyšným hřměním lva, i když to podle jeho tváře, která se podobala orlí, nebylo možné odhadnout. Ten, který si říkal Simon, zvolna přikývl a pomalá odpověď možná naznačovala jisté obavy: „Drak z Hlubin. Říká se, že žil v nejhlubších částech oceánu, kde se setkává voda a žhavá země. Věří se, že zemřel dávno před příchodem lidí.”

„Věří se?”

„U legend jeden nikdy neví.”

„Ne. A co tohle?” Chlupatá ruka ukázala další obraz, s rozbitou lebkou. „Tohle nepoznávám, i když cítím, že bych měl.” Obraz byl mávnutím ruky opuštěn. Jeho místo už zaujal jiný. Gryf hladil velké

kříšťálové vejce a hleděl na minulost, přítomnost a hlavně na budoucnost. „Yalakovo vejce se dnes předvádí."

Simon přikývl: „Jak se ohrožení blíží, krystal je čím dál sladnější s multiversem."

„Tohle poznávám. To je komnata Zlatého, krále králů, největšího z dračích vládců."

„Zdá se, že spí."

Gryf přikývl a hríva se mu lehce zatřásla. "Jeho rysy změkly. Mám podezření, že většina ostatních je na tom stejně."

„Odvážili se vstoupit na zrádnou stezku vedoucí k lidskosti. Odráží se to v jejich podobě i činech."

„Kvůli nám doufám, že ne."

Čaroděj ukázal na zařízení známé jako Yalakovo vejce: „Změň obraz ještě jednou."

„Dobrá."

Gryf znovu odstranil obraz, ale tentokrát se místo nové scény objevila jenom mlha. Gryf se podíval na svého společníka. „Zasahuješ nějak do vejce?"

„Ano. Pokouším se zaostřit na jednu konkrétní osobu teď v přítomnosti."

„Neměl jsem ponětí, že to dokážeš. Přece jen jsi mi o sobě neřekl všechno."

„Sám se moc dobře neznám. Vždyť to víš."

„Vskutku. Omlouvám se."

Simon si ho nevšímal. Něco se dělo: „Dokázal jsem to. Rychle se dívej."

„Vidím nějaký drahokam s loutkou uvnitř."

„To není loutka. To je skutečná osoba."

Gryf vzhlédl: „Ona?"

„Ano. Jantar. Vypadá nějak neobvykle?"

„Zdá se, že taje."

Do čarodějova hlasu proniklo cosi neobvyklého. Vypadalo to jako radost: „Dokázal to! Osvobodil ji!" Obraz zmizel.

Zapotácel se: „Promiň. Déle už obraz neudržím."

„Nemluv." Pán Penacles luskl prsty. Odnikud se vynořil sluha, ne úplně lidský. „Přines mému hostu nějaké občerstvení."

Ve chvílce Simonovi donesli pohár vína. Čaroděj ho vypil jedním douškem a jeho hostitel ho přitom pobaveně sledoval, jelikož černokněžník nebyl zrovna známý uměním pít.

Simon odložil pohár a děkovně přikývl: „Když jsem se dozvěděl o tom Cabeovi Bedlamovi, začal jsem věřit, že by mohl být schopný lady Gwen osvobodit. Moje důvěra se naplnila."

„Ale pokud se můžu zeptat, jak se k ní dostal? Původně neměl namířeno tím směrem."

Čaroděj se možná usmál: „Zajistil jsem si služby jednoho... starého přítele. Vydal se jinou cestou, ale Bedlam si to neuvědomil."

„Ten... přítel. Nemyslím, že bych se s ním chtěl setkat, pokud je to ten, na koho myslím."

„To by chtěl jenom málokdo. Proto jsme si, on a já, tak blízcí."

Gryf se zachvěl, což se stávalo jen zřídka. Děsilo ho jen málo věcí. Temný kůň, bytost, o kterou šlo, byla mezi nimi. Převědl řeč jinam: „Paní. Jak dlouho byla v pasti?"

„Právě od smrti Nathana Bedlama."

„Pak se moc shromažďovala celou tu dobu. Pokud vím, byla silná."

Jediná žena schopná provádět kouzla největších z Pánů draků. Už jen proto je hrozivá a láska všechno přemůže, jak se říká."

„Vyhýbáš se mé otázce. Co uvolnění moci?"

Simon se předklonil. Zdálo se, že se zatoulal v myšlenkách. Nakonec odpověděl: „Bude to stejně hrozné jako sama Paní."

„Co by se mohlo stát?"

Dlouhá odmlka. „Docela dobře by mohla být zničena celá oblast včetně Cabea Bedlama."

Bylo strašlivě, strašlivě horko. Ne. Byl to mrazivý chlad. Pes s rukama hrál na flétnu. Lebka se pořád smála.

Cabe se probudil. Třásl se. Sny byly tak strašlivě skutečné. Vstal a oprášil si z těla hvězdný prach. Na

větvi poblíž přistál pták s chapadly a zavyl. Cabeova mysl se rozjasnila natolik, aby mu řekla, že sny nejsou sny. Možná šílenství, ale ne sny.

Kolem spěchaly podivné pokroucené rostlinné bytosti a stěžovaly si na sucho. Prolétla tu volská žába, ale uchvátil ji číhající osminohý pták. Cabe si uvědomil, že všichni ti tvorové přicházejí od Paní. Přesně řečeno, vystupovali v plné velikosti z prasklin v jejím vězení. Nebylo třeba velké představitivosti, aby si uvědomil, že uniká strašlivé množství moci. Bylo také zjevné, že se trhlina šíří, a až se dost rozšíří..

Černá čepel pořád ještě zůstávala zachycená v jantaru. Nejrozumnější by bylo utéct... ale dokáže utéct dost daleko?

Maličký kousek skořápky se odlomil. Zatímco pomalu odpadávaly větší úlomky a uvolňovalo se více a více moci, Cabe žasnul, že ho to ještě nezasáhlo. Část jeho dědictví nebo prostě štěstí? Uvědomil si, že nemá smysl prchat. Takováhle moc ho dostane, ať utíká, jak chce.

Po celém krystalu se objevily praskliny. Začaly z něho odlétávat střepy. Bylo to tady. Cabe padl k zemi a zjistil, že přemýšlí, jak velké území moc zničí. Snad celé míle. Krunýř praskl. Cabe sklonil hlavu a celý svět se změnil v chaos.

Cabe otevřel oči. Svět, k jeho překvapení, ještě pořád existoval.

„Už celou věčnost jsem nezažil takovýhle den, příteli! Tohle by mohlo být opravdu zajímavé!"

Opatrně zvedl hlavu a ohlédl se po hlasu.

Nekonečno v podobě koně ho pozdravilo mrknutím ledově modrého oka. Tvor zvaný Temný kůň stál mezi Cabeem a Paní a ohromný proud hrubé moci jím protékal s menším efektem než jarní přehánka.

Vlastně se zdálo, že má tvor velmi dobrou náladu, což však nezmenšilo Cabeův strach.

„Pojď, pojd'! Člověk s tvými schopnostmi by se neměl plazit v prachu! Vstávej! Nechci ti ublížit!" zasmál se Temný kůň.

Cabe vstal, spíše ze strachu než kvůli čemukoliv jinému. I když se postavil, byl ve srovnání s tím tvorem maličký.

„To je lepší!"

Cabe se rozhlédl kolem sebe po meči a zeptal se: „Kdo jsi?"

Studené, ledově studené oči se dívaly skrz jeho samotnou podstatu: „Jsem Temný kůň, přirozeně!"

„Jsi démon?" Cabe zjistil, že je těžké dívat se na Temného koně dále, protože to v něm vyvolává závrať, která ho přitahuje k nekonečnu hřebcova vnitřního těla.

Tvor si odfrkl: „Pro demony můžu být démon! Pro většinu ostatních jsem ten, kdo přináší konec všemu času!"

To se podezřele podobá smrti, pomyslel si Cabe. Není divu že ohniví draci neměli šanci, i když tam na něj byli tři. „Děkuji ti za pomoc, lorde Temný koni."

Panstvím oťrásl smích: „Lord! Temný kůň lordem? Prokázal jste mi velkou čest, mistře Bedlame! Temný kůň nikdy nemůže být lordem, nic takového není v multiversu zapsáno!"

Cabe si zakryl uši. Hlas koně hrozil, že mu protrhne bubínky. Náhodou mu padl zrak na rozbité vězení. Na zemi, zjevně nezraněná, v bezvědomí ležela Paní.

Temný kůň sledoval jeho pohled. „Raději bys na ni měl dohlédnout, příteli! Bojím se, že můj zásah nepřijme příliš laskavě, i když mám na mysli jen její dobro!"

Cabe opatrně obešel svého podivného společníka, přešel k ní a sklonil se, aby si ženu v zeleném prohlédl. Znovu ho zasáhla její krása. Skoro se bál dotknout se jí, jako by takový dotek mohl poskvřnit její dokonalost. Naštěstí zvítězil rozum, a tak ji zvedl a uložil na měkké půdě. Pohnula se.

Cabe shledal, že se dívá do očí, které ho emočně přitahovaly stejnou silou, jakou ho d'ábelská postava Temného koně přitahovala fyzicky. Když cosi příliš potichu zašeptala, takže ji neslyšel, dal ucho blíž.

„Nathane," usmála se a znovu omdlela. Temný kůň přiklusal, aby lépe viděl: „Vůbec se nezměnila... a to je jenom další důvod, proč tě tu chvíli nechám samotného. Jestli se nevrátím včas, ty a lady Gwen budete muset najít nějaký způsob, jak se dopravit do Penacles!"

„Mám koně..."

„Mistře Bedlame! Já jsem byl tvůj skvělý kůň. Musel jsem hrát roli vystrašeného zvířete, aby ti dračice dovolily vejít. Nejsem démon, ale jsem podobné podstaty, a tak na mne silnější kouzelné bariéry působí podobně jako na ně. Pokud mě někdo nechce přivolat nemohu vstoupit na území, která jsou dobře

zabezpečená podobnými zaklínadly. Obzvlášť, pokud jde o kouzlo seslané takovou mocí, jakou má tady lady."

Tvor odešel stranou a prohlížel si pozemky panství. Vypadal poněkud pobaveně. "Když opustím toto území, budeš mi muset dát svolení vstoupit až se vrátím. Jestli se ta žena probudí dřív, než budu zpět, udělej to potichu. Rozhodně by mě nepouštěla dovnitř s radostí! Ha!" Temný kůň náhle skočil a zmizel v lese. Cabe cítil tah, jako by se něco samo zavíralo. Rozhlédl se a zjistil, že jsou v praktickém slova smyslu s Paní sami.

Sami? Jeho pozornost přitáhlo cosi jiného. Cabe jednou rukou odhrnul zbytky jantarového vězení. Odkryl jílec meče a stáhl ruku zpět. Nebylo by k ničemu, kdyby se té čepele dotknul. Rozhodně ne teď. Neměl nic jiného na práci, a tak se pokusil odpočívat. Tvor zvaný Temný kůň vypadal, že si je jistý schopností té ženy přežít. Cabe neměl žádné zkušenosti s léčením a věděl, že poblíž nikoho nenajde. Ostatně cizinec by nejspíš byl jen další ohnivý drak nebo něco jiného zlověstně děsivého. Zdráhavě sám sobě dovolil usnout.

„Nemáme bejt tak blízko Tyberských hor, Twanne."

Twann, rozložitý, velmi ošklivý muž, který měl na těle víc jizev než mnozí váleční veteráni, zabručel na svého stejně ohavného společníka: „Tomu se nevyhnu, Rolfě. Městské strážě v Talaku hlídaly všechny jižní cesty. Vím to! Špehoval jsem je, když ses šel namazat, jak jsme klepli toho kupce!"

Rolf se poškrábal na plešatící hlavě: „Asi máš recht. Prostě se mi nelíbí, že jedem tak těsně kolem. Víš, co se tu prej děje."

"Pche! Legendy! A stejně, co by se o nás dračí králové starali? Jsme jenom dva pilní hoši. Jsme pro ně jenom vši."

„Vši se rozmačkávají."

Twann se našťavaně otočil ke svému společníkovi: „Možná bys radši zkusil jet přes Dagorský les? Tady nás aspoň nic nezaskočí. Vidíme na míle kolem. A jestli něco poleze z hor, bude to tak daleko, že se snadno dostanem do úkrytu."

Druhý muž mlčel. Hádat se s Twannem bylo marné a Rolf stejně neměl lepší nápad.

Jeli dál. Tu a tam probírali plány do budoucna. Nejspíš zamíří do Mito Picy. To je dost velké město na to, aby je skrylo, a leží přímo uprostřed Dračí říše. Potřebovali jen chvíli mířit k východu, a potom zatočit k jihu. Pokud bude Mito Pica neuspokojivá, zamíří odtamtud na východ, do Wenslis.

Projížděli kolem úpatí dost vysoké hory. Něco na ní působilo neskutečně. Rolf zpomalil koně a mžoural na ni. Skoro jako by tam hora tak úplné nebyla. Popadl Twanna za špinavou košili a upozornil ho na veliký kolos.

„Koukni se pořádně. Něco vypadá divně." Twannovy unavené oči v matném měsíčním světle nic neviděly. "Jsi utahaný. Pojedem ještě hodinku, a pak zastavíme." „Říkám ti, že ta hora tam není! Koukni se znovu!" Twann si povzdechl a vyhověl mu. Při tom pohledu ho zamrazilo. Beze slova ukázal prstem. Rolf se usmál, spokojený, že jeho mizerný partner vidí to, co on. Otočil hlavu k hoře. Vycházely z ní zástupy draků.

Většinou to byli nižší draci, stěží inteligentní zvířata, která svým bratrům sloužila jen jako úderné jednotky, protože jich bylo mnoho. Většina z nich neměla ani zakrnělá křídla, a tak utíkali, plazili se nebo poskakovali. Nad nimi létali ohniví draci ve svých skutečných podobách a udržovali zástupy pod kontrolou. Za nimi následovaly šupinaté obludy a tvorové, kteří byli slovy nepopsatelní. Musela to být čelní hlídka, kterou na poslední chvíli vyslal velitel vojsk Zlatého draka.

Dva banditi jim stáli v cestě. Rolfův kůň se splasil, shodil ho a utekl, nedbaje na mužův křik. Rolf se podíval na blížící se stvůry a obrátil se ke svému společníkovi o pomoc.

Twann si rychle přeměřil krátkou vzdálenost mezi draky a sebou a vykřikl: „K čertu s tebou!"

Druhý muž ho sledoval, jak odjíždí, a svírala ho hrůza. Pokusil se běžet, ale první z nižších draků už byl u něj. Byl to spíš had než ještěr a při pohybu se zpola plazil. Sevřely ho zející čelisti. Výkřik šoku a bolesti, potom ticho.

Kdesi vpředu Twann uslyšel jeho výkřik. Jen krátce ho politoval a soustředil se na to, aby jel co nejrychleji. Nemusel si s tím dělat příliš starostí; jeho zvíře dělalo všechno pro to, aby si zachránilo život.

Přesto se však vzdálenost stále zmenšovala. Nižší draci byli jízdními zvířaty vládnoucí vrstvy. Když dračí králové a jejich leníci cestovali v lidské podobě, byli nižší draci začarováni tak, aby vypadali jako koně. To dovolovalo drakům projíždět zeměmi a nepřitahovat na sebe pozornost. I když dračí králové vládli téměř celé říši, byli to většinou samotářští a uzavření tvorové.

Dokonce i v matném světle měsíců si Twann všiml temného stínu, který nad ním přelétl. Zděšeně vzhledl. K zemi se snášel ohromný ohnivý drak se žhnoucíma očima. Lupič tasil meč, ale dobře věděl, že je to marné.

Veliké spáry se kolem něj sevřely.

Horda postupovala. Jejich prvním cílem byl Talak.

Když se Cabe probudil, spatřil jen tmou. Nevěděl, jestli prospal minuty, hodiny nebo dny. Temný kůň se nevrátil. Otřásl se a skoro si přál, aby tady ta prapodivná bytost byla.

Cosi se slabě zachvělo. Cabe prudce vstal. Stromy odstínily většinu světla Dvojčat. Styx bylo stěží vidět. Cabe si nebyl jistý, jestli zmizely všechny výtvořivé uvolněné magie. Začal šátrat po meči. Ted' by ho rád měl.

Něco blízko něj se pohnulo. Cabe si vzpomněl na bariéru pro Temného koně. Možná se jeho podivný spojenec pokusil přijít, ale nedostal se k němu. Možná se nakonec vzdal a odešel. To by znamenalo, že zůstal sám s - čím?

To, že bariéra nebránila ve vstupu všem netvorům, prokázaly dračice. Žily tu nespočet let. Co jiného si ještě mohlo najít cestu dovnitř?

Meč. Měl by být někde blízko, ale Cabe ho potmě nemohl najít. Začal zběsile hmatat kolem. Musí tu být! Na vteřinku ucítil cosi jako hrušku jílce. Jeho pátrání však přerušil náhlý zvuk ohromných tlukoucích křídel, který se ozval za ním. Prudce se otočil.

Něco před ním přistálo. Nedokázal rozeznat dost rysů, ale nezdálo se, že je to ohnivý drak... Ne, spíš se to podobá ptáku, nebo člověku, pomyslel si, když po něm sáhly dvě paže s pařáty. Skrčil se a jen tak tak se vyhnul doteku.

Avian po něm šel tak přesně, že ho Cabe podezíral, že vidí potmě. Tentokrát mu neunikne. Ať se stane cokoli, záleží jen na tom, co ten tvor udělá.

Ve tmě o něco klopýtl a málem upadl. Bylo to dlouhé a tvrdé, snad větev. Rychle sáhl dolů a zvedl ji. Nebylo to nic moc, ale cítil se lépe, než když byl úplně neozbrojený. Ptáku podobný tvor teď každopádně útočil opatrněji.

Bylo to zoufalé. Cabe se větví rozmáchnul na protivníka. Křídla se zatřepotala a zvedla aviana z dosahu kusu dřeva. Přistál kousek stranou a čekal, až se muž znovu pohne, Cabe zamířil k němu, ale pak si vzpomněl na své vzácné břímě a couvl. Ochrání Paní, za každou cenu.

Avian se vznesl do vzduchu, až byl asi čtyřikrát výš, než kolik Cabe měřil. Rozlétl se k němu, chvíli se vznášel mimo dosah, a pak začal létat kolem. Cabe se otáčel, připravený na útok, ale ptáku podobný tvor kolem něj dál kroužil. Zrychloval a pro muže bylo těžké ho sledovat, aniž by se mu příliš zatočila hlava.

Tvor kroužil dál a dál, stále mimo dosah. Cabe po něm hodil větví, ale minul. Byl to hloupý čin, ale Cabea to mátl a musel něco udělat.

Zastavil se, aby si vyčistil hlavu. To byla chvíle, na kterou avian čekal. Vrhle se dolů a přistál za ním. Paže s drápy ho popadly za hlavu. Cabe sebou škubl a náhle ztratil vědomí.

Zjistil, že putuje zpátky. Pátrač - to jméno se mu vybavilo, i když nevěděl jak - našel to, co hledal.

Byla tma, ale ne noční tma. Spíše to byla temnota nepřítomnosti. Nicota.

Cosi důležitého chybělo.

Cabe se s výkřikem probral, ale nebyl sám sebou. Nenarozený, byl starší než jeho matka i otec.

Bolest.

Vzpomínka na bolest.

Jasně světlo, rychle se blíží; musí se dostat pryč. Musí. Musí.

Ten, který si říkal Simon, byl sám. Lord Gryf musel dohlédnout na jiné věci a čaroděj si stejně přál být

sám, protože jen v samotě dokázal najít nějakou naději.

Jeho myšlenky roztříštil silný hlas: „Stejně morbidní jako vždycky!“ Čaroděj zvedl hlavu a málem zamrkal: „Temný kůň! Ještě jsem tě nečekal.“

Stvoření věčnosti se zasmálo: „Nesmysl! Čekáš všechno! Znáš mě až moc dobře!“

Simon přikývl: „Lépe než kdokoliv jiný.“

Temný kůň přiklusal blíž. Navzdory jeho podobě nic nezmizelo ze svého místa. Temný kůň pohltil jen to, co pohltil chtěl. „Přišel jsem ti říct, že mladý Bedlam osvobodil Paní, Rohatým ostřím, jak jsi předpověděl - což už nepochybně víš, samozřejmě.“

„Došlo k potížím?“

„Dračice? Už nikdy žádného muže nesvedou.“

„Myslel jsem na nahromadění moci. Paní dlouho čekala.“

Tvor se ušklíbl: „Všechno jsem absorboval! Divoká energie mi nedělá žádné potíže... Ha! Proč se zabývat katastrofami, ke kterým nedošlo? Pokud jde o ty dva, ti si teď musí dělat starosti jenom s odpočinkem.“

Čaroděj nic neřekl. Místo toho zvedl vejce a podal ho svému nezemskému společníkovi. Temný kůň rozčileně potřásl hlavou a upřel na něj jedno své chladné modré oko. Kterýkoliv jiný člověk by se přikrčil, ale ten, který si říkal Simon, to neudělal.

"Podívej se do vejce."

„Víš, že nemůžu! Vejce je mi k ničemu. Vidím jenom mlhu!“

„Zkus to.“

Něco v čarodějově hlase tvora přimělo uposlechnout. Jen málokdo by to dokázal, ale Temný kůň věděl, kdo a co před ním stojí. Simon byl mimo jeho moc, jeho osud byl v jiných rukou. Možná proto ho Temný kůň mohl nazývat přítelem. Věčnost byla osamělá.

Téměř lidské povzdechnutí: „Zkusím to.“

Temný kůň se zahleděl do Yalakova vejce. Simon mohl mlhu zblízka sledovat. Vířila, jako stvoření Chaosu trhající svými řetězy, temnota byla hlubší a hlubší. Pak zmizela a zanechala po sobě nicotu tak ohromnou, že by do sebe mohla vtáhnout dokonce i Temného koně.

Mohutný hřebec rychle odtrhnul zrak: „Už ne! Už se tam nepodívám!“

„Co to bylo?“ I když se čaroděj ptal, znělo to, jako by hledal jen potvrzení něčeho, co už ví.

Oko se na něj upřelo: „Je to místo, kam my dva nesmíme. Tam jsem odeslal bezpočet jiných. Je to místo, ze kterého není návratu.“

Matné Simonovy rysy jako by se zamračily: „Tak co to tedy znamená? Nejsem jako Gryf. Věřím, že všechno, co nám vejce ukazuje, musí mít nějaký význam.“

„Možná, ale můžeš se plést.“

„Ne. Cítím, že to má nějaký význam, který se týká Cabea. Kdybych se na to podíval ještě jednou...“

„Už to znovu neudělám!“

Čaroděj zavrtěl hlavou: „Nežádal bych tě o to.“

Temný kůň náhle změnil téma hovoru: „Paní se brzy probudí. Nemám chuť se tam vracet a postavit se jí. I když mě nemůže zabít, má moc mě nadlouho vykázat.“

„Nebude se o tebe příliš starat, až se dozví, že jsem tě povolal já.“

Přízračný kůň přikývl. „Ty, řekl bych, budeš čelit něčemu horšímu než vyhnanství.“

Tvář pod kápí byla neobvykle zřetelná. Byla mladá, ale rýsovaly se v ní oči, které vypadaly stejně věčné jako oči jeho společníka. „Tomu už čelím. Nebojím se její nenávisť.“

Bylo ticho. Temný kůň si připadal podivně smrtelný. Setřásl ten pocit. „Vrátím se ke Cabeovi a k Paní.“

„Bezpečnou cestu, příteli.“

Temný kůň se rozesmál, zamyslel se nad tím a zvažněl. S burácením otevřel cestu, kterou mohou lidé projít jen jednou, a zmizel. V brázdě jeho pohybu byly slyšet zvuky. Neskutečné zvuky, které jeho společník až příliš dobře znal. Nejbližší výraz, který dokázal najít, byl prokleté duše.

Ten, který si říkal Simon, zamyšleně seděl a hladil vejce.

Spojení bylo přerušeno.

Byl zpátky na panství. Avian od něj s hněvivým řevem odlétl, i když byla tma, okolí osvětlovalo podivné

světlo.

„Prober se! Pátrač to zkusí znovu!"

Cabe zamrkal. Co se mu stalo? Proč jsou všechny podrobnosti jeho života tak realistické, ale přitom tak útržkovité?

Další výkřik. Vzhlédl a okamžitě toho zalitoval. Nad ním se skoro vznášel velký ptáku podobný tvor. Měl ruce a nohy podobné lidským, jen kolenní klouby byly opačně, jako u ptáků, a všechny čtyři údy končily prsty s velikými drápy. Byl matně šedý a jestřábí rysy obličeje ukazovaly na dravce. A znovu se na něj vrhal.

Před avianem vybuchla velká světelná koule. Zastavil se ve vzduchu, prudce zamrkal a zakolísal v letu. Když se ukázal další záblesk, tvor odletěl pod plášť noci.

Ted', když byla hrozba pryč, se Cabe obrátil, aby se podíval na svého zachránce.

Stála tam Paní. Přestože ho zachránila před pátračem, zdálo se, že mu nevěří. Cabe jí to nemohl vyčítat. Těžko by někomu věřil, kdyby byl tak dlouho v pasti. Usoudil, že nejbezpečnější bude, když ji nechá udělat první krok, pokud ho ovšem rovnou nezabije. „Kdo jsi?"

Hlas byl melodický a kdykoliv jindy by Cabeovi připadal velmi pěkný. Ted' v něm však slyšel hrozbu.

"Jmenuji se Cabe. Já - uvolnil jsem vás." Výraz na její tváři prozrazoval, že téhle historce ani za mák nevěří „Jak bys mě dokázal osvobodit? Kouzlo, které vytvořilo vězení, bylo jedním z nejsilnějších kouzel, jaká kdo kdy použil. Žádný obyčejný člověk nemůže prolomit Azranovo kouzlo!"

Ve stínech za ženou se cosi pohnulo. Cabe přimhouřil oči. Avian šokující rychlostí zaútočil. „Pozor!"

Čarodějka se otočila, ale neměla čas se bránit. Jedna z hledačových drápy opatřených nohou ji udeřila a žena spadla na zem. Cabeův pocit marnosti prudce vzrostl; toužil mít sílu udeřit ho. Ptačí tvor vykřikl a zamířil k němu. Cabe bezmyšlenkovitě natáhl ruce a konečky prstů zamířil na pátrače.

Z jeho rukou vyšlehlo vlákno moci. Nic netušící avian dostal plný zásah a odhodila ho síla mnohem větší, než jakou použila Paní. Zřítíl se mezi nejbližší stromy a udeřil se přitom nešikovně do ruky. Ozvalo se zapraskání a pátrač znovu vykřikl, tentokrát bolestí.

Avian velmi nemotorně odlétl. Tentokrát však bylo zjevné, že nemá v úmyslu vrátit se zpátky. Cabe sledoval, jak mizí ve tmě, a potom se s úlevou posadil na zem. Chvilí trvalo, než si vzpomněl na svoji společnost. Když se otočil, aby se podíval, jak na tom je, uviděl, že si ho pečlivě prohlíží.

„Postupuješ neškoleně, ale máš pořádnou moc." Znovu zvedla ruce v přípravě na útok. „Kdo jsi říkal, že jsi?"

Cabe v duchu zasténal. „Cabe - Cabe Bedlam, pokud můžu věřit tomu, co mi řekli."

Její panenky se rozšířily. Byl v nich otřes a... nějaká emoce, která se nedala přesně určit. Chvilí si prohlížela jeho obličej a potom se, ke Cabeově úlevě, uvolnila.

„Měla jsem to poznat z obličeje. Tak velká moc se vyskytuje jen vzácně. To by byla příliš velká shoda okolností. Jak..." odmlčela se a otřela si slzu, "jak jsi příbuzný s Nathanem?"

„Řekli mi, že jsem jeho vnuk. Dozvěděl jsem se to teprve nedávno. Jeden z dračích králů..."

„Dračí králové!" Nenávist v jejím hlase byla tak silná, že Cabe couvl. „Zapomněla jsem na ty prokleté ještěry! Pořád vládnou!"

Svezla se na zem. Cabe si na okamžik myslel, že omdlela, ale pak pomalu znovu vzhlédl: „Nathan - žije?"

Nedokázal to říct. Zavrtěl hlavou.

„Nathane!" Podívala se k nebi. Najednou to nebyla Paní, ale jen obyčejná žena jménem Gwen. Cabe to jméno zapomněl, tak moc se jí předtím bál.

„Azran!" Tentokrát jen promluvila. Nenávist v jejím hlase byla stejně silná jako ke dračím králům. „Zradil ho jeho syn!"

Cabe nevěděl, o čem mluví, ale neodvážil se ji rušit. Nakonec se na něho lady Gwen podívala.

„Dobře jsem znala tvého dědečka. Milovala jsem ho. Když mě Azran uvěznil, právě jsem se mu chystala pomoci. Předpokládám, že Nathan umřel v boji s dračími králi."

„Vzal s sebou Nachového draka. Všichni to vědí."

To ji přimělo k úsměvu: „Nathan! Dokonce i na konci udělal, co měl! Kdo teď vládne v Penacles?"

„Gryf."

„Musíme za ním. Musím se dozvědět všechno, co jen jde, než se těm ještěřům znovu postavím. A Azranovi." Úsměv se proměnil v zamračení. „Nejlepší bude, když půjdeš se mnou."
„Stejně jsem se tam chystal." Zkoušky posledních dnů začínaly přetékat. „Jestli najdou tělo dračího krále, určitě..."
„Mrtvý? Který?"
„Myslím, že to byl Hnědý drak. Byli jsme v Pustinách."
Přikývla. „To bude Hnědý. Takže... o tobě taky vědí. Jsi ve velkém nebezpečí. Půjdu po tobě všichni ohniví draci, v naději že si vyslouží přízeň svých pánů."
„Mám meč, kterého se bojí. Použil jsem ho proti baziliškovi a ohnivým drakům. Myslím, že se jmenuje Rohaté ostří."
Paní se zachvěla. „Ďábelský meč. Zachrání tě před jedním nepřítelem, ale přivede k tobě jiného. Vykoval ho Azran - v době, kdy věřil, že může porazit dračí krále i Pány draků, - ale ztratil ho. Ztratil ho potom, co několikrát vraždil! Bude ho chtít a tebe taky. Nevím, po čem bude toužit víc."
„Kdo je Azran?"
Sevěřela rty: „Azran je jeden z nejmocnějších žijících čarodějů. Jeho moc mohla soupeřit s Nathanovou mocí. Na tom vlastně není nic překvapujícího." Gwen se odmlčela. „Azran byl jeho syn." Viděla, jak se Cabeův výraz mění v šok.
„Tvůj otec, Cabe Bedlame."

VI.

Azran zuřil.

Starý prorok pochodoval tam a zpátky svým šerým obydlím. Kolem něj štěbetaly věci temnoty a čekaly na jeho rozkazy, ale dostávalo se jim jen ticha. Nikdo neměl moc obnovit lebku Yalaka, mistra věštce. Tak si to Azran přál. Ušklíbl se. Věštby. Nezachránily Yalaka před smrtí ani nezabránilly Azranovi, aby neočaroval jeho lebku. Od té doby čaroděj jeho lebku mnohokrát použil. Nikdy nepromluvila z vlastní vůle. Něco bylo špatně. Venku se mihnul temný stín. Azran přerušil pochod a odhodlaně přešel k balkónu. Jeho unavené nohy proti takovému týrání rozmrzele protestovaly.
Čekal na něj. I když by ho pátrač snadno dokázal roztrhat na kusy, nemohl. Byl jeho. Všichni byli. Aviani, ještě starší druh než samotní dračí králové, se nemohli postavit čarodějově mocí. Byli jeho otroky, jeho očima a ušima ve světě venku.
Pátrač klekl. Azran mu jemně položil ruku na hlavu. Nebylo to znamení citu. Starý nekromant neměl nikoho rád. Ani svou zesnulou ženu, zemřelého bratra, syna a - ze všech nejméně - otce. Ne, v jeho doteku nebyl žádný cit. Kontakt sloužil jen k přenosu informací z mysli ptačího tvora do jeho vlastní. Objevil se obraz Tyberských hor. Azran si uvědomil, že tohle je špeh vyslaný dohlížet na dračí krále. Na okamžik se zamyslel, co se stalo ostatním. Zavrtěl hlavou. Musí si vyčistit mysl pro kontakt. Zapomněl na všechno ostatní a soustředil se na obrazy.
Slyšel slova plazů, jak je předtím slyšel pátrač. Čaroděj přikývl. Jak tušil, králové byli v pohybu. Azran si na chvíli vzpomněl, jak kopal do kusů rozbité lebky, ležících na podlaze. Všechno v těchhle záležitostech musí být tak tajemné. Proč někdo nemůže prostě vystoupit a říct, co to znamená? Kde je psáno, že temná umění musí být matoucí? Spletitá, to ano. Jinak by Dračí říši mohl zpusť každý hlupák. Mystéria ho však jen rozčilovala.
Uvědomil si, že přerušil kontakt, ale pátrač už mu zjevně sdělil všechno, co potřeboval vědět. Teď avian čekal na jeho další rozkazy. Azran zvažoval další krok. Bylo by to snazší, kdyby už se vrátili i ostatní, ale věděl, že tihle tvorové se nevrátí, dokud nesplní úkol. Bude tudíž muset plánovat bez znalostí, které mu mohou přínést.
Zdálo se, že důležitým faktorem v nastávající krizi bude Penacles. Azran vždycky chtěl město Gryfovi vyrvat, ale pomyšlení, že by lví pták mohl vědět, jak ho zničit, mu v tom vždycky zabránilo. Bylo dobře známo, že Nachový drak představoval skutečnou moc dračích králů. Zlatý byl silný, ale vládl jen proto, že po tom jeho bratr netoužil.

Jeho otec toho plaza přesto zničil. To musel Azran uznat. A beze zbraně jako je Rohaté ostří. Starý čaroděj nebyl žádný hlupák; když byl mladší, nikdy by se byl nepostavil dračímu králi neozbrojený. S klením si připomněl ztrátu meče. Koho by napadlo, že ve chvíli, kdy Azran zabije Yalaka, bude poblíž jeden z dračích králů? Hnědý, jehož země rychle umíraly pod kouzlem Pánů draků, potřeboval zbraň. Mladý čaroděj pro něj byl jen drobnou mrzutostí. Azran právě dokončoval kouzlo, které mělo ovládnout Yalakovu lebku, když dračí král projel kolem a popadl černou čepel.

Meč, který byl určen k zabíjení draků, se ocitl v rukách jednoho z nich. Bylo to téměř zábavné. Téměř. Azran však nedávno cosi ucítil. Rohaté ostří mířilo k Penacles. A okusilo krev dračího krále. Jen taková krev mohla oživit životní sílu, která v meči byla. Meč získal někdo jiný, a ten někdo měl velkou moc. Bylo toho příliš na pouhou náhodu. Azran musel poslat špeha do města vědění.

Pokynul pátrači, aby vstal. Udělal to, nespouštěje z něj oči dravce. Čaroděj přemýšlel, co by tvor udělal, kdyby se někdy uvolnil z jeho nadvlády. Nejspíš by mu rozpáral žebra. Nebylo pro něho tajemstvím, že ho aviani nenávidí. Nebylo to důležité; příliš se ho báli.

Rozkazy, které mu dal, byly krátké a jednoduché. Měl sledovat poutníka s černým mečem. Nezáleželo na tom, jestli bude meč ukrytý; pátrač dokáže jeho přítomnost rozeznat. Mezitím musí avian naslouchat všem možným informacím o pohybech Gryfa. Vládce Penacles se už bezpochyby chystá na střet.

Podcenit Gryfa znamenalo přivolat katastrofu, protože lví pták byl skoro tak nevyzpytatelný jako Azran. Pátrač zaskřehotal, aby potvrdil, že rozumí, a rozepjal křídla. Když velký tvor vzlétal, Azran o krok couvl. Přičilo se mu posílat ho pryč, když nevěděl, kdo má meč. Poškrábal se na bradě. Bylo tu ještě něco. Cesta Rohatého ostří by měla vést kolem...

Azran se otočil a přešel ke svým mapám Dračí říše. Vybral tu, která ho zajímala, a prostudoval nejlogičtější cestu. Po chvíli přikývl. Panství bylo kousek stranou, měl však silné podezření, že se tam meč stejně zastavil. Byli tam ohniví draci, ale kdokoli aspoň trošičku schopný by si je tím mečem dokázal udržet od těla. Ano, pomyslel si, je volná.

Věděl, že ji měl zabít, ale zabránila mu v tom závist. Paní dala přednost jeho otcí. Největší urážka.

Dobrá, dal jí za vyučenou, uvěznil ji tam, kde k ní nikdo jiný nemohl, obzvlášť otec ne. Potíž byla v tom, že po ní vždycky toužil, ale nic s tím nedělal. Kromě toho mu Paní naháněla strach.

Seschlá ruka si poškrábala pleš na vrásčité hlavě. Byl tu třetí důvod. Nekromantův čas si vyžádaly mnohem důležitější věci. Vlastně tak důležité, že zapomněl dokonce i sesílat kouzlo mládí. Ale brzy už bude znovu mladý. Jeho mistrovské dílo bude dokončeno. To pomýšlení ho přitahovalo jako narkomana droga.

Zasmál se. Seslal malé kouzlo a otevřel průchod do svých nejtajnějších dílen. Jen on mohl projít bránou; kdokoli jiný by byl teleportován na některé z náhodně vybraných pekelných míst. Pokud šlo o jeho kořist, Azran by nepřipustil žádné narušení.

Toto byla jeho skutečná vnitřní svatyně. Jen ať rozeberou jeho hrad; v porovnání s tímhle by našli jen pár drobných kouzel. Jen ať se však odváží vtrhnout na toto místo a ponesou následky.

Bylo to prosté, stejný princip použil i ve svém mistrovském díle. Pokaždé, když vstoupil, nechal tu Azran malou část své moci. Kouzlo pak pokaždé zesílilo. Nějakou dobu ho to vyčerpávalo, ale stálo to za to. Obzvlášť když člověk znal výsledek.

Připlazila se k němu věc, která nebyla z žádného skutečného světa. Azran ji propustil zpět do nepojmenovatelných krajů. Druhé kouzlo odstranilo strašlivý puch, který po sobě zanechala. Čaroděj svraštil nos; práce s těmihle věcmi někdy skoro nestála za to. Přinejmenším by se mohly naučit čistotě. Pomalu, téměř uctivě obrátil pozornost k dlouhé, černé schráně uprostřed laboratoře. Byla tak dlouhá, že by to mohlo být místo posledního odpočinku pro hada - kdyby Azran někdy měl nějakého domácího mazlíčka. Byla jen nepatrně širší než dlaň a stejně vysoká. S milostnou fascinací pohlídal víko, protože schránka skutečně obsahovala část jeho samého. Do obsahu této schránky vlil víc své moci než do stovek jiných silných kouzel. Opatrně víko zvedl. Toto bude jeho sláva a jeho triumf. Toto mu položí Dračí říši k nohám.

Opatrně, vznešeně sáhl dovnitř a sevřel jílec Bezejmenného.

Talak byl poněkud odloučené město. Jeho nejbližším sousedem byla Mito Pica, ale ta ležela dál než dva

týdny cesty na jihovýchod. Ne, že by to obyvatelům ve skutečnosti příliš vadilo. Vyprodukovali skoro všechno, co potřebovali, a jejich armáda byla považována za jednu z nejlepších v zemi. Kromě toho se vždycky snažili udržet s dračími králi mír. Ruiny sesterského města o pár mil na východ byly silným motivem.

Vládcem Talaku byl teď Rennek IV. Bylo mu hodně přes padesát, byl obtloustlý a šedovlasý. Kdysi býval mocným válečníkem, ale dnes se šeptalo, že by bylo lépe, kdyby na trůn usedl jeho syn Melicard. Nikdo to samozřejmě neříkal moc hlasitě, protože Rennek stále občas vybuchoval, obzvláště když se rozhněval.

Ted' se hněval. Něco ho vytrvale vytrhávalo ze sna. Nadarmo se pokoušel ignorovat hluk, zdálo se, že čím víc si přikrývá hlavu, tím je silnější. Vládce Talaku, zaklínající se třemi svými předchůdci stejného jména, se zvedl z postele, natáhl si královské roucho a s řevem vyběhl do chodby.

„Hazare! Kde jsi? Okamžitě pojď ke mně nebo budu mít nového ministerského předsedu!”

Rozhlédl se kolem sebe. Dokonce ani stráž nebyly v dohledu. Nedbaje na svůj spíše nekirálovský vzhled, Rennek pochodoval hradem v naději, že najde někoho, na kom si vybijí vztek. Zahlédl vyděšeného sluhy, který se krčil v koutě, a přitáhl si ho k nohám. Sluha se třásl.

„Basile! Co se děje? Co je to za kravál? Kde je Hazar?”

„Oni - oni jsou tady, milosti! U brány!” Král Rennek mužem zatřásl: „Kdo, zatraceně? Kdo? Kde je Hazar?”

„U brány!”

Král zaklel a pustil ho. Než se poohlédne po Hazarovi, podívá se na to vojsko. Neznělo to moc pravdivě; kdyby byla u bran armáda, proč by nebylo slyšet řinčení zbraní? Ale jestli tu není vojsko, proč jsou sluhové tak vyděšení?

Našel nejbližší okno v přední stěně a vyklonil se ven. Byla ještě tma, rozeznal však několik postav. Žádná z nich nevypadala lidsky. Zvuky, které ho probudily, vydávala tahle zvířata, ne bojovníci. Noc mu bohužel neukázala nic víc a král nemohl čekat do svítání. Bude muset sejít dolů.

Rennek teď neměl k ruce žádné sluhy, a tak se musel obléknout sám. Byl úspěšný jen částečně; za ta léta s korunou zpohodlněl. Když byl konečně spokojený, rozběhl se hradem. Zpomaloval, jen když ho zahlédli zděšení sloužící nebo stráž. Věděl, že musí vypadat, že má věci pod kontrolou, i když to tak ve skutečnosti nebylo.

Cestou se schodů zaslechl hlas, který mohl patřit jeho ministerskému předsedovi, Hazaru Aranovi. Vysoké tóny naznačovaly, že Hazar dělá co může, aby se někomu zavděčil. Přerušil ho jiný hlas a král Rennek se při tom zvuku zachvěl. Bylo to skoro jako poslouchat hada. Hada?

Majestátně vkračel do hlavní síně. Hazar nebyl ve své obvyklé listivé kůži. Vypadalo to, že svého pána opravdu rád vidí. Rennek okamžitě věděl proč a náhle si přál, aby byl poslechl přání svého lidu a dovolil svému synovi převzít vládu.

Dračí přilba se otočila k němu. V temnotě přilby zpola skrytě zářil pár rudých, žhnoucích očí. Přilba samotná byla jen málo zdobená. Tohle nebyl jeden z dračích králů, ale jeden z jejich vévodů, ohnivý drak v lidské podobě. Zatímco král sledoval, jak k němu mohutný válečník vykročil, uvědomil si, že se k němu bude muset chovat, jako by to byl dračí král.

"Vy jste král Rennek?" Drak slova vydechl, ne vyslovil. „Ano." Vládce se pokoušel vypadat impozantně.

"Já jsem Kyrg. Mé jednotky přišly z Tyberských hor." Tyberské hory. Tohle byly jedny z ďábelských jednotek císaře.

Zlatého draka. Neuposlechnout by znamenalo okamžitou odplatu. Dokonce i drobné uklouznutí může vést ke stejnému výsledku.

„Co si jeho císařské veličenstvo od mého města přeje? Přirozeně vám pomůžeme všemi možnými způsoby." Doufal, že to zní dostatečně úředně.

Kyrg se zasmál a byl to smích masového vraha odhadujícího kořist. „Vaše město? Můžete vládnout zdejšími lidem, ale město patří králi králů! Budete nám pomáhat, protože je to rozkaz!"

Rennek cítil, že ztrácí půdu pod nohama: „No... ano. Samozřejmě."

Příšerný vévoda přikývl: „Dobrá. Máme před sebou dlouhou výpravu. Žádáme zásoby na cestu."

Hladkost plazích slov sloužila jen k tomu, aby ho ještě více vystrašila. Renneka vyděsila hrůzná

představa, jaký druh potravy může vévoda pro svou nelidskou armádu chtít. Nebylo by to poprvé; takové příběhy se vyprávěly po celé generace.

Zdálo se, že mu Kyrg čte myšlenky: „Tentokrát si vezmeme jen dobytek. Pokuste se nás někdy zradit nebo nás v něčem zklamte a přijdeme si pro jiné maso a začneme vládou tohoto města. Rozumíte mi?“ Král i ministerský předseda zbledli.

Rennek dokázal přikývnout.

„Výborně.“ Vévoda pokynul svým pomocníkům. Jeden z nich zmizel otevřenou hradní bránou. Kyrg vytáhl svitek pergamenu.

„Umíte číst?“ Hlas přetékal jízlivostí a opovržením.

„Samozřejmě! Jedna z prvních věcí, kte...”

„Číslo?”

Král sebou škubl: „Dost slušně.”

Proměňovač podob mu podal svitek. Rennek ho rozvinul.

„Tohle vám přesně řekne, kolik požadujeme. Shromáždíte to do čtyř hodin.” Vévoda zvedl jednu z rukou v rukavici, aby zdůraznil čas. Měl jen tři prsty a palec. Ohniví draci se mohli lidem podobat, ale nebyli to lidé.

Talacký král se podíval na seznam. Bylo trochu obtížné pochopit samotná čísla, ale obrovitost úkolu mu neunikla: „Tohle zabere nejméně den.”

„Čtyři hodiny.” Kyrgův hlas ztratil skoro všechny stopy lidskosti, které snad měl předtím. „Jestli nebude úkol dokončen v určeném čase, sami si vezmeme, co potřebujeme. Šmahem.”

Rennek strčil pergamen do rukou ministerského předsedy. Hubený muž vypadal, jako by se ho ten svitek chystal spolknout. Král se na svého rádce rozčileně podíval:

„Dej se do toho, člověče! Pospěš si!” Hazar rychle odklopýtal. Rennek se podíval na svého příšerného hosta a pod zlověstnou přilbou zachytil stín úsměvu. „Ještě něco dalšího?”

Kyrg se rozhlédl po místnosti: „Ano. Už dlouho jsem nejedl. Ani mí důstojníci. Než vaši lidé shromáždí potřebnou potravu, najíme se ve vaší síni. Ať nám vaši řezníci připraví dvě z vašich nejlepších zvířat. Připojte se k nám. Chci se co nejvíce dozvědět o zemích na jihu.”

„Jistě. Dovolte mi jen dát pokyny kuchařům, pokud jde o vaše...” „Řezníci budou stačit. Dáváme přednost nepříteli upravovanému masu. Vlastně syrovému.”

Král cítil, jak se mu zvedá žaludek. Tentokrát rozhodně zahlédl na zpola skryté tváři ohnivého draka úsměv. Vévoda se mu s falešnou úctou uklonil.

„Veďte nás, Vaše Veličenstvo.”

Na panství se rozednilo a se světlem dorazila záplava vzpomínek. Cabe se pokoušel mít oči zavřené, ale zvuky kolem ho nakonec přinutily vstát.

Pohovka byla teď překvapivě nepohodlná. Cabe byl předtím příliš vyčerpaný a prostě se svalil na první měkké místo, které našel. Lady Gwen byla o něco prozíravější; vytvořila si lůžko ze vzduchu. Ale dokonce ani pohled na ženu, vznášející se tři stopy nad zemí, nedokázal Cabeovi zabránit ve zhroucení. Neobyčejné už nebylo tak neobyčejné.

Nebezpečné, to ano; neobyčejné ne.

Paní se toulala domem a zjevně si oživovala vzpomínky. Cabeovi připadala krásnější než jakákoliv žena, kterou kdy viděl. V jejích pohybech však byl smutek. Ruka se opatrně dotýkala věcí a pak se rychle stahovala zpět. Oči hleděly do zemí minulosti, vzápětí se zamračily a vrátily se do přítomnosti.

Cabe zůstal zticha v obavě, aby ji nerušil, nakonec si ho však všimla.

„Měli bychom se vydat na cestu. Chtěla bych co nejdříve mluvit s Gryfem. Jak to vypadá, potrvá pár dní, než se k němu dostaneme.”

„Můžete se teleportovat? Znáám čaroděje, kteří to umějí.”

„K teleportu musíš znát cíl. Nikdy jsem v Penacles nebyla. Kromě toho se ještě necítím úplně dobře. Měli bychom raději jet. Máš koně, že?”

Tohle byla složitá otázka, obzvláště, když si Cabe vzpomněl na poznámky Temného koně, týkající se nepřátelství Paní k němu. „Více méně.”

Zamračení jí neubralo na kráse: „Více méně? Co je to za odpověď?“

Cabeovi zabránilo v odpovědi zapraštění, které se ozvalo v lese. Gwen se obrátila směrem ke zvuku a zahleděla se tam, jako by viděla skrz dům i les.

„Co je to?“

„Můj... kůň.“

„Tvůj kůň? Musí to být neobyčejné zvíře. Myslím, že bychom se na něho raději měli podívat blíž.“ Mávla levou rukou a načrtla dva kruhy, druhý opačným směrem než první. Vzduch se lehce zachvěl a objevil se strašidelný obraz Temného koně.

„Konečně! Myslel jsem, že si mě už nikdy nikdo nevšimne!“

„Temný kůň! Démon!“ Paní napřáhla obě ruce směrem ke koni. Vybuchla vlna síly, namířená přímo doprostřed tmavého stvoření.

Její cíl tam jen stál a vsákl sílu s lehkostí, s jakou by se někdo mohl napít vody. Temný kůň se zasmál:

„Hrubá síla není odpovědí, lady Gwen! Nikdy nebyla! Kromě toho přicházím v míru!“

Její tvář byla maskou zuřivosti: „Znám tebe i ty, se kterými jednáš, nevěřím tomu, co říkáš!“

Temný kůň si povzdechl: „Říkej mi Princ Temnot, Lucifer, Thanatos, Smrt - jestli chceš! Znáš moji přirozenost, ale nerozumíš mé mysli! Jsem jiný, protože to tak musí být, když je někdo věčný! Jinak by mě už dávno dostalo šílenství!“

Cabe cítil nutnost zasáhnout: „Pomohl mi, lady Gwen. Ohnivě dračice by mě dostaly.“

Podívala se na něj s planoucíma očima. Věděl, že se může přiklonit na kteroukoliv stranu. Temného koně možná mohla zapudit, ale Cabe nebyl v takovém bezpečí. Zoufale se pokoušel skrýt nervozitu.

Konečně nechala paže klesnout. Cabeovi se dýchalo jen o trochu lépe; měla ruce stále napjaté. Chybné slovo nebo pohyb by mohly situaci rychle změnit.

Čarodějka s ohnivými vlasy pomalu promluvila: „Dobrá. Pro tebe ti budu věřit, koni pro Nekonečnou cestu. Ale jediný špatný pohyb a vysloužíš si dlouhé vyhnanství. Víš, že mám tu moc. Buď rád, že mám v hlavě ještě zmatek, jinak bych neudělala nic tak marného jako použití hrubé síly.“

Ledové oči se do ní zahleděly: „Nebudu hrát falešně, lady Gwen. Tyto události se mě týkají stejně jako tebe.“

Cabe se pokusil změnit téma: „Chystáme se pokusit dojet do Penacles. Paní si přeje promluvit s lordem Gryfem.“

„A on s ní. Dračí králové jsou v pohybu. Něco to způsobilo a události se teď dají nanejvýš zastavit, nedá se jim předejít.“ Temný kůň kývl hlavou na čarodějkou, která se nenamáhala odpovědět. „Bude vás zapotřebí. Musíme také zajistit, že se do města dostane i Cabe. Může být našim trumfem. Může být naší jedinou nadějí.“

Cabea zamrazilo do morku kostí. Jestli Temný kůň mluví pravdu, nejspíš se ocitne uprostřed nejhorší situace. Nebyla to zrovna utěšující myšlenka, přinejmenším. Svým společníkům to však neřekl. Mohlo by se v jejich očích shodit, hlavně v očích lady Gwen.

Temný kůň zvedl hlavu k nebi a jeho bujná černá hříva se přitom svezla dozadu. „Za světla nemůžu cestovat tak rychle a kromě toho by to pro vás dva nebylo bezpečné. Byli bychom taky snadným cílem pro dračí krále nebo ostatní. Nemám chuť ocitnout se v exilu - na jakkoliv dlouho - a vaše vyhlídky jsou ještě černější. Musíme cestovat jako většina smrtelníků. Upoutáme méně pozornosti.“

„Už jsme jí přitáhli víc než dost.“ To promluvila lady Gwen. „V noci zaútočil pátrač. Naštěstí hledal spíš informace než cokoli jiného.“

„Pak se to dozví Azran, který je pánem těchto tvorů. Ucítí i přítomnost Rohatého ostří.“

Přikývla: „Musíme si pospíšet.“

„Souhlasím. Azran je člověk, který si dokonce může troufnout zabít i mne, pokud je to vůbec možné.“

Cabe si připomněl, že teď stojí uprostřed domu, a zamyslel se nad jídlem. Už to bylo dávno, co naposledy jedl. Zmínil se o tom Gwen.

„Z celého srdce souhlasím, Cabe. Pořádné jídlo jsem neměla... zřejmě několik generací.“

„Zůstalo tu něco? Nejsem si jistý, jestli bych se chtěl dotýkat jídla, které tu nechali ohniví draci.“

„Podívám se. Většinu jídla jsem měla v tajném sklepe. To místo je zapečetěné udržovacím kouzlem.“

Pokud stále drží, budeme tam toho mít k jídlu spoustu.“

Při rychlé kontrole Paní zjistila nejen to, že je sklep nedotčený, ale také že je udržovací kouzlo stále na svém místě. S Cabeovou pomocí posbírala spoustu exotického jídla. Oči rádoby čaroděje hodovaly už na tom pohledu. Většinu věcí neznal, ale všechno vypadalo lahodně.

Smaragdová kouzelnice pak vytvořila druhou hromadu obyčejnějšího jídla. Prohlásila, že jsou to zásoby na cestu. Cabe přikývl a v duchu si připomněl, že musí před odjezdem co nejvíce jíst.

Oba lidé jedli s nadšením. Temný kůň začal promlouvat o hříchu obžerství, ale Cabe ho přerušil tím, že mu hodil velký, šťavnatý kus ovoce. Věčný přerušil řeč a začal jídlo pomalu absorbovat do sebe.

Ačkoliv nepotřeboval žádnou výživu, chuť se mu zjevně zamlouvala.

Když dojedli a obstarali spoustu dalších věcí, velký kůň přijal předchozí podobu skutečného koně a dovolil těm dvěma nasednout. Cabe nabídl pomoc Paní, která si nebyla jistá, zda má sednout na hřbet nenáviděné bytosti. Pak se ujistil, že je Rohaté ostří bezpečně v pochvě, a vylezl před svou společnicí.

Byla tu uzda, ale ne sedlo. Gwen se držela Cabea. Temný kůň otočil hlavu:

„Jste připravení?“

Cabe se podíval na Paní: „A co dům?“

Zamyšleně se na něho podívala: „Posílila jsem kouzla. Tentokrát se dovnitř nedostane nikdo, dokud to nedovolím.“

Přikývl a obrátil se zpátky ke koni: "Jsme připravení."

„Držte se! Pojedeme tak rychle, jak jen to kůň dokáže!" Temný kůň se zasmál a vzepjal. Když vyrazil z domu do lesů oba jezdci se chytli pevněji. S takovou dopravou nebudou mít potíže dojet do Penacles. Pochopitelně pokud nedojde k něčemu nepředvídanému.

VII.

Gryf obdivoval svou šachovou sadu.

„Věci se nedějí tak, jako obvykle, souhlasíš?" Ten, který si říkal Simon, pokrčil rameny: „Víš, že mám jen útržkovité vzpomínky.“

Pán Penacles zvedl figurku, která měla podobu letícího draka. Byla neobyčejně detailně vyvedená.

Pokud se člověk podíval dost zblízka, mohl vidět i nejmenší z dračích šupin. Bylo to úchvatné samo o sobě, ale podle Gryfova názoru byla tahle šachová sada více než jen hrou. Mohla být navržena zvláště pro jisté hry - božských rozměrů.

Čaroděj přerušil tok jeho myšlenek: „Jsou na cestě.“

„Za jak dlouho?“

„Za dva dny. Možná tři. Temný kůň musí být opatrný. Myslím, že nemůže umřít, ale mohou ho na nějaký čas vykázat. A přidej k tomu, že jeho pasažéři jsou jen smrtelníci.“

Opeřená ruka položila draka zpátky na hrací desku: „A ona ví, že tu budeš?“

„Myslel jsem, že bude moudřejší nic jí o mé přítomnosti tady neříkat.“

„Dokud vy dva nezničíte město. Vzpomínám si na příběhy o Sice. Ona možná taky.“

Přes druhou tvář přeběhlo cosi jako zamračení: „Pokoušel jsem se Siku nahradit. Stejně jako Detraq, Coonské vodopády a tucet dalších měst za ty věky. Dokud se sebou nedokážu skoncovat, budu pokračovat v pokusech o nápravu všech svých hříchů.“

„A mezitím budeš přidávat další.“ „Snad. Myslím, že se můžu jenom pokoušet.“ Gryf přešel k němu a položil ruku s drápy Simonovi na rameno.

Čaroděj na okamžik ztuhl, než se uvolnil. Bylo zjevné, že ho dotek druhého znepokojil.

„Odpusť, příteli. Mluvil jsem bez přemýšlení.“

Čaroděj zavrtěl hlavou: „Řekl jsi pravdu. Žiji už dost dlouho, abych to věděl. Jsem plně zodpovědný za svoje činy.“

„Změňme téma. Jaké jsou nové zprávy o dračích králích?“

„Síly vedené ohnivým drakem známým jako Kyrge se zastavily v Talaku. Tam žádaly velké množství potravy.“

„A bezpochyby ho dostaly.“

„Samozřejmě. Teď míří k Mito Pice a jejich další cíl je zřejmý.“

Gryf přikývl a zamyšleně zašel ke své šachové sadě. Zvedl další kámen, tentokrát rytíře ve zbroji, a zatímco mluvil, prohlížel si ho: „Takže se dračí králové nakonec přece jenom rozhodli dobýt město vědění zpátky. Tentokrát tu ale nejsou žádní Páni draků, aby nám pomohli.“

„Máme Paní. Taky máme Cabea. Moc jeho samotného může sehrát rozhodující roli.“

„Možná. Dal bych přednost něčemu hmatatelnějšímu. Kdybychom jen měli přímo Nathana.“

Na nepatrný okamžik je oba ovanul ostrý, pálivý závan ledového větru. Pak vítr beze stopy zmizel a místnost se vrátila do běžného stavu. Ti dva se po sobě podívali.

„Cítil jsi to, čaroději?“

Simon vstal a zašel k oknu. Než promluvil, prohlédl si okolí: „Neobvyklý vítr v téhle roční době.“

Lví pták zavrčel: „Neobvyklý v každé roční době. Mrazil až do morku kostí. Cítil jsem to v mysli. Co to bylo?“

„Těžko říct. Snad odpoví město.“

„Zajímavá myšlenka. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybychom to prozkoumali hned.“

Gryf vrátil rytíře na místo a zamířil k mohutné tapisérii, která zakrývala zdi. Tapisérie zobrazovala město vědění. Přestože byly šachové figurky velmi detailně zpracované, bledly v porovnání s obrazem, který teď měl před sebou. Každý dům, každá ulice, každá zeď; nic nebylo vynecháno, nic nebylo neúplné. Ani oko nemohlo vidět město tak důkladně.

Tapisérie představovala jediný spolehlivý způsob, jak lokalizovat legendární penacleské knihovny.

Pohybovaly se a nikdo kromě jejich dávno mrtvých tvůrců nevěděl jak a proč. Bez tapisérie, sloužící jako průvodce, by člověk mohl knihovny hledat celou věčnost. Čaroděj k němu přistoupil: „Kdepak jsou tentokrát?“ „Tady. Vidíš ten malý symbol svitku v okně tohoto domu? Knihovny budou pod ním.“ Gryf ukázal na malý dům na kraji města. Svitek skoro nebylo vidět, jen cvičené oko ho dokázalo najít tak rychle. „Připraven?“

Simon přikývl. Gryf položil prst na místo označené svítkem a začal ho jemně třít. Mezitím se místnost kolem nich rozmazala. Ani jeden z nich nevěnoval změně pozornost. Už to několikrát viděli.

Gryfova komnata pomalu zmizela. Oba dva teď stáli uprostřed podivného předpeklí, kde jediným skutečným předmětem kromě nich byla tapisérie. Jak vládce Penacles pokračoval v tření, začala se rýsovat nová místnost. Nejprve byla rozostřená jako ta původní, ale postupně se věci stávaly zřetelnějšími. Kolem nich se objevily stěny obložené knihami a jedna dlouhá chodba.

Knihovny osvětlovalo jasné světlo z neidentifikovatelného zdroje. Podlahy byly z leštěného mramoru a police z jakéhosi materiálu, který se podobal dřevu, ale zjevně to dřevo nebylo. Knihovny byly prastaré; jakékoliv dřevo by už dávno zpráchnivělo, rozpadlo se nebo zkamenělo. Přesto police vypadaly, jako by je sem někdo umístil jen před pár dny.

Zastíněná tvář se otočila ke Gryfovi: „Kde?“

„Nemám ponětí. Vyžádáme si služby knihovníka.“ Jakmile to dořekl, vynořila se malá, neuvěřitelně stará postava. Něco na mužíkovi nebylo tak úplně lidského, snad měl příliš krátké nohy, protože se rukama téměř dotýkal země, a na vejčité hlavě neměl jediný pramen vlasů.

Byl to gnóm, jeden z učených. Bylo jich velmi málo; osamělých, starajících se víc o své knihy než o společnost většiny ostatních tvorů. Nicméně byli dokonalými knihovníky. Během celé dlouhé Gryfovy vlády tu gnómové vždy byli.

„Jak mohu tentokrát pomoci současnému vládci Penacles a jeho společníkovi?“ Nakráplý hlas zdůrazňoval gnómův věk.

Gryf si nijak nebral použití slova současný. „Přejeme si dozvědět se něco o větrech. Studených, neobvykle ochromujících větrech, které se objevují odnikud a vzápětí zmizí.“

„Větrné kouzlo. To je všechno?“ Knihovnickovo zklamání bylo zcela zřetelné.

„Mohlo by to být větrné kouzlo. Mohlo by to být něco jiného. Ať je to cokoli, chci o tom vědět všechno, co můžu.“

Gnóm, jehož jméno nikdo neznal, vzdychl a přikývl: „Výborně. Následujte mě. Není to daleko.“

Nikdy to nebylo daleko. Někteří tvrdili, že knihovny mají vlastní inteligenci a dělají všechno pro to, aby urychlily vyhledávání. Vodou na mlýn takovým spekulacím byla skutečnost, že řady knih neměly pokaždé

stejnou barvu. Minule, například, byly nesčetné svazky všechny modré. Při této návštěvě byly jasně oranžové. Gryf začal přemýšlet, jestli vůbec mluví se stejným gnómem nebo jestli je po různých místech ukryta spousta malých knihovníků. Může o tom popřemýšlet v klidnějších dobách.

Gnóm se na tvora svého druhu pohyboval dost hbitě. Ten, který si říkal Simon, se cestou sotva stačil podívat na některé z knih. Podivně nezaprášené knihy mohly obsahovat veškeré vědění multiversa. Bohužel, pomyslel si, mezi všemi těmi informacemi chybí, pokud věděl, informace o tom, jak by se čaroděj mohl zbavit své kletby.

Z jakéhosi důvodu trvala cesta déle, než čekali. Gnóm zamumlal cosi, co znělo skoro ustrašeně. Gryf neřekl nic, ale nevzpomínal si, že by někdy musel jít pro informaci, kterou chtěl, tak daleko.

„Aha!“ gnóm ukázal kostnatým prstem na novou chodbu. „To je ona. Bylo načase!“

Odbočili, s človíčkem v čele. Knihovník si toho všiml jako první a vykřikl, jako by mu někdo vyrval ruce z kloubů. Gryf zaklel a kožešinou porostlé ruce náhle odhalily dlouhé, ostré drápy. Čaroděj jen přikývl, jako by to byl čekal.

Před nimi, v místě, kde měly být svazky, které hledali, byl velký, spálený prostor.

V mlhou zahalené zemi známé jako Šedé mlhy pochodovaly pomalu svou cestou k západu strašidelné postavy v uhlově černé zbroji.

V očích měly pohled, který by většinu mužů obrátil na útěk.

Přicházely z temného města Lochivaru, v zemi Černého draka.

Azran ležel v posteli, tuhý tak, jako by byl mrtvý. Kouzlo si na něm vždycky vybralo strašlivou daň a bude trvat celé hodiny, než bude natolik v pořádku, aby vstal. Byl však potěšen. Velice potěšen.

Vrcholné dílo jeho slávy bylo téměř dokončeno, brzy bude mít zbraň, které se nic nepostaví. Brzy... Mohutné máchnutí křídel ho upozornilo na přítomnost jednoho z pátračů. Na zvuku jeho přistání bylo něco divného. Azran měl podezření, že avian narazil na potíže. Pořádné potíže, soudě podle problémů. Čekal, věděl, že za ním pátrač přijde, až bude moci.

Když se tvor objevil, vypadal ještě hůř, než si čaroděj představoval. Očividně ho zasáhl blesk, což znamenalo čarodějnictví. Jednu paži měl zkroucenou v podivném úhlu a starý čaroděj měl podezření, že je nepoužitelná. Podivil se, co se jeho služebníkovu stalo.

Pátrač na něj hleděl dravýma očima. I když byl čaroděj tak slabý, tvor na něho nemohl zaútočit.

Azranovo kouzlo to zajistilo. Pátrač zakolísal, klekl si u nohou jeho postele a přisunul se tak blízko, aby se jeho pán mohl dotknout chocholaté hlavy.

Znovu se objevily obrazy. Nejprve to byly Pustiny. Kupodivu teď nebyly tak pusté. Azran hleděl na travnatou skvrnu, která se rychle šířila ke středu území Hnědého draka. K překonání kletby seslané Pány draků by bylo třeba ohromné množství moci. Byla to jedna z jejich nejsilnějších kleteb, vytvořená k tomu, aby rozdrtila sílu jednoho z nejvražednějších králů, a uspěla. Klany Hnědého draka teď netvořily ani dva tucty skupin. Jen zlomek toho, čím bývaly kdysi.

Zjevně se to odehrálo ve světle Styxu a jeho bledé sestry. Šokující bylo, že použili krev dračího krále.

Azran málem ztratil kontakt a škul rukama. Tak tohle byl osud Hnědého. Hnědý pravděpodobně zamýšlel obětovat někoho jiného a stal se obětí nějakého útoku. Dvě věci však čaroděje znepokojovaly. Hnědý drak měl Rohaté ostří.

Aby takové kouzlo uspelo, musela být oběť tvorem s mocí. Kdo měl být zamýšlenou obětí Hnědého draka? Současný držitel meče, jistě, ale to Azranovi neřeklo jméno. V Dračích říších bylo jen velmi málo lidí se statutem mistra: dračí králové na to dohlédli. Věděl o Paní, Gryfovi a prokletém, nezřetelném čaroději jménem Shade, který měl dříve mnoho jmen. Byli tu i další, ale nikdo z nich nepředstavoval hrozbu.

Tenhle nový čaroděj byl hádankou.

Bylo toho k vidění víc, mnohem víc. Žhnoucíma očima pátrače Azran spatřil, jak kolem procházeli ohniví draci. Takoví nepředstavovali nebezpečí; kromě králů jen velmi málo ještěřů dokáže zvládnout víc než nejjednodušší kouzla. V duchu přikázal avianovi přejít k příští vzpomínce. Panství.

Snil o tom, že ovládne ženu, která tam kdysi žila. Samozřejmě, jen snil. To ho bodlo víc než cokoliv jiného. Teď už bylo příliš pozdě. Pokud dobře chápal, co se stalo, lady Gwen bezpochyby touží vrátit mu

minulé příkoří.

Přišlo cosi nepříjemného. Pátrač prošel kouzlem vyhýbání. Azran předpokládal, že od doby, kdy bylo na obydlí lady Gwen sesláno, poněkud zesláblo. Buď to bylo tak nebo byl avian silnější, než se zdál. Tvor rychle přelétl nad domem. Když se dostal k zadní části, bylo dobře vidět trosky jantarového vězení. Ty starého mága nezaujaly tolik jako dvě postavy poblíž. Jedna byla zcela jistě lady Gwen, zjevně spala nebo byla v bezvědomí. Ale druhá...

Pátrač se vrhl na nic netušícího muže. Než obraz ustoupil něčemu úplně jinému, Azran zahlédl jen mladý, vyděšený a strašlivě povědomý obličej.

Trvalo mu jen vteřinu, než si uvědomil, že avian vtáhl cizince do paměťového zámku. Azran, který byl dobře zběhlý v metodách avianů, si snadno zvolil cestu těkavými myšlenkami, sbíraje kousky a úlomky, které by pro něho mohly mít nějaký význam. Právě se začínal dostávat za nejčerstvější vzpomínky, aby si vyžádal důkladnější prohlídku.

V jednom bodě ho přivítala velká černá skvrna. Někdo zjevně mocný zablokoval všechny pokusy zaznamenat jistou scénu z místa, kde mladý Cabe - alespoň se dozvěděl jméno svého nového nepřítele - pracoval. Zauvažoval nad únosem a výsledkem majitele, ale nechal to být. Ten, kdo seslal tohle kouzlo, nebyl začátečník; majitel krčmy bude mít nejspíš taky blok v paměti a s ním i všichni ostatní, kdo se tam náhodou vyskytli. Přesto to bylo jen zdržení, což sesílatel kouzla bezpochyby také věděl.

Scéna, která nahradila tmou, byla zajímavější. O totožnosti démonického válečníka, který seděl u stolu, nebylo pochyby. Opravdu to byl Hnědý drak. Po boku měl cosi, co Azran až příliš důvěrně znal. Pán Pustin měl na této výpravě u sebe Rohaté ostří. Tohle byl nástroj, kterým chtěl dračí král obětovat nového, nic netušícího čaroděje Dvojčatům.

Azran se mírně zasmál. Dokonce i dračí králové byli občas hloupí.

Přeskočil k rozhodujícímu okamžiku. Hnědý tasil Rohaté ostří a čaroděje potěšilo, že jeho první meč neztratil od doby, kdy byl ukraden, nic ze své síly Dračí král cosi řekl. Čepel se zvedla.

Vzpomínka byla přeseknuta. Azran proklel několik svých nechutných božstev. Byl zpět u scény v domě. Paní právě zaútočila. Pátrač trhaně otáčel hlavou tam a zpátky a jeho pohled se zhroutil. Přišlo zklamání. Čaroděj pořád netušil, jak vypadá tvář jeho protivníka a kdo to doopravdy je. Byly tu kousky a útržky, na jejichž základě si mohl vytvořit nějaké domněnky, ale...

Potom, když sledoval boj, nemohl tomu uvěřit, dokonce až do chvíle, kdy cizinec uvolnil svoji moc.

Znovu a znovu sledoval jeho obličej a z toho, co viděl a cítil, věděl, že je to pravda. Nikdy to dítě neviděl, ve skutečnosti nikdy nepoznal ani matku, jen jako svou služku. Jeho otec na to dohlédl.

Můj syn, pomyslel si hořce. Můj syn žije.

Byl by toho chlapce pečlivě vedl, aby byl silný, ale poslušný. Pokud šlo o Azranovu výchovu, byl jeho otec hlupák, zajímal se jen o Dayna, staršího z nich obou. Jeho výuku přenechal amatérům a to byl omyl, za který zaplatil. Azran se v tajnostech obrátil k přitažlivějším silám magie, takzvaným temným silám. Jakmile jednou vstoupil na toto území, nikdy si nepřál odejít.

Azran uvolnil dotek pátrače a přikázal mu odejít. Na Cabeovi byla patrná Nathanova skvrna; možná bude nutné chlapce zabít. Dovolit mu učit se s Paní nebo Gryfem by byla sebevražda. On, Azran, by byl první cíl. Gwen nebo Gryfa by porazil.

Cabe však byl rodina. Byl proto nebezpečnější než dračí králové.

Ano, jeho syn musí být zajat a byli jen dva, kdo to mohli dokázat. Bude obtížné je povolát. Azran si bude muset ještě jeden den odpočinout. I když je přinutit poslouchat, stále měli dost vůle nějakým způsobem odporovat. Udělají to, vědí, že ho oslabí a možná přinutí dopustit se nějaké osudné chyby. S mrtvými to nikdy není snadné.

Hluboko pod Tyberskými horami, uprostřed tekoucího magmatu, ležela vejce. Většina byla obyčejná - vyverny, hloupí netvoří stěží hodní nazývat se draky. Menší skupinku, lesknoucí se ve světle ohně, tvořila ta, z nichž se vylihnou ohniví draci.

Zůstávaly další dvě skupiny. V jedné byla jen dvě vejce. Chyby Mutanti. Dračí krále nezajímalo, jestli se vylihnou nebo ne. Směli růst jen tak dlouho, dokud neubližovali ostatním. Pokud nebudou schopni přežít, budou zabiti, jako i mnozí z menších draků.

Čtvrtá a poslední skupina sestávala z hrstky barevných, páskovaných a skvrnitých vajec. Byla mnohem větší než ostatní a pečlivě je hlídaly nejsilnější a nejchytřejší dračice. Toto byla naděje pro budoucnost. Noví králové, kteří nahradí ty, co zemřeli nebo mohou brzy zemřít. První z vajec začalo praskat.

Jízda na koni nikdy tolik nebolela. Ne snad proto, že by to příliš házelo; Temný kůň ve skutečnosti krajinou skoro plul. Potíž byla v rychlosti a nedostatku času. Paní byla odhodlaná dostat se do Penacles, jak jen to bude možné, a pobízela koně, aby jel tak rychle, jak jim bezpečí dovozovalo. Cabe měl dojem, že se jeho představa o bezpečné rychlosti velice liší od představ jeho dvou společníků.

Byla to však Gwen, kdo byl nakonec nucen požádat o zastávku. Ještě nebyla zvyklá na potřeby svého těla a skoro omdlela, přičemž oba jezdci málem spadli z koně. Oba lidé se na věčném udrželi jen díky jeho manévrování. Zpomalil do klusu a umožnil Cabeovi, ať Paní pomůže. Ta se rozhodla zastavit vzápětí poté, co otevřela oči.

Byli teď na otevřené cestě, jedné z mála v dračích zemích. Temný kůň odbočil a odklusal k malému dubovému hájku. Jakmile Paní seskočila, otevřela ranec a vytáhla jídlo. Cabe sáhnul po měchu na vodu. Oba si sedli pod jeden strom, zatímco jejich dopravce poblíž předstíral, že se pase.

Gwen se opřela: „Jsem to ale hlupák? Dokonce i nováček ví, kdy má jeho tělo dost!”

Cabe přikývl: „Bolí mě každý kousek těla.”

Rozdělili si jídlo. Cabe se zakousl do sucharu a zjistil, že i když není příliš chutný, nasýtil ho a vzkřísil jeho unavené svaly. Zeptal se jí, co je to zač.

„To je čarovný chléb. Sněž ho víc a možná se budeš chtít sám postavit vojskům dračího císaře.”

Cabe dostal chuť vyplivnout drobký z úst

Zasmála se. Na okamžik se objevil úsměv. Paní se rozhlédla po hájku.

„Nathan a já jsme si tu a tam dělávali pikniky. Cítili jsme se při tom jako obyčejní lidé, ne mocní čarodějové. Přesto bych ráda věděla, kolik obyčejných lidí se na pikniku dokáže ubránit drakům. Nebo třeba mravencům.”

„Jaký byl můj dědeček?” Když viděl její tvář, zaváhal. „Totiž pokud vám nevadí, že se ptám.”

Usmála se na něj a Cabe znovu užasl nad její krásou. Uvědomil si, že tahle žena je dost stará na to, aby byla přinejmenším jeho babičkou, a že se jí málem stala.

„Potkala jsem Nathana, když jsem ještě byla učednice. Učila mě jedna stará čarodějnice. Ona a Nathanova žena, lady Asrilla z Mito Picy, byly dobré přítelkyně. Tíká, ta čarodějnice, dokonce byla jako porodní bába u Azranova narození.” Přes tvář jí přelétl mrak. „Zabil svou matku při porodu. Nathan si tehdy měl uvědomit, že jeho druhorozený syn je první ve zlu.”

Cabe nic neřekl, ale myslel na svou novou rodinu. Loajalita tu nebyla příliš důležitá. Otec proti synovi. Bude se to opakovat?

Gwen si nevšimla, že se zatoulal v myšlenkách. „Měla jsem respekt k moci, která patřila Nathanovi. Barvy zářily jasněji než jakékoliv jiné, které jsem kdy viděla. Barvy, které tě naučím vidět, jsou skutečným výrazem povahy každého uživatele magie. Před výcvikem jsou zpravidla nevýrazné. Výslednou duhu určuje, jestli si učeň vybere síly temnoty nebo světla. Z Azrana se stala ponurá kombinace černé a šedé.”

Temný kůň si odfrkl, ale mlčel.

„Tíká mě víc naučit nemohla, ale věděla, že mám veliký potenciál. Proto požádala o pomoc tohoto mocného čaroděje. Když se v modrém rouchu s kapuci přísně zadíval na mladé, vytáhlé děvče, kterým jsem tehdy byla, udělalo to na mne ohromný dojem. Myslím, že tehdy jsem ho začala milovat. Jeho starší syn, Dayn, právě končil svá učednická léta a mladšího učili jinde. Z přátelství mě přijal. Snažila jsem se ze všech sil splnit nároky, které jsem od něj čekala. Málem jsem se přitom zabila. Postupovala jsem rychle, ale platila jsem velkou cenu.”

Jídlo bylo zapomenuto. Cabe seděl a snažil se všechno pochopit

„Jednoho dne, když jsem si nadávala, že jsem zbabrala docela snadné kouzlo, přišel Nathan do mého pokoje. Ve tváři měl smutek a já si myslela, že mě chce poslat pryč ze svého domu. Místo toho si sedl do křesla a promluvil se mnou. Vyprávěl mi o své ženě, svých snech, dračích kráľích a... o mé

budoucnosti. Před mýma očima vykouzil obraz ženy." Usmála se. „Tehdy jsem si myslela, že je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla. Řekla jsem mu to, myslela jsem si, že je to podoba jeho zemřelé manželky. Nebyla. Nathan řekl, že mi ukazuje obraz mě samotné, až se moje moc plně rozvine. Byla jsem šokovaná. Tíká nikdy neměla takovou moc. Moje bázeň před ním ještě vzrostla. A v tu chvíli se sklonil a políbil mě. To bylo všechno. Jen mě políbil. Nic víc neřekl. Dívala jsem se, jak beze slova odchází."

Paní se Cabeovi zadívala hluboko do očí: „Až později jsem se dozvěděla, že tehdy právě dostal zprávu, že Azran zabil svého vlastního bratra."

Cabe zrozpačitěl: „Co - co Nathan udělal?"

„Co udělal? Pokusil se mu odpustit. Pokusil se ho přivést zpátky ke světlu. Pokusil se a selhal. Azran se už ponořil příliš hluboko. Dokonce si zotročil své učitele. A co hůř, hledal a našel pátrače. Našel je a i z nich udělal své otroky."

„Pátrači. Ten ptačí tvor. Říkala jste, že je to pátrač."

Přikývla: „Původ pátračů nikdo nezná. Říká se, že jsou starší než dračí králové. Mnohem starší. Žijí v temných hnízdištích někde blízko Pekelných plání. Jen málo lidí je našlo a ještě méně to přežilo."

„Co jsou zač?"

„Kdysi téhle zemí vládli. Teď hledají. Neustále. Stále pátrají po informacích. Nikdo neví proč, myslím, že ani Azran. Možná je zotročil, ale úplně je neovládl. Jsou nástrojem, na který je nutné dávat pozor."

Cabe si vzpomněl na nenápadnost a sílu toho stvoření a jen souhlasně přikývl.

Paní dokončila příběh: „Po tom setkání jsem pochopila, že na sebe příliš tlačím. Nathan mi dovolil zklidnit se. Bylo to zvláštní, ale lekce se mi zdály snazší. Poslouchala jsem ho do písmene, nevšímala jsem si chyb. A chyb bylo méně a méně. Brzy jsem si uvědomila, že jsem se svou mocí zajedno. Místo toho, aby tryskala ve výbuších, teď hladce plynula. O tři roky později jsem byla taková, jak jsem se předtím viděla. A tehdy mi Nathan řekl, jak moc mne miluje."

Nepřítomně se zahleděla do vzpomínek na dny, které byly jako včera. Zapomněla dokonce i na přítomnost Temného koně. Pekelný kůň stále předstíral, že se pase, ale Cabe si uvědomil, že je velice tichý. Po nějaké chvíli zamrkala, otřela si osamělou slzu a tvářila se, jako by se nikdy neodmlčela.

„Páni draků byli Nathanův nápad. Jeho a Yalakův. Byli odhodlaní zničit dračí krále, kteří vládli lidem odnepaměti. To je nejhorší osud. Rozdrtili veškerý odpor a smetli veškerý pokrok, kterého tehdy lidé dosáhli. Všichni sluhové dostali příkaz vyhledat čaroděje a jim podobné a zabít je. Jejich sluhové našťastí často neměli moc. Páni draků rostli co do počtu i síly, až byli připraveni vyzvat je. Tak začala Válka o změnu."

Válka o změnu. Jen málo lidí z těch, které Cabe znal, ji takto nazývalo. Celé země byly uvrženy do zmatku; všude došlo k otřesům. Byl to pat. Nižší mágové zemřeli, ale s nimi spousta ohnivých draků. Nakonec se boje obrátily k městu vědění.

Bylo dobře známo, že většina strategie dračích králů není dílem císaře, ale Nachového draka, který vládl v Penacles. S tím vědomím naplánovali Páni draků konečný útok. Yalak vedl jednu skupinu do Pustin, do místa jediného skutečného vítězství Pánů draků. Měl zabránit příchodu Hnědého a jeho zbylých klanů. Lochivar, město Šedých mlh, by zadrželo příliv Černého. Nathan Bedlam měl vést ostatní v rozhodujícím útoku na Penacles.

„Hned na počátku jsme byli zrazeni. Lochivar, dlouho v Šedých mlhách, se ukázal jako zrádce. Místo toho, aby draky zadrželi, vyrazili na Penacles. Kdyby nebylo Gryfa, dostali by ho. Nikdy dřív jsme neviděli nikoho jako on, ale utkal se se zrádci s malým žoldněřským vojskem a zatlačil je. Proto se stal novým vládcem Penacles."

Cabe víc a víc toužil dostat se do města dřív, než se stane něco dalšího. Jak si věci stály, byla to jejich jediná naděje na bezpečí.

„Yalak byl také zrazen. Azranem. Ten netvor, kterého Nathan nazýval synem, na něj zezadu udeřil Rohatým ostřím. Yalak dokonce ani nevěděl, že tam Azran je. Pro jednu jeho věštecké schopnosti selhaly."

„Jak dračí králové získali meč?"

Gwen se uculila: „Dokonce ani Azran neví všechno. Když Hnědý uviděl zmatek v řadách svých nepřátel,

snažil se je rozdrtit. Vládce Pustin se rozhodl bojovat v lidské podobě, ale zlomila se mu zbraň. Uviděl Rohaté ostří a poznal, k čemu je. Srazil Azrana a zbraň ukradl. Kéž by ho byl zabil! V tu chvíli jsem odtamtud uprchla, abych se připojila k Nathanovi a zabezpečila město, dřív než bude vše ztraceno. Hnědý nás nepronásledoval, i když nakonec Pány draků porazil. Jeho klany byly nebezpečně blízko vyhubení."

Cabeovi zazněla v mysli slova dračího krále. Byla to tak drtivá nenávist. Cabe plazího tyrana nelitoval. Hnědý si svůj zánik způsobil sám.

Paní se na něj pobaveně dívala. „Slyšela jsem o dítěti. Tvá matka byla mrtvá a Nathan tě musel ukrást otci, aby se nemusel dívat, jak propadneš temnotě. Já..."

„Počkat!" Cabea něco napadlo. „Vy jste mě viděla?"

„Ano, ale..."

Znělo to nemožně: „Spala jste celé roky, desetiletí!"

Pochopila, na co naráží: „Ano. Chápu, co tím myslíš, ale nedokážu to vysvětlit."

„Je mi teprve pětadvacet! Ale podle vašeho tvrzení jsem velmi starý!"

Temný kůň se přestal pást. I když měl stále podobu obyčejného koně, inteligence v ledově modrých očích byla nezaměnitelná. Nastražil uši. Také si uvědomil souvislosti.

Čarodějka začala sesílat jednoduché kouzlo. Mluvila a prsty se jí přitom kmitaly: „Pamatuješ si jen obyčejný život?"

„Jenom to. Nikdo nikdy neměl poznámky k tomu, jak rostu."

„To je zvláštní. Vidím, že na tebe byla seslána nějaká kouzla, ale jsou už natolik tvou součástí, že je nedokážu přechít. Můžu však říct, že pokud ti to k něčemu bylo, tak ku prospěchu."

„Jak to?"

Sňala kouzlo. Cabe cítil, jako by mu z těla odpadly drobné úponky. „Nevím." Obrátila se Temného koně: „Jsem přístupná tvým návrhům."

Temný hřebec si odfrkl: „Jak velkorysý! Ohledně chlapce mám ale jen dvě připomínky. První je, že to kouzlo je nejspíš práce Nathana Bedlama a možná je důvodem Cabeova podivného dětství. Říkalas, že to vypadá, že mu je ku prospěchu. Druhé doporučení je, abychom ten problém odsunuli, dokud nedorazíme do Penacles. Možná tam získáme další informace."

„Myslíš, že o tom knihovny budou něco vědět?" Temný kůň netypicky zahrabal v hlíně: „Měl jsem na mysli někoho jiného."

Její tvář potemněla: „Koho?"

Cabe, který si nevšiml, jak se nálada změnila, si náhle vzpomněl: „Jistě, Simon!"

Gwen se otočila zpátky k němu: „Simon?" Přikývl: „Přivedl mi Temného koně. Říkal, že bude v Penacles."

„Popiš ho." Hlas měla jako led.

„Vysoký. Nosí plášť s kápí. Nemůžu popsat jeho tvář. Vždycky vypadala zastřeně..."

„Shade!" Výkřik se podobal tomu, který se ozval, když se dozvěděla o Temném koni. „Přijal jsi pomoc od někoho, kdo je ještě prokletější než Azran! Hlupáku!"

„Lady Gwen, znáš Shadeovu kletbu stejně dobře jako já!" zakřičel Temný kůň ještě hlasitěji než Paní.

Cabe byl rád, že je cesta prázdná. „Zabiju ho!"

„Aha! Způsobíš téhle zemi jenom další neštěstí! Znovu změnil rovnováhu, lady Gwen!"

Trochu zchladla: „Pracuje s Gryfem?"

„Dokud nebude zahuben! Sama to víš!"

„Pokud půjdou věci tím směrem jako teď, může to být brzy." Cabe rozpačitě hleděl z jednoho na druhého. Nevěděl, o čem mluví.

Paní vstala. „Ztratili jsme spoustu času. Teď, když tedy vím, kdo ještě nás ve městě vědění čeká, jsem ještě nedočkavější, abychom tam už byli."

Nečekala na Cabea, došla k Temnému koni a nasedla. Cabe ji rychle následoval. Rád by věděl, proč se tak chová. Zjevně to byla prudká žena.

Když se usadil na černém koni, zeptal se své společnice: „Kdo je Shade? Jak s tím vším souvisí?"

Podívala se na něj. Její odpověď byla odměřená a matoucí: „Je to zřejmě jediný čaroděj srovnatelný s

Nathanem. Je taky nejnenáviděnější. Než tohle skončí, může nás všechny zachránit nebo zničit. To je součástí jeho dvojí přirozenosti."
Než se Temný kůň znovu rozběhl, vzepjal se. Tentokrát se nikdo nesmál.

VIII.

Blížili se k Penacles. Poznali to podle proudů lidí, kteří je míjeli nebo mířili jejich směrem. Mnozí vypadali znepokojeně. Některé skupinky, mířící opačně, se vzájemně hádaly. Cabe nerozeznával slova, ale měl podezření, že zná příčinu.

Gwen také sledovala proudy lidí. „Někteří věří, že Penacles je nejbezpečnější místo, kam mohou jít, protože je výborně opevněné. Jiní si myslí, že útoku dračích králů nic neodolá."

„Už se tam válčí?"

Zavrtěla hlavou: „Rozšířila jsem si doslech. Slyším jen věci, o kterých už se mluvilo. Ohniví draci, vyverný a netvoří tak odporní, že ani nemají jména. Vše se pohybuje jižně od Tyberských hor a všichni nesou symboly samotného dračího císaře. Dozvěděla jsem se také, že Šedé mlhy se vydaly k Penacles z východu."

Pokusil se na tuto vzdálenost zahlédnout město, ale spatřil jen další lidi: „Může město odolat?"

„Gryf má znalosti knihoven a své vlastní jedinečné schopnosti. Mohl by to být dlouhý boj."

Minula je řada jezdců, kteří se rozhodli vyhnout se davům a cestovali kus stranou. Všichni byli oblečení v kůži a všichni vypadali tak, jak může vypadat jen někdo s letitou zkušeností ve válečném umění. Malé kovové přílby nedokázaly zakrýt nezkrotné plavé vlasy. Cabeovi se podle jejich tváří zdálo, že by všichni mohli být bratři.

„Vojáci ze Zuu. Gryf se na tohle musel připravovat a poslal pro posily."

„Nezůstane jejich vlastní město bezbranné?" Pokrčila rameny: „Nejspíš ne. Na jihu mají Pustiny. Na severu od nich leží Dagorský les, kde v klidu vládne Zelený drak a jen zřídka se plete mezi ostatní druhy. Dokonce ani během Války o změnu. To byl jeden z důvodů, proč jsme na něj nikdy nezaútočili." V hlase měla zvláštní tón, jako by toho bylo k vysvětlení mnohem víc.

Temný kůň náhle zneklidněl a dal najevo, že chce odbočit a promluvit si s nimi. Cabe předstíral, že tahá za uzdu, ale skutečné rozhodnutí udělal kůň.

Když sjeli dost daleko stranou, Temný kůň zastavil. Chvilíčku počkal, než promluvil.

„Něco cítím. Něco velkého, snad ohnivý draky. Zdá se, že míří sem."

„Myslíš, že jdou po nás?" Cabe si nervózně prohlížel oblohu.

Temný kůň se zasmál: „Záleží na tom? Jestli se něco stane, stejně určitě budeme ve středu dění!"

Paní se na netvora znechuceně podívala: „Shledávám tvůj humor poněkud těžko pochopitelným. Kolik myslíš, že jich je?"

„Dva. Oba rychlí."

Přikývla: „Špehové. Za jak dlouho?"

„Hádám, že se objeví v dohledu, jen co se vrátíme na cestu. Pokud se tam tedy vydáme hned."

Cabe se díval na cosi směrem k městu vědění: „Před námi něco přerušilo provoz."

Všichni tři se tam zahleděli. Temný kůň zaostřil jedno zářící oko na oblast, o které se Cabe zmínil:

„Omlouvám se! Zjevně jsem se přepočítal! Dva draci rychle nalétávají na silnici. Zdá se, že obtěžují cestující na náhodných místech cesty."

Čarodějka se mračila: „Pospěš si! Musíme je zničit!"

Temný kůň se znovu zasmál: „A ty mne obviňuješ z krvežíznivosti!"

Než mohla odpovědět, vyrazil zpátky k cestě. Draci tu a tam nalétávali dolů a skvěle se bavili tím, co dělají. Prozatím se omezovali jenom na strašení lidí, ale nebude trvat dlouho a začnou se bavit vážněji.

Temný kůň už byl skoro na cestě: „Doporučuji vám sesednout. Jinak budeme představovat jasný cíl, až začne boj."

Draci byli čím dál troufalejší. Jen zřídka se směli potulovat daleko od svých pánů a teď si užívali svobody. Jeden z nich si všiml koně a dvou poutníků a zařval. Rozlétl se směrem k nim.

Cabe byl na zemi, Rohaté ostří tasené. Gwen sesedla právě ve chvíli, kdy se drak ocitl na dostřel. Temný kůň couvl.

Když se netvoři přiblížili, Cabe se rychle obrátil na koně: „Mohl bys je zničit jako ty dračice?“

„Ne! Vzduch není můj živél! Jestli je dostaneš na zem...“

Lady Gwen pohybovala prsty ve hbitých vzorech: „Myslím, že nebude moc šťastný, že nám vyšel vstříc!“ Kouzlo spustilo. Drak náhle zjistil, že ho bombardují malé nárazy energie. Pořád to pokračovalo. Netvor se je pokusil obletět, ale pohybovaly se spolu s ním.

„Ohňostroj, lady Gwen? Tohle není oslava!“

Druhý drak se připojil ke svému společníkovi. Létal v neodhadnutelných kruzích, připravený na kouzla, a mařil tak její zaklínání. Když se dostal blíž, široce otevřel čelisti. Místo ohně však vystřelila vpřed podivná mlha. Gwen ji stačila rozehnat, než se k nim dostala.

„Co to bylo?“ Cabe nikdy neviděl, že by se drak bránil takovým způsobem.

„Vzdušní draci nevydechují oheň! Vydechují jedovatý plyn!“ První drak, naprosto zmatený vytrvalými výbuchy, se zaduněním spadl na zem. Jeho partner však nalétával podruhé, tentokrát připravený protivníky úplně zničit. Zamířil ke Cabeovi, využívaje stejný matoucí let jako předtím. Cabe věděl, že se nepřiblíží na dosah meče. Kupodivu zjistil, že mu to nevadí.

Temný kůň vyrazil, aby ho kryl: „Pokusím se absorbovat mlhu, jestli se ji Paní nepodaří zastavit!“

„Ne!“ Cabe si připadal zvláštně, jako by uvnitř něj cosi kypělo. „Ustupte, oba!“

V hlase mu zazněla autorita, se kterou se nedalo přit. Naplnil ho zvláštní, ale uklidňující pocit. Drak zařval, cítil vítězství. Cabe zůstal pevně stát.

Když nebyl dál než padesát metrů, drak jako by se scvrknul. Čím byl blíž, tím byl menší. Už nad sebou neměl kontrolu; viděli, jak se snaží změnit směr. Ve dvaceti metrech už nebyl větší než pes. V deseti než malý ptáček.

Tři stopy od Cabea drak zmizel.

Jeho dva společníci mlčeli. Cabe, stále plný moci, obrátil pozornost na druhého draka. Netvor stále bojoval se záblesky energie, i když už jenom chabě. Čarodějovy oči se zaleskly. Drak zmizel. Jako první promluvila lady Gwen: „Cos to udělal?“

„Poslal jsem ho do Penacles. Do kobek pro divoké netvory.“ Cabeovi zněl jeho vlastní hlas cize.

„Myslela jsem toho druhého.“

Na tváři mu zahrál úsměv, i když s ním Cabe neměl nic společného. Paní - a dokonce i Temný kůň - vypadali zaraženě. „Měl příliš velké ego; jen jsem obojí zmenšil na patřičnější velikost.“

Otřásla se. Sotva zašeptala jediné slovo: „Nathan.“

Cabe měl v hlavě legrační pocit. Položil si na ni ruku a okamžitě se sesunul na zem. Gwen byla ihned vedle něj. Otevřel oči a zjistil, že na něho hledí s novým údivem. Byl to velice příjemný okamžik, který však náhle přerušil příjezd několika mužů na koňských hřbetech. Vojáků ze Zuu, přesně řečeno.

Vůdce, starý veterán s rozeklanými jizvami po celém obličejí, se rozhlédl kolem a zamračil se: „Co se stalo drakům?“

Gwen odpověděla: „Jsou pryč.“

„Viděli jsme, jak na vás útočí. Nás si nevšimli. Byli jsme na ty ještěry příliš silní, taky díky tomu, že máme i luky.“ Všichni vojáci nesli dlouhé luky. To by bylo od draků pošetilé.

„Vy jste ze Zuu?“

„Ano, paní. Přišli jsme na žádost lorda Gryfa.“

Přikývla: „Tak nás tedy snad můžete doprovodit do města. I nás lord Gryf očekává.“

Velitel se široce usmál a odhalil řádku mizemých zubů: „Ano? A kdopak jste?“

„Jsem lady Gwen ze Zeleného panství. Tohle je můj společník, Cabe.“

„Jantarová paní!“ Na muže to udělalo viditelný dojem. Zahleděl se na Cabea: „A další čaroděj! Takže to se stalo drakům! Gryf si všechno zajistil!“

Chování celé skupiny se změnilo. Velitel, Blane, slíbil, že jim dá nejlepší možnou čestnou stráž. Osobně je doprovodí do Gryfova hnízda. Bylo zjevné, že další čarodějové v obraně města jsou pro morálku vojáků velkou vzpruhou. Obzvláště, když je jednou z nich lady Gwen.

Nasedli na Temného koně. Když Blane uviděl koně zblízka, prohlédl si ho očima odborníka: „Viděl jsem

hodně pěkných zvířat, ale jsem si docela jistý, že tomuhle se žádný nevyrovná! Co je zač?"

Paní se usmála a předstírala, že hladí koně po čenichu: „Vzácný chov. Velmi silní a rychlí, ale chybí jim inteligence."

Temný kůň zafrkal a pohrozil, že je oba shodí. Blane zavrtěl hlavou.

„Zdá se mi docela chytřej. Takový zvíře bych radši neurážel. Mohl by mě pěkně shodit."

Tmavý hřebec souhlasně zaržal. Velitel znovu obrátil svého koně k městu. Temný kůň nesl své společníky hezky vedle vojáka. Vyrázili, jednotku těsně za sebou.

Proudy lidí dál tekly tam a zpátky.

V zemi horských trpaslíků, kde se těží železo a taví se pro obchod po celé Dračí říši, se cosi pohnulo.

Trpaslíci, pilně plnící své úkoly, se zastavili. Mnozí pro sebe bručeli, protože znali jedinou příčinu takových otřesů.

Z dávno vytěžených dolů se vynořila šupinatá hlava. Měla úplně stejnou barvu jako kov, který byl horským trpaslíkům tak drahý. Zařvala, až se malí lidé rozběhli do svých jeskyní. Dlouhý, šlachovitý krk následovalo silné, svalnaté tělo a doplnilo tak podobu jednoho z draků z klanů Železného.

Jakmile byl netvor venku, objevil se druhý. První sledoval okolí, zatímco si jeho druh prorážel cestu ven.

Když vyšel i tento drak, objevil se třetí. První dva hlídali. Jeden se díval ze strany na stranu. Ten původní hleděl stále jedním směrem. Nebylo to k jihovýchodu, kde leželo město Penacles, ale spíše na východ. K Tyberským horám.

Město vědění by snadno mohli nazývat i městem krásy. Kromě Mito Picy neexistovalo žádné podobné. Veliké věže se tyčily nad všemi ostatními budovami. Mnohé z nich zakončovaly štíhlé hroty. Dole, přibližně v jedné rovině s lidmi, byly v městských ulicích skvrnky zahrad. Původní stavitelé Penacles při stavbě města s přírodou nebojovali; spolupracovali s ní.

Ulicemi putovaly tisíce lidí, obzvláště těmi kolem a uvnitř městského tržiště. Poutníci, doprovázení Blaneovými jednotkami, snadno procházeli davem. Pohybovali se dostatečně pomalu, takže se mohli těšit z vyhlídky. Cabe, který nikdy neviděl tak velké město, strávil většinu času tím, že s otevřenou pusou zíral na zástupy lidí. Gwen se na něj podívala a tiše se zasmála:

„Raději bys měl tu velkou díru zavřít, než si tě někdo splete s drakem! A kromě toho se pro čaroděje nehodí, aby ho viděli hledět jako venkovského balíka."

Cabe se zdržel poznámky, že přesně tak se cítí. Obrátil pozornost zpátky k městu, ale nové úvahy změnily jeho pohled na obyvatele. Paní zmínila draky. Jako by se v něm tahle myšlenka zabydlela, viděl ve tvářích lidí strach a údiv. Mnoho lidí si něco šeptalo nebo se rozhlíželo kolem a obzvláště se dívali na řadu vojáků a dva čaroděje. Viděl, jak na něj nejeden člověk ukazuje, na pruh, který se šířil mezi jeho vlasy. Věděl, že od něho budou čekat zázraky, ale neměl žádný, který by jim poskytl. Jen tu a tam výbuch moci. Modlil se, aby byl lord Gryf připraven lépe. Konečně dorazili k paláci, i když palác byl pro tu budovu dost květnatě jméno. Cabe usoudil, že je to rozhodně spíš pevnost. Všechny zdi byly z šedého kamene a jediný vstup představovala velká železná brána. Žádné ozdobné sloupy, žádné sochy kromě jedné, která zachycovala skutečného gryfa v letu; vůbec žádná výzdoba.

Ještě něco chybělo. Nezůstalo tu ani památky po vládě Nachového draka. Gryf město, a palác obzvláště, vyčistil od čehokoliv, co by ho připomínalo. Aby ukázal svůj vztah k obyčejným lidem, nenechal vztyčit skoro žádné vlastní sochy.

Když se přiblížili, ohromná železná brána se otevřela. Byli očekáváni. Blane přikázal svým mužům, aby zamířili do kasáren. Sám se chystal doprovodit oba cestovatele; velitel dostal rozkaz hlásit se přímo pánu Penacles.

Podle Cabea byly nejtěžší částí jejich cesty schody, po kterých právě začali stoupat. Odhadoval, že jich je určitě nejméně stovka. Tohle jistě musí být nějaký obranný prvek. Dobytelská armáda by bezpochyby brzy zjistila, že padá vyčerpáním někde ve dvou třetinách cesty vzhůru, a stala by se pro obránce snadnou kořistí.

Když se nakonec vyškrábali nahoru, ohlédl se. Temný kůň byl pryč. Strážný u paty schodů svíral v ruce uzdu velitelova koně a zjevně zapomněl, že mu druhé zvíře zmizelo. Cabe věděl, že se s nimi nezemský společník setká později.

Sloužící je uvedl dovnitř. Zevnitř byl palác skoro stejně spartánský jako zvenku. Zdálo se, že jejich hostitel nemá čas na luxus. Tu a tam visel na zdi nebo stál nějaký podivný artefakt, všechny však vypadaly, že pulsují svým vlastním životem. Cabe se podíval na Gwen a ta přikývla. Blane si ničeho neobyčejného nevšiml a hleděl jenom přímo před sebe.

Nakonec došli ke složité zdobeným dveřím hlídaným dvěma jen částečně lidskými tvory. Oba hleděli nevidoucíma očima a jejich kůže měla barvu železa. Nejprve se nehýbali, takže je tři příchozí považovali za pouhé sochy. Jejich přesvědčením otřásl sluha, malý, šlachovitý muž, který přistoupil k soše nalevo a promluvil k ní: „Přicházím k lordu Gryfovi se třemi důležitými návštěvníky.“ K jejich úžasu se hlava naklonila a podívala se na sluhu. Každý pohyb doprovázel zvuk kovových pantů zoufale potřebujících namazat. Věc na muže několik vteřin bez mrknutí zírala, a pak se otočila, aby se podívala na příchozí trojici.

„Velitel ze Zuu vejde jako první a sám.“ Ústa se neotevřela, takže málem uvěřili, že to promluvil někdo jiný.

Hlas zněl melodicky a byl pravým opakem toho, co čekali. Blane se pomalu vydal ke dveřím, ruku na jílcí meče. Nebyl to žádný zbabělec, ale jako většina obyčejných lidí magii toleroval, když byla na jeho straně, a nedůvěřoval jí, jakmile se objevila i nejmenší možnost, že tomu tak není. Velitel otáčel hlavou od jednoho strážce k druhému, dokud neprošel vchodem. Dveře se za ním zavřely.

Sluha se omluvil a nechal Cabea a jeho společníci o samotě. Strážce vlevo na ně dál hleděl nevidomýma očima a Cabe cítil nutkání najít si nějaký úkryt, nejlépe mimo město.

Gwen mu zašeptala do ucha: „Železní golemové! Myslela jsem si, že umění vytvářet takové tvory už je celé věky ztraceno!“

„Byl bych rád, aby bylo. Musí se na nás ta věc tak dívat?“

„Nedívá se na nás. Nemá oči, jak je známe my. Jediný důvod, proč se tak chová, je ten, že má lidskou podobu.“

Cabe se podíval na oba strážce: „Neřekl bych přímo lidskou. Jestli nevidí, jak ví, že se něco děje?“

„Neřekla jsem, že nevidí, řekla jsem, že nemá oči, alespoň ne takové, jak je známe my. Vidí jinými způsoby. Bohužel nevím jak.“

Její hlas se vytratil. Navzdory tomu, co o nich věděla, i ji železní golemové stále znervózňovali. Zнала toho málo o jejich omezeních, útoku i obraně. Skutečnost, že jim Gryf svěřil svůj život, je dělala ještě nebezpečnějšími. Vládce Penacles zřídka někomu věřil, pokud nevěděl, že ho nezklame.

Po několika minutách se dveře otevřely a velitel ze Zuu vyšel ven. Byl bledý a zpocený, ale měl v obličeji výraz úcty. Kývnul na ně: „Lord Gryf vás očekává.“

Když je míjel, Cabe rychle zašeptal své společníci: „Už jste se s Gryfem setkala?“

Zavrtěla hlavou: „Ne. Ale jsem si jistá, že se máme na co těšit.“ Prošli otevřenými dveřmi. Cabe přitom sledoval golem. Nepohnuli se. Nic netušící osoba by je považovala za sochy. „Vítejte, přátelé.“

Cabe se otočil. Zastavil se, ale nebyl překvapenější než Paní. Lord Gryf, vysoký a královský, byl vládcem každým coulem. Aura moci a moudrosti byla nezaměnitelná. Ale nad tím nezůstali stát v úžasu. Neboť Gryf byl víc než člověk. I když měl skoro lidskou postavu, jeho rysy nebyly lidské.

Jeho tvář byla tváří dravého ptáka, hrdého orla s očima, které vidí vše. Gryf vykročil směrem k nim a mohutná zlatá hříva, která mu splývala přes ramena, se třásla. Natáhl ruku; viděli, že je porostlá kožešinou, ale drápy má mnohem víc podobné ptačím. I když by při tom pohledu měli cítit odpor, necítili ho. Spíše cítili nutkání pokleknout před velikým majestátem tohoto muže a zvířete zároveň. Dračí králové vládli strachem. Gryf však vládl pomocí inteligence a pochopení. Cabe přijal nabízenou ruku. Připadal si strašlivě neohrabaný. Vládce Penacles se pohyboval velmi plynule. Každý pohyb byl naprosto dokonalý. „Buď pozdraven, Cabe Bedlame, vnuku Nathanův. Je mi ctí.“ Otočil se k Paní a uchopil ji za ruku. Jeho tvář se přitom změnila. Lví pták byl pryč. Na jeho místě se ocitl muž s rysy jestřába, který by lehce zlomil mnoho ženských srdcí. Když jí políbil ruku, Gwen se usmála.

Narovnal se a podíval se na oba: „Pověst Jantarové paní je dobře známá. Tebe, příteli Cabe, znám jen z doporučení.“

Gryf ukázal na pohovku za sebou, na sedící postavu, které si až dosud nevšimli. Kápě a plášť by stačily k identifikaci, ale neostrý obličej to úplně potvrdil. „Simone!“

„Shade!" Gwenina tvář byla mořem nenávisti. Snad se čaroděj sarkasticky usmál: „Také jsem rád, že vás vidím. Obzvláště vás, Jantarová paní."

Prudce se obrátila zpátky ke Gryfovi: "Jak můžete jednat s někým, jako je on? Dokonce i kdyby tvrdil, že je na naší straně? Jeho nestálá minulost ho odsuzuje, je to neospravedlnitelné!"

Vládce města se na ni zamračil. Přísný pohled ji donutil couvnout: „Simon platí za své hříchy v každém okamžiku života, lady Gwen. Udělá pro nás všechno, co bude moci."

„Až do příště!"

V průběhu této hádky zůstával čaroděj v kápi zticha. Cabe mu neviděl do tváře, ale v jeho pohybech převládal veliký smutek. Smutek - a vina. Strašlivá vina.

Gryf nakonec lady Gwen uklidnil nabídkou, že jí ukáže knihovny. Představa takových znalostí ji vzrušovala. Cabea pozvali také, ale odmítl. Così uvnitř něj naléhalo, aby zůstal s přízračným čarodějem. Když osaměli, Cabe přešel k muži, který si říkal Simon. Ten se na něj vyčkávavě zadíval; než však Cabe promluvil, oba je vyrušil zvuk dunících kopyt.

„Nemohl by mi někdo alespoň dát vědět, že už můžu bezpečně přijít? Zůstával jsem v úkrytu, abych nevystrašil toho báječného velitele ze Zuu."

Shade se zasmál, jeho deprese se na okamžik rozptýlila. „Báječný velitel? Musel ti zalichotit, příteli."

„Pouze mi prokázal úctu, kterou mi někteří jiní poskytují spíše zdráhavě."

"Já mám pro tebe jen největší úctu."

Temný kůň si odfrkl: „Mluvil jsem o té ženě! Předpokládám, že se ti dostalo podobného zacházení!"

Simonova deprese se vrátila skoro stejně rychle, jako zmizela: "Paní neodpouští snadno... A ani nemusí. Jsem plně zodpovědný za svoje prokletí."

Čaroděj náhle vstal: „Pokud mě omluvíte, musím se pustit do jistých příprav. Dělej chlapci společnost, starý příteli." Shade zmizel.

Cabe se podíval na temného hřebce: „Co udělal? Proč ho Paní tolik nenávidí?"

Povzdech. „Posad' se, příteli Cabe. Bude to chvíli trvat." Udělal, co mu Temný kůň poradil. Přízračný hřebec se postavil před něj. Cabe se pokusil představit si, jak by to vypadalo, kdyby někdo vešel a našel ho, jak mluví s pěkným černým koněm. Pak by trvalo jen chvíli, než by si příchozí uvědomil, že tenhle kůň není opravdové zvíře. Aura věčnosti byla dost očividná pro každého, kdo se dívá.

Upřelo se na něj studené oko: „Kdysi žil čaroděj s ohromnou mocí. Shade. Muž posedlý jediným cílem. Největším cílem, o jaký může člověk usilovat." Odmlka. „Tím cílem byla nesmrtelnost." Nesmrtelnost.

Samo to slovo dýchalo kouzlem. Cabe si vzpomněl na příběhy nesčetných jednotlivců, kteří hledali poklad cennější než zlato. Pouhá možnost ho nalézt by stačila k tomu, aby se celé národy zvedly do boje, ať už proti jiným nebo mezi sebou. Na tom nikdy nesešlo. „Našel - našel ji?"

Temný kůň si otázky vůbec nevšímal. „Shade byl člověk dvou myslí a obě spolu dychtivě bojovaly o nadvládu. Kráčet po tenké, šedé hranici mezi bílou a černou. Občas balancoval jedním nebo druhým směrem, ale nikdy úplně nepropadl žádné straně. Jak mýjela léta, získal ohromné znalosti obou sil a tato kombinace vědění ho přivedla k tomu, co považoval za řešení." Zařehl. „Takovým způsobem ego a chamtivost společně vedou člověka do neštěstí." Cabe nic neříkal. Tohle byla prastará pohádka. „Shade vyvolal síly obou stran, strašlivou moc, kterou dnes lidé neznají. Nedomyslel však jednu věc. Tam, kde se setká světlo s tmou, vždycky dojde ke střetu. Dokazuje to sama jeho podstata. Shade zjistil, že je polapen uprostřed běsnící zuřivosti obou stran. Slabší muž by zemřel. Shade, který byl tím, čím byl, stál před mnohem strašnějším osudem."

V hlasu Temného koně zněl smutek. Měl jen málo přátel a žádný z nich pro něj nebyl důležitější než přízračný čaroděj.

„Ve spojeném vzteku mocnosti překonaly jeho ochrany. Ten, který měl být nesmrtelný, se místo toho stal loutkou vydanou na milost několika pánům. Mocnosti ho zkroutily, proměnily, roztavily, roztřhaly.

Všechny se snažily udělat z něj svůj nástroj. Všechny uspěly jen zčásti, a když bylo po všem, síly se vrátily do svých rovin existence. Z čaroděje Shadea zbylo jen zbité tělo." Cabe zalapal po dechu.

Démonický kůň přikývl: „Ano, tělo. Týden leželo tam, kde padlo. Nikdo pochopitelně nevstoupil do čarodějova doupěte, pokud se tomu mohl vyhnout. Kromě toho u Shadea nebylo neobvyklé, že zůstával uvnitř celé týdny. Osmého dne tělo zmizelo a po čaroději nezůstalo ani stopy. Ve stejnou chvíli se

uprostřed Pekelných plání v jamách s lávou zvedla jakási postava. Byla nezraněná a sálalo z ní zlo. Shadeova temná stránka zjevně zvítězila - byl to on."

„Takže má Paní ohledně něj pravdu?" Cabe tkal očima kolem, hledaje místo, kde by se schoval.

„Neboj se! Příběh ještě zdaleka nekončí!" Temný kůň sledoval, jak se mladík mírně uvolnil: „Tak je to lepší. Kde jsem skončil? Tenhle Shade, který si dal jméno Belrac, brzy rozpoutal teror, který soupeřil s dračími králi. Byl si teď jistý svou nesmrtelností a bezstarostně útočil. Čirou troufalostí vyhrál mnoho bitev. Ale přes všechnu zdánlivou nezranitelnost Belrac zjistil, že není zdaleka dokonalý. Zprvu ztratil většinu vzpomínek na minulý život. Bylo to, jako by byl ve skutečnosti synem, ne skutečným čarodějem. Druhou a daleko důležitější věcí bylo zjištění, že ho lze zabít. Zjistil to nepříjemným způsobem, když mu Illian Ptačí prohnal tělem kouzelnou hůl. Belrac se zhroutil na zem a díval se, jak z něj vytéká životodárná tekutina. Illian nechal jeho tělo spálit, aby se noční mūra nemohla objevit znovu, ale nestačilo to. O tři dny později, v Dagorském lese, vykročil mezi stromy. Tentokrát si dal jméno Jelrath."

„Proč ta jména?"

„Už jsem u toho. Jelrath si pamatoval jen zlomky minulých životů, ale stačilo to, aby věděl, kým je. Plný výčitek svědomí za své strašlivé skutky zasvětil život nápravě zločinů a pomoci lidem. Tentokrát v něm nebylo žádné zlo, sloužil světlu. Tehdy poznal, že získal nesmrtelnost, ale zvráceným způsobem. Obě strany jeho osobnosti se od sebe odtrhly. Děly si na něj nárok světlo i temnota; světlo i temnota ho ovládaly. Byl proklet k nekonečnému množství životů, střídavě mezi zlem a dobrem. Na jedné straně léčil, na druhé dtil všechno, co mu vstoupilo do cesty. Každá smrt zrodila opačnou osobnost. Jména? Možná zakrývají jeho minulost. Kdyby si nechal stejné jméno, někdo by ho nakonec vysledil. Shade neumírá snadno, trpí při tom stejně jako každý člověk. Druhá možnost je ta, které věřím já. I když je to ve všech životech Shade, jsou to jen části. Neúplné. V touze stát se úplným je volba jména prvním, čím začíná." Temný kůň ztišil hlas. „Občas mám pocit, že všichni věří, že s nimi kletba skončí."

„Jak -jak dlouho už to tak jde?"

„Už před staletími jsem se přestal pokoušet zapamatovat si jména! Jestli chceš seznam, projdi si kteroukoliv legendu. Je pravděpodobné, že mnohé z nich jsou o něm. Pokud samozřejmě víš, co hledat." Cabe se zadíval na stěnu. Opravdu ho nenapadlo nic, co by teď mohl říct. Jak může člověk pochopit bolest a smutek tisíců životů? Paní měla dobrý důvod; nedalo se říct, kdy se Shade může znenadání proměnit v jejich nejnebezpečnějšího nepřítele. Teď však byl jednou z jejich mála skutečných nadějí. Mohou se takové šance zříct?

Odváží se takovou šanci využít?

Gryf odvedl lady Gwen do místnosti nápadně podobné té, kterou opustili. Stejně jako tu předchozí, i tuto místnost hlídali dva železní golemové. Zeptala se, jak byli vytvořeni.

Usmál se: „Bezpochyby se divíte, odkud ta informace pochází."

„Předpokládala bych, že z knihoven."

„To je pravda, ale kouzla a jednotlivé detaily jsou ze dnů Harkonenů."

„Harkonenů? Ale to znamená....."

Přikývl. „Ano, knihovny obsahují mnoho překvapení." Gryf se zamračil. „Příliš mnoho. Dvacet let mi trvalo, než jsem pochopil jen tohle jedno kouzlo."

Prošli dveřmi Vládce Penacles ji odvedl k tapisérii, visící na protější stěně. Gwen si ji prohlédla.

„Převrtné zařízení?"

„Ano. Knihovny se náhodně přesunují. Jak, to nevím. Tohle nám umožní dostat se do nich, a pokud vím, jiný vstup neexistuje."

„Jak to Nachový drak vytvořil?"

Když začal třít obraz, tentokrát malý obchůdek, divně se na ni podíval: „Tohle nevytvořil Nachový drak. Byla tu dávno předtím, než vládu získali dračí králové."

Ptala by se dál, ale místnost se začala vytrácet. Gwen to uchváceně sledovala. Tohle byl způsob teleportace, o kterém slyšela, ale nikdy se s ním nesetkala. Během několika okamžiků oba stáli v jedné z chodeb knihoven. Zdi lemovaly řady a řady knih a čarodějka si všimla, že jsou všechny stejné.

Čekal na ně malý gnóm, který možná byl a možná nebyl jedním z mnoha knihovníků. Gryf se o něm

zmínil už dřív, ale stejně to bylo překvapení. Malý mužíček nic neříkal; nepohnul se, dokud nedostal pokyn od současného vládce města vědění.

Někde cestou se Gryfovy rysy vrátily ke lvímu ptáku. Gwen si taky všimla, že má teď paže opeřené a drápy se podobají spíše drápům velké kočky. Ráda by věděla, jaké jsou meze proměn jejich hostitele. Z mnoha hledisek byl proměnlivější než dračí králové.

Panovník Penacles promluvil: „Zaved' nás na stejné místo jako předtím."

Gnóm zamrkal. Za okamžik přikývl, otočil se a začal se šourat pryč. Následovali ho. Zatímco kráčeli chodbami, začal Gryf s vysvětlováním, „Jak jsem se zmínil, nevím o žádném dalším vstupu. Knihovník mě odvede zpátky. Stalo se však něco, co mě donutilo uvažovat, jestli jsou knihovny, a tím pádem celé Penacles, skutečně v bezpečí."

„Co tím myslíte?"

Zahnuli do chodby: „Co víme o vědění v těchto chodbách?" Ukázal na nekonečné řady knih. „Mnohé z nich obsahují myšlenky a kouzla, na která nesmíme ani pomyslet, ale byli bychom pro ně ochotní udělat cokoli. S těmito knihovnami by bylo možné ovládnout celou Dračí říši a všechno kolem."

„Proč tedy nezačnou učenci všechno číst?" Rozesmál se a Gwen se při pohledu na něj usmála. „I kdyby bylo možné shromáždit dostatek učenců - důvěryhodných, pamatujte, -a nechat je pracovat, nedostali by se příliš daleko. Dívejte se."

Gryf se zastavil a vytáhl jeden z velkých, impozantních, v kůži vázaných svazků. Nebyl na něm žádný prach. Podal ji knihu. Gwen ji otevřela na jedné z prvních stran. Vykulila oči. Stránky byly prázdné. Listovala knihou. Všechny stránky byly prázdné. Hledala kouzlo, ale žádné nenašla. Zvedla oči a uviděla, že se Gryf usmívá nejlepším úsměvem, jaký mu zvířecí tvář umožnila.

„Se všemi těmi knihami je to stejné. Vím to, prohlédl jsem jich víc než sto na nejrozličnějších místech a nechal jsem ostatní, aby to také vyzkoušeli. Nic."

„A co on?" ukázala na gnóma. Malý, shrbený muž stál poblíž a trpělivě čekal na své úkoly.

„Zjevně může číst jenom to, co si někdo jiný vyžádá. Když se ho na něco zeptám, ví, kde to najít. Cítí přítomnost správných knih."

„Jak dlouho už je tady?"

Gryf se obrátil na knihovníka: „Jak dlouho už tady jste?" Gnóm na okamžik zavřel oči. Když je otevřel, rychle a krátce odpověděl: „Byl jsem tady vždycky."

„Vidíte?" Gryf pokrčil rameny. Vrátil knihu na místo a znovu se obrátil na gnóma: „Ved' nás dál."

Zahnuli do poslední chodby. Skrčený knihovník zůstal stranou. Gryf sledoval svého hosta. Paní zalapala po dechu. „Ta police! Knihy byly zničeny!"

Přikývl, ve tváři zamračený výraz: „Ano. Tak jsme to našli, když jsme se Shadem přišli zjišťovat příčinu ledového větru." Jakého větru?"

"Byl to jen závan, ale zmrazil tělo i duši. Přišli jsme sem hledat odpověď. Místo ní jsme našli tohle."

„Kdo..."

Vládce Penacles praštil pěstí do police. „Záleží na tom? Knihovny byly napadeny! Poškozeny! Ať to byl Azran, dračí králové nebo nějaké jiné zlo, naše nejzabezpečnější místo je v nebezpečí!" Paní hleděla na spálenou oblast. Gryf mluvil dál. „Mám strach, že můžeme být poraženi dřív, než vůbec začneme bojovat."

IX.

Bronz a železo. Barvy války. Síly.

Draci se vyrojili do Tyberských hor. Záblesky železa. Zápavy bronzů. Přicházeli s jediným cílem.

Přicházeli z jediného důvodu. Přicházeli zradit. Ohromný Železný drak přehlédln své legie a spokojeně přikývl. Byl na vrcholku jedné z větších hor a velel klanům. Kolem něj poletovali malí draci, jeho poslové. Zajišťovali kontakt s veliteli. Zajišťovali také kontakt se spojencem, Bronzovým. Oni dva spolu

císaře rozdrtní, zatímco budou jeho legie pochodovat k Mito Pice. Vůdcem se stane Železný a Bronzový bude silným doplňkem jeho moci. Dračí králové znovu získají sílu. Zlatý je měkký a nikdy se neměl stát

císařem.

Bylo tu pár ložisek odporu. Mnoho vyvern a bazilišků zahynulo při útoku neidentifikovatelných tvorů temnoty. Jejich smrt ho neznepokojila. Nižších draků bylo vždycky příliš mnoho. A kromě toho byli obránci nakonec přemoženi a zabiti. Dnes v noci hojně tekla dračí krev.

V dálce se válečný řev klanů Bronzového změnil ve vítězný křik. Jeho spojenec prorazil. Teď byl čas na závěrečný úder. Železný brzy stiskne čelisti kolem bratřova krku a ukončí jeho vládu.

Zatímco se legie vlévaly do jeskyně, která byla domovem Zlatého, Železný slezl z hory. Bude tam, až budou rozdraceni poslední obránci. Tak osvědčí svůj nárok.

Setkali se v komnatě, kde se konala rada dračích králů. Bronzový už tam byl. Poručil svým velitelům odejít a čekal na bratra sám.

Železný si prohlédl ohromnou komnatu: „Kde je? Kde je náš zbabělý bratr?”

„Hledal jsem ho všude možně. Zdá se, že utekl do podzemí. Možná do líhně.”

Železný drak vykročil k tunelu v zadní části komnaty. Když se k němu přiblížil, změnil podobu. Jeho divokost zmizela, ale jen divokost těla, ne duše. Postava v přilbě dračího krále vešla do ústí tunelu.

„Zmizel tudy. Musel být v téhle podobě. Proměň se a pojď za mnou!”

Bronzový byl skeptický: „Víš určitě, že je to rozumné?”

„Je sám, až na samici, která hlídá. Ta neobětuje vejce. Pokud se rozhodneme císaře zabít, nezasáhne. Pojď!”

Dva ozbrojení válečníci prošli temnou jeskyní. Nedostatek světla na ně neměl skoro žádný vliv; stále měli oči velkých plazů. Železný šel vpředu, Bronzový jim chránil záda. Nebyli to hlupáci. I když bratra porazili, stále mohl mít nějakou obranu.

Ve vlnách se k nim šířilo horko z líhně. Nevšimli si ho. Ze stropu tunelu se oddělila jakási temná věc a letěla jim vstříc. Železný ji zabil jediným máchnutím meče. Zasmál se přitom, protože rád hubil nepřátele.

Došli k líhni a Železný vešel dovnitř. Stará dračice, neuvěřitelně obrovský tvor dokonce i na draka, ho pozorně sledovala. Pokud se nedotkne jejích svěřenců, dovolí mu v klidu odejít. Nezáleželo na tom, jestli je nebo není král; rozhodne se podle toho, co udělá.

Druhý se k němu připojil: „Je tady?”

„Jsi blázen? Vypadá to snad, že tady je? V líhni nemáme co dělat. Musí být dál.”

Odešli z líhně, ne bez jisté úlevy, a sestupovali hlouběji do nitra hory. Uplynulo mnoho času. Tohle bylo pro dobyvatele neznámé území. Ocitli se v soukromých oblastech Zlatého. Šli teď blíž u sebe a Bronzový se v duchu proklínal, že si s sebou nevzal část svých legií.

„Nelíbí se mi, jak je ten tunel těsný, Železný! Nemůžeme se proměnit z těchto lidských podob!”

„To nemůže ani císař. Možná tyhle jeskyně zná, ale to ho nezachrání.

„Nech mě, ať aspoň zavolám někoho z klanů.” Bronzový byl jeden z mála dračích králů, který ovládal nějaký druh telepatie. Jediní dva další byli Železný a císař, kterého hledali, aby ho svrhli.

Železný netrpělivě zavrčel: „Tak dobrá. Ale ať dorazí co nejrychleji. Žízím po smrti.”

Oči Bronzového získaly prázdný výraz. Povolal své bojovníky Železný ho zvědavě pozoroval. Něco bylo zjevně špatně „No?”

Bronzový se k němu otočil: „Neodpovídají na volání.”

„Zdi...”

„Ne!” Vlastní strach Bronzového zaskočil. „To bych věděl. Oni -oni neodpovídají. Jako bychom byli sami.”

Železný se zamračil a snažil se povolat vlastní klany. Cítil jen velké prázdno, jako by všechno přestalo existovat. Narovnal se. „Musíme to prozkoumat. Musíme se vrátit do komnaty”

„A co...”

„Jestli v tom je opravdu nějaký trik, bude náš bratr blízko. V síni se můžeme proměnit do úplné podoby.”

Železný s mečem v ruce rozhněvaně pochodoval zpět. Bronzový jen na okamžik zaváhal a rychle ho následoval

Nic jim nebránilo v cestě. Nevšimli si líhně, věděli, že strážkyně vajec by nikdy nepřipustila čarování někde poblíž. Chůze jim připadala rychlejší i pomalejší zároveň a hněv Železného každým krokem rostl. Vrátili se do síně rady.

Jakmile vyšli ven z chodby, lidské podoby zmizely. Nervózně si protáhli křídla a rozhlédli se kolem. Nic se nezměnilo.

„Pořád nemám ani slovo od svých klanů," zavrčel Bronzový. Cosi ve tmě zavřísklo.

Draci se báli jen mála věcí. Dračí králové se nebáli skoro ničeho. Až do této chvíle. Ten výkřik je zamrazil až do morku kostí, ale i když byli v šoku, pořád zůstávali válečníky. Železný rozzuřeně zařval výzvu a Bronzový se k němu připojil. Co by mohlo porazit dva nejmocnější dračí krále?

„Čekal jsem vás." Zazněl v tom výsměch. Oba věděli, kdo to řekl. „Bratře Zlatý! Ukaž se!" Železný se díval kolem a čekal na šanci udeřit.

„Tady." Císař vykročil z malé díry. Bronzový se zasmál. Bratr byl v lidské podobě a nepokusil se proměnit. Zemře rychle. Za nimi zavřískla ta věc.

Bronzový zděšeně otočil hlavu. Železný, který pochopil, že byli podvedeni, se pokusil sevřít čelisti kolem malé postavy před sebou.

Oba draci vybuchli v plamenech. Všechno ostatní v místnosti zůstalo nedotčené.

Zlatý sledoval, jak rozervané zbytky jejich těl hoří. Tvor se k němu přikolébál a položil kožnatou hlavu k jeho nohám. Dračí císař ho jemně pohladil po hlavě. Tvor šťastně zapředl. Zlatý dál hleděl na hořící, páchnoucí hmotu. Uspokojovalo ho vědomí, že se venku nesčetněkrát opakovala stejná scéna.

Úsměv, který mu zahrál na zpola skryté tváři, nebyl ani lidský ani dračí, ale měl v sobě to horší z obou.

„Sbohem."

Azran hleděl do jámy, která se otevírala do roviny mrtvých. Pach rozkladu a hnijícího masa ho obtěžoval, přestože seslal nejsilnější kouzla, aby ho udržel mimo. Smrt byla zjevně něčím, co se nedalo jen tak ignorovat

V jámě to bublalo. Azran čekal, až se z bahna něco vynoří. Obnovení sil mu trvalo mnohem déle, než čekal. Nepochyboval, že jeho syn a ta čarodějnice mezitím dorazili do Penacles. Pátrač se ještě nevrátil. Znovu byl nucen jednat naslepo.

Z bublin se vynořila ruka. Starý věštec spokojeně přikývl. Strážce mrtvých vstal, aby ho přivítal, a z jeho hnijícího masa kapal sliz. Stál tam, o stopu vyšší než Azran, podobný směsici všech mrtvých tvorů. Puch, který s sebou přinesl, překonával veškerý předchozí zápach. Čaroděj málem začal zvracet, ale dokázal si udržet soustředění i obsah žaludku. „Koho hledáš?" Hlas byl chraplavý. Tu a tam se úplně změnil. Ztuhl: „Oni vědí, koho hledám! Jsou ke mně připoutaní, dokud je nepustím!"

„Nebo nezemřeš."

Azran se pokusil skrýt neklid: „Ihned je ke mně pošli!"

„Přicházejí." Strážce se ponořil do močálu skoro v tu chvíli, kdy domluvil. Když hlava zmizela, Azranovi se velice ulevilo.

Ted' trpělivě čekal. Když přikázal, mrtví museli uposlechnout. Z kalné hladiny se vynořila postava. Připojila se k ní druhá. Na rozdíl od strážce z nich nekapalo bláto, z něhož vyšli. Oba na něj hleděli prázdnýma očima svého druhu.

„Jsme tady, Azrane." Přestože byl mrtvý, zazněla v jeho hlase nenávisť.

Starý čaroděj si jí všimnul. Dovolil si úsměv: „To vidím. Vidím taky, že máš hroznou náladu na někoho, kdo by vůbec žádnou náladu mít neměl. A co ty, Tyre? Taky máš takovou náladu?"

Druhá postava, oděná v kdysi tmavé modrém rouchu, neřekla nic, ale sevřela ruce v pěsti.

„Vidím. Výborně! To by vám mohlo pomoci vložit do práce víc úsilí! A teď, Basile a Tyre, jste připraveni na rozkazy?"

Stejně tóny. Basil, ozbrojený a oblečený v koženém plášti: „Posloucháme."

„Víte ještě, kde leží Penacles?"

„Ano."

„Dobrá. Báł jsem se, že vám za tu dobu možná shnil mozek. Každopádně chci, abyste odtamtud někoho unesli."

Basil se strašidelně usmál: „K tomu potřebuješ nás? To tobě asi shnil mozek."

Azran na něho upřel oči: „Nemyslím. Hm, na nemrtvé jste pěkně čili! Možná bych to mohl nechat na někom jiném."

„To je skvělé. Takže se můžeme vrátit k našemu odpočinku a...”

„Nikam nepůjdete. Trvalo by příliš dlouho, než bych povolal někoho jiného. A kromě toho jste navzdory neobvyklé čilosti spoutáni mocí a musíte mne poslouchat, dokud vás nepropustím.”

„Nebo nezemřeš,” toužebně dodal strašidelný Basil.

„Je hodně těžké mě zabít. A teď k únosu. Jmenuje se Cabe; je to čaroděj. Nepodceňte ho. Je to můj syn.”

S uspokojením sledoval výraz ve tvářích nemrtvých.

„Ten Cabe je Bedlam?”

„Propadly se vám snad ušní bubínky tam, kde jste mívali mozek? Je to můj syn, ukradl mi ho můj prokletý otec. Chci ho tady! Jestli ho nebude možné přivést, zabijte ho. Vlastně zabijte každého, kdo vám zkříží cestu. Bude tam i ta čarodějnice, lady Gwen. Taký Gryf a možná i další.”

Promluvil Tyr a hlas zazněl jako hrobka otevřená po generacích rozkladu: „Proč nás rovnou nepošleš bojovat se Třemi vládci mrtvých? Budeme mít asi tak stejnou šanci, pokud je tam tolik moci.”

„Za prvé, můj vyčerpaný příteli, ten chlapec není vycvičený. Za druhé, moc Paní proti mrtvým nepůsobí. Může vás nanejvýš vyhostit. Vy dva dohromady byste to měli zvládnout.”

Tyr se odvrátil. V hlase mu znělo znechucení: „Nenuť nás k tomu.”

„Proč? Kdo by mohl lépe zasáhnout proti novému vzestupu Pánů draků než jejich předchůdci?” zasmál se Azran.

„Pro tento úkol vám povolím plné použití moci. Poslouchejte, teď vám podrobně vysvětlím, co uděláte.” Přinutil je kleknout, jen tak naschvál.

Nad nimi se prostírala noční tma, ale něco je příliš rušilo a spánek nepřicházel. Temný kůň vůbec nepotřeboval spát a Shadea nikdy nikdo neviděl ani zdřímnout Gryf stál na balkóně a hleděl na nebe a země v dálce.

„Cítíš něco?”

Pán Penacles se otočil k Shadeovi. „Nejenže něco cítím, ale málem mě to všechno pohlcuje. Dnes v noci jsou události v pohybu. Musíme se připravit na všechno.”

„Třeba na mizející hvězdy?”

Gryf neklidně přikývl: „Takže sis toho všimnul. Šedé mlhy nás chtějí zahalit. Bojím se, že Černý vyburcoval svoje zrádné fanatiky. Soudě podle těsné blízkosti mlh nemohou být ani dva dny odsud.”

„Dva dny? Jak je to možné?”

Povzdech. „Když jsem se s nimi setkal v boji, věděl jsem toho o nich jen málo. Jedna věc, kterou jsem okamžitě zjistil, byla, že jen zřídka odpočívají. Celé týdny budou pochodovat dnem i nocí, a pak se znovu vydají domů. To všechno beze spánku. Jedí za pochodu. Někteří říkají, že je to tak proto, že žijí v Šedých mlhách.”

Levá ruka spočinula na mramorovém zábradlí. Ten, který si říkal Simon, si všiml, že v mramoru jsou teď hluboké rýhy. Nic příteli neřekl. „A ještě něco. Slyšel jsem, že dnes v noci bojovali dračí králové mezi sebou.”

Shade přikývl: „To je dobře i špatně. Nepřátel ubývá, ale budou troufalejší.”

Náhle uchopil Gryfa za paži a vydal se s ním dovnitř: „Musím ti něco ukázat.”

Vešli do místnosti. Gryf začal něco říkat, ale společník ho utišil. Shade neřekl nic, dokud nebyli daleko od balkónu. Když promluvil, jen šeptal.

„Něco nás shora sleduje a poslouchá!” „Cože? Nic jsem necítil!” „Dobře se to zamaskovalo. Naštěstí to nepočítalo s jednou z mých schopností.”

„Co je to?”

„Myslím, že jeden z Azranových špehů. Pátrač.” Gryf se zahleděl ke dveřím a chystal se přivolat golemu. Shade ho šepem zastavil: „Zadrž!”

„Proč? Pokud už je tady déle než den, ví o nebezpečí v knihovnách i o přítomnosti Cabea a Paní. A bohové vědí, co ještě.”

„Golemové ho nedokáží chytit. Pátrači jsou z nejstarší magie. Jen někdo, kdo má s takovými věcmi zkušenosti, se před nimi může ukrýt. Půjdu já.”

Nebylo moc prostoru k dohadům. Gryf věděl, že čaroděj má pravdu. Simon mu řekl, aby se choval jako obvykle. Po pár chvílích čekání popřál Gryfovi dobrou noc a odešel z místnosti, jako by se chtěl vrátit do svých pokojů. Vládce Penacles hleděl na dveře.

Teleportačního kouzla by si pátrač všiml. Shade bude nucen vyjít po schodech a vytáhnout se na střechu. Staré kouzlo vyhýbání, které čaroděj používal, bude pravděpodobně fungovat, ale Shade vlastně nikdy předtím proti žádnému takovému stvoření nestál.

Taky toho věděl málo o pátračových mezích. Věřil, že ho tvor nemůže zabít, ale mohl by být dost silný, aby ho zranil. Hledal smrt, smrt za spravedlivou věc, ne bolest. Bolest v sobě měla prodlévání, které ve smrti nebylo.

Shade došel ke konci schodů. Měl jedinou možnost, prolézt oknem a modlit se, aby ho starý okraj střechy udržel. Začal si v hlavě probírat všechna možná létací kouzla, která lze vyvolat během velmi krátkého okamžiku. Doufal také, že bude při vědomí, pokud bude podobné kouzlo potřebovat. Svolal síly několika staletí a vytáhl se na střechu. Nic se ho nepokusilo svrhnout do prázdna. Čaroděj se přikrčil a prohlédl si okolí.

Pátrač byl tady, zády k němu, mocná křídla složená na zádech. Zdálo se, že se právě soustředí na každý Gryfov pohyb. Věděl však, že se tvorovy povinnosti mohou každým okamžikem změnit Shade co nejopatrněji zastínil svou přítomnost a vydal se k pátrači.

Magie ztlumila všechny zvuky, které vydával on sám ale nefungovala i pro střechu. A tak to bylo zapraskání kousku střechy které aviana varovalo před nebezpečím. Když se na něj pátrač vrhnul v tichu děsivějším než jakýkoliv křik, čaroděj ještě nebyl dost blízko na kouzlo, které se chystal seslat.

To, co původně zamýšlel vyvolat, teď nebylo k ničemu. Shade byl nucen vrhnout jasný záblesk světla v naději, že tvora oslepí. Pátrač se mu snadno vyhnul, ale kouzlo čaroději poskytlo nezbytný čas. Odkulil se stranou a zahájil nový úder. Jeho ptáku podobný protivník se s šokující rychlostí otočil a vyrazil k druhému útoku.

Tentokrát byl čaroděj připraven. Kolem aviana se objevily jasné červené kruhy o průměru asi dvě stopy. Tvor se otočil, aby jim uniknul, ale kruhy se jen stáhly. Křídla bohužel v pasti nezůstala. Pátrač změnil směr a vrhl se do noci.

Shade hledal svého soupeře, umocnil svůj noční zrak. Navzdory tomu nebylo pátrače nikde vidět.

Začínal se bát, že avian odletěl ke svému pánu. Kdyby se to stalo...

Náhle ho něco prudce udeřilo zezadu. Shade, který nedokázal ovládnout svoje tělo ani myšlenky, se málem skutálel ze střechy. Až na poslední chvíli se zachytil, aby nespadl. Vzpamatoval se právě včas, aby viděl, že se k němu žene avian s volnými rukama a odhalenými drápy. Chystal se zabít.

Čaroděj se zahalil pláštěm a zmizel. Pátrač byl na chvíli zmatený a nic víc Shade nepotřeboval.

Zhmotnil se za nepřitelem, skočil létajícímu tvorovi na záda a pokusil se ho přinutit spadnout. Avian udeřil o střechu...

...a ihned se zase zvedl. Shade zjistil, že se drží pátrače, který vzlétl do noci. Nedokázal se ho zbavit, ale zajistil si výhodu. Čaroděj se držel jen s obtížemi. Kdyby se pustil, netvor by mu neposkytl čas potřebný k vyvolání létacího kouzla.

Pátrač mu poskytl neočekávanou pomoc. Jak se ho pokoušel shodit, jen ho vytáhl výš. Teď se oba dva vzájemně drželi. Shade zjistil, že má větší zkušenosti, a tak začal s kouzlem, které mohlo jeho protivníka zranit stejně jako čaroděje bylo i pátrače možné zranit, ale těžké zabít. Shade potřeboval, aby tenhle zemřel. K Azranovi se nesmí dostat ani slovo.

Kouzlo bylo skoro hotové, když si čaroděj uvědomil, že jeho protivník také čaruje.

Z praktického hlediska byla obě kouzla stejná. Oba rozeznali nebezpečí, jaké představoval ten druhý.

Gryf, který sledoval nebe, aby zahlédl nějaké znamení, byl jediným, kdo výbuch skutečně uviděl. Ostatní jen slyšeli explozi.

Na kratičký okamžik byli oba osvětlení. Blesk, který vzápětí rozčísil nebe, způsobil, že si mnoho lidí myslelo, že svítá. Ze dvou bojujících nebylo vidět nic. Jako by přestali existovat.

Gryf se vztekle otočil z balkónu a zavolal své velitele. Byla tu naděje, malá naděje, že by mohli najít nekromanta živého. Lví pták se ze všech sil pokoušel nemyslet na to, jak malá naděje to doopravdy je.

Cabea probudil blesk, ne výbuch. Ne že by se mu moc dobře spalo. Hlavou mu běželo příliš mnoho

otázek. Ve chvíli, kdy jeho pokoj ozářil blesk, byly všechny zapomenuty. Výbuch samotný ho málem shodil z postele.

Rozběhl se k oknu a vyhlédl ven. Na nebi nebylo nic než tma. Cabe si nevšimnul shromažďující se mlhy. Jeho civění náhle přerušilo množství hlasů, odrážejících i jeho zmatek. Podíval se po něčem co by na sebe natáhl, a zjistil, že je oblečený. Než si šel lehnout, určitě se svlékl.

V tlaku současné situace nechal tuhle záležitost plavat a vyrazil z pokoje. Měl v plánu především najít Paní nebo někoho z přátel. Ukázalo se, že to bude obtížnější, než si myslel. Lidé pobíhali sem a tam a těžko se dalo určit, kdo je kdo. Naštěstí ho našla Gwen.

„Cabe!“ Měla na sobě těsný, smaragdově zelený lovecký oblek. Obraz doplňovala krátká sukně a opeřená čapka. „Co se děje?“

„Nevím, ale cítím, že to má něco společného s tvým přítelem Shadem.“

Její tón naznačoval, že druhému čaroději stále nevěří. Cabe ho chtěl bránit, ale nedostal příležitost. Místo toho zjistil, že ho jeho společnice vede do hlavní síně Gryfova paláce.

Když dorazili, Gryf tam už byl. Vydával rozkazy velitelům a špehům. Cabe nedokázal rozeznat, o čem je řeč, ale zdálo se, že se některé rozkazy točí kolem přízračného čaroděje. Gwen se na Cabea podívala. Odvrátil zrak, odmítl věřit tomu, čemu věřila ona.

Konečně se jejich hostitel obrátil k nim: „Odpusťte, dřív jsem s vámi mluvit nemohl. Věci jdou strašně, strašně špatně.“

Paní přikývla: „Určitě jsme všichni viděli a slyšeli totéž. Byl to Shade?“

„Zčásti. Bojoval s jedním z Azranových pátraců. Špehoval nás a bylo nezbytné ho zabít.“

Cabe byl pyšný, že se jeho důvěra v čaroděje potvrdila. Paní si toho nevšimla a položila Gryfovi několik otázek. Když Gryf popsals výbuch, zavrtěla hlavou.

„Přetečení moci. Vzácné, ale smrtící.“ Oba na ni prázdně hleděli.

Pokračovala: „Oba se pokusili současně použít stejné kouzlo. Možná tam byly drobné odchylky, ale pro moc to bylo totéž. Místo dvou oddělených útoků získali jedno celkové kouzlo, čtyřikrát silnější. Nejspíš je okamžitě zničilo.“

Gryf souhlasil: „Přesto mám v úmyslu nechat prohledat okolí. Skrz na skrz.“

Nevyslovil to, co se jim teď všem honilo hlavou. Že Shadeova osobnost zvaná Simon je pryč. Pokud to byla pravda, byla z řetězu vypuštěna další hrozba.

Cabe dostal nápad: „Kde je Temný kuň? Měl by vědět, co se Shadeovi stalo!“

„Jestli byl ten démon někde poblíž, tak se prostě nedostavil. Nemám čas jít ho hledat!“

Dovnitř vešel zvěd. Požádal vládce o prominutí a začal s hlášením o pohybu lochivarských hord. Gryf se na to plně soustředil. Lady Gwen a Cabe se omluvili. Jakmile vyšli z místnosti, dali se do řeči. „Co teď se mnou bude?“ Cabea vyhlídka na boj s dračími králi nijak neuchvátila. Obzvláště, když chyběli dva jejich nejsilnější spojenci, jeden z nich byl nejspíš mrtvý a bylo docela možné, že z něj brzy bude nová hrozba. Nevím. Nejdřív knihovna, teď tohle. Bráníme se. Měli bychom zaútočit, než bude pozdě!“

Simon - Shade zaútočil; podívejte se, co se mu stalo!“

„To mi dělá malé starosti, ve srovnání s tím, čemu budeme čelit jestli tam venku zahynul. Legendy o jeho temné stránce by rozechvěly i duše nejsilnějších lidí!“

Oba se odmlčeli a přemýšleli nad neradostnými možnostmi. V tom okamžiku se objevil Blane. Velitel zjevně měl z něčeho obavy, ale zastavil se u nich, aby si s nimi promluvil, než půjde ke Gryfovi.

„Vidím, že tahle pekelná noc probudila úplně všechny. Můj otec mi vždycky říkal, abych si dával pozor v době, kdy jsou obě Dvojčata v úplňku!“

Cabe si prohlédl jeho uniformu. Byla špinavá a mokrá. Blane si pohledu všimnul.

„Od setmění jsem byl na výzvědách blízko Šedých mlh. Vždycky jsem rád, když vím, proti čemu stojím.“

„Není to nebezpečné? Co by se stalo, kdyby vás zajali nebo zabili?“ Zasmál se: „Kdyby mě zajali, zabil bych se sám jen silou vůle. Jsme k tomu cvičení. Učili jsme se u Shizzaranova kněze. Kdyby mě zabili, mí muži by věděli, kdo má převzít velení. Vlastně by mohl velet kterýkoliv z nich, ale neříkejte jim to. Budu mít celou armádu velitelů!“

Gwen mnohem víc zajímaly Šedé mlhy: „Co jste zjistil?“

Blaneovi ztuhla tvář: „Šíří se. Za chvíli jsou tady. Viděli jste někdy některou z těch zombií? Ne? Já ano.“

Jsou životem v mlze tak nadopovaní, že už to skoro ani nejsou lidé. Vyzáblí, kostnatí muži, kteří bojují, dokonce i když přijdou o obě ruce i nohy!"

Cabe se zamračil a zeptal se: „Jak by mohli bojovat?“

„Koušou, člověče! Mají zuby vypilované do špiček. Ví se o nich, že předstírají, že jsou mrtví, a když kolem nich voják prochází, kousnou ho do kotníku. Nevím, co mají v krvi, ale většina kousnutých rychle umírá. Každý chytrý voják ví, že hlavě je lepší se vyhnout nebo ji uříznout"

A tyhle hrůzy pochodují na Penacles, pomyslel si Cabe zoufale. A za většinu z toho můžu já. Lidé budou umírat...

„Přestaň s tím!" Gwen se mu zadívala hluboko do očí. „Vím, na co myslíš. Tohle by se stalo, ať žiješ nebo ne. Černý drak vždycky po městě vědění prahnul. Jen čekal na svou příležitost."

Logika nemá s láskou nic společného. Cabe si v tu chvíli přál věřit všemu, co Paní řekla. Dokonce si přál položit pro ni život, až bude příležitost. Jeho srdce a duše teď patřily jí, i když si to možná neuvědomovala. Nezáleželo na tom, že kdysi milovala jeho dědečka.

I když čarodějka jeho výraz nerozluštila, protože byla příliš ponořená v okolních záležitostech, Blane pochopil. Voják, dobrý, čestný muž, měl svůj podíl na zlomených srdcích a vídal, jak jeho muži při pohledu na některé ženy roztávají. Rozhodl se zmizet.

„Omluvte mě. Lord Gryf bude chtít vědět všechno, co jsem zjistil." S tím odešel.

„Budeme to muset promyslet," říkala Gwen. „Musíme najít protiúder! Cekání na pohromu nás zahubí."

„Cokoliv řeknete," odpověděl Cabe nepřítomně.

Zamrkala: „Možná jsme jen unavení. Běž se vyspat. Teď nemůžeme nic dělat. Uvidíme se ráno."

„Dobrá."

Čarodějka s mírnou zvědavostí zvedla obočí a odešla. Cabe se za ní díval a žasnul nad divy, které příroda dokáže stvořit. Žasnul tak, že si nevšiml, jak do hry vstupuje moc.

Za Cabem se objevilo jasné světlo. V tom světle plul zlatý luk, zářivý jako slunce. Jediný šíp byl připraven k výstřelu a mířil kamsi ke stropu. Cabe si ničeho nevšiml. Vlastně to skoro vypadalo, že spí. Střela byla vypuštěna. Tichý, ale hbitý zlatý šíp vylétl ke stropu a našel si cestu do temného kouta. Jeho cíl neměl čas vydat nějaký zvuk, pokud toho byl schopen. Stvoření temnot padlo na zem a ze zad mu trčela střela.

Šíp ani terč se nedotkly podlahy. Oba se vytratily na půli cesty k zemi. Luk a světlo, které ho obklopovalo, zmizely.

Mladý čaroděj neklidně odklopýtal k posteli, myšlenky plné rusovlasé čarodějky.

X.

Tři jezdci. Dračí hlídka.

Ohniví draci sesedli ze svých nižších bratránků. Při pohledu na to, co bylo před nimi, cítili strach i podezřívavost. Pustiny stvořily mnoho prapodivných věcí, ale tohle - tohle nebyl plod umírající země. Pustiny spíše ustupovaly nové, větší moci. Malá skvrna zeleně se změnila v bujně zelené pole, které se prostíralo, kam oko dohlédlo. Zdobily ho stromy nejrozmanitějších druhů. Ptáci, první přistěhovalci do tohoto skvostného zázraku, si už začali stavět hnízda.

Jeden z ohnivých draků zaklel. Byl mladý a nikdy nepoznal Pustiny v jiné podobě, než jakou naznačovalo jejich jméno. Tasil lesklý dlouhý meč, přistoupil k nejbližší zeleni a rozmáchnul se.

První seký byly snadné. Čtvrtý už šel mnohem hůř; tráva jako by se vyšplhala a obemkla jeho zbraň. Zatáhl za ni. Nevšiml si posměšků svých druhů. Varovali ho, aby si dával na svého očividně nebezpečného soupeře pozor. Nemohl meč uvolnit.

Pod jeho nohama se objevila čerstvá stébla trávy. Ohromující rychlostí dorostla do stejné výšky jako tráva v sousedství. Ohnivý drak zkusil udělat krok zpátky, ale rostliny mu omotaly boty. Vypadalo to, skoro jako by ho sevřely a držely. Nemohl vytáhnout meč, a tak vytáhl malý nůž a pokusil se trávu, která ho svírala, odříznout. Nejenže malá čepel selhala, ale teď mu tráva držela i nůž a ruce. Už nebyl vzteklý; strach v něm zakořenil stejně pevně, jako zeleň v prachu kolem něj.

Nižší draci znervózněli, jeden dokonce velmi nekoňsky zasyčel. Jeden ze zbývajících ohnivých draků zamířil ke svému společníkovi, aby ho vysvobodil. Náhle se zastavil; tráva mu rychle rostla vstříc. Odskočil zpátky. Drak chycený v poli už byl zpola pokrytý škrtícími úponky, a hrozilo, že ho strhnou na zem.

Drak se v zoufalství proměnil. Válečník byl pryč; na jeho místě se objevil silný, vysoký drak, na kterém se vlnily svaly. Ztělesnění síly. Ztělesnění síly, které stále nebylo schopno uniknout.

Zbylí dva draci se stáhli od přílivu trávy, která je zjevně chtěla připojit ke své sbírce. Od okamžiku, kdy padl do pasti první z nich, se tráva šířila několikrát rychleji. Oba volní válečníci se museli dát na úprk ke svým koním, s trávou za patami.

Vyděšený a rozlícený zápasící ohnivý drak vychrlil intenzivní plamen. Vlna ohně a žáru omyla nejbližší zeleň. Na okamžik se zdálo, že se tráva nekontrolovatelně rozhoří, pak ale oheň skoro najednou zhasnul a nezanechal po sobě větší škodu než pár sežehnutých konečků stébel.

Jeho druhové už doběhli ke svým koním. Spoléhalo na rychlost svých příbuzných. Jeden skočil do sedla a pobídnul rozrušené zvíře k běhu. Jezdec a kůň se vyřítily pryč.

Druhý neměl takové štěstí. Zvíře, sledující, jak se jeho bratr dává na útěk, a vyděšené zlověstnou trávou, se jezdcovi vytrhlo. Dračí válečník upadl na zem a udeřil se do hlavy. Trvalo jen okamžik, než se vzpamatoval, a hned ho napadlo vzít si nižšího draka, který patřil jeho nešťastnému společníkovi. Pokusil se vstát, ale zjistil, že ho cosi pevně drží. Někde blízko zaječel kůň, kterého si chtěl vzít. Snažil se sáhnout pro meč, ale všudypřítomná tráva ho dál obalovala. Úponky se mu ovinuly kolem krku. Podlehl zelenému poli ještě dřív, než dobojoval jeho druh.

Mladý ohnivý drak se vyčerpal. Nepodařený pokus vypálit pole mu sebral veškerou naději. Ve chvíli, kdy zahynul jeho kůň, kterého chytila tráva do pasti ve stejnou chvíli jako druhého válečníka, uklouzl. Mohutné, umírající tělo zaplavily rostliny.

Za několik chvil nezůstalo ani stopy po tom, že tudy někdo šel. Osamělý jezdec ujížděl, jak nejrychleji mohl. Kůň nic nenamítal. Nemířil do jeskyní svého klanu. Místo toho měl v úmyslu dojet do Dagorského lesa a případně si prorazit cestu do Tyberských hor.

Do pole se poprvé za jeho existenci zatoulala malá zvířata. Králíček okusoval stéblo trávy. Ptáci nahoře zpívali. Moře zeleně nic nenamítalo. Na rozdíl od draků byli tihle tvorové vítáni.

V Penacles nevyšlo slunce.

Mrhy zahalily zemi skoro stejně důkladně jako noc. Rychle shromáždili palivové dříví, dost na dva měsíce. Vojáci z městských hradeb ostrážitě pátrali po stopách nepřítele. Ve vše halící mlze viděli jen málo.

Po cestách už nikdo neputoval. Lord Gryf přikázal zastavit dopravu. Proto lidé zůstali uvnitř. Proč nepřijížděly žádné vozy do města, to mohli jen hádat. Doufalo se, že se neopatrní cestovatelé obrátí zpátky při pouhém pohledu na mrhy. Pokud ne...

Jídlo by neměl být problém. Gryf, který věděl, jak mnoho má nepřátel, už dávno přikázal uskladnit obilí, vodu a další potraviny. Dělníci se také naučili, jak je uchránit před drobnými hlodavci a dalšími škůdci. Celkem vzato, mohli uspět.

Cabe si prohlížel svůj obraz v zrcadle. Vůbec nepochyboval, že to, co vidí, je skutečnost; stříbrný pruh ve vlasech mu teď pokrýval skoro půlku hlavy. Neměl ponětí, co to znamená, ale děsilo ho to. Mělo to něco společného s jeho dědictvím. Vzhledem k tomu, z jaké rodiny pocházel, to mohlo znamenat jenom potíže.

Někdo zaklepal na dveře. Cabe přešel pokoj a otevřel je. Byl to lord Gryf, čekající trpělivě a bez fanfár. Kývl na mladého čaroděje, a pak si všimnul změny v jeho vlasech. Jeho nelidským obličejem přelétl jakýsi výraz, ale tak rychle, že si Cabe nebyl přesně jistý jaký.

„Promiň, že tě ruším, ale přemýšlel jsem, jestli bys se mnou nevystoupil na nejbližší strážní věž.“

Cabe zvědavě přikývl. Opustili pokoji Gryf šel vpředu. Vládce Penacles celou dobu mlčel. Cabea napadalo tisíc důvodů k téhle procházce, ale všechny zavrhl. Jeho zvědavost bude muset zůstat neuspokojená, dokud mu hostitel všechno nevysvětlí.

Po závratném výstupu došli na vrchol věže. Cabe se zastavil, ale lví pták nevypadal ani trochu udýchaně.

Když Cabe popadl dech, podíval se směrem, kam ukazoval Gryf. Nejprve neviděl nic než další mlhu; byla to útočná věc a Cabe zatoužil vrátit se zpátky dolů do paláce. Potom si v dále všiml pohybující se tmy. Nevypadalo to správně. Co by mohl v takové mlze na takovou dálku rozeznat?

Pak ho napadla odpověď. Sevřel se mu žaludek.

„Ano, příteli, to je lochivarské vojsko. Nevíš, proč jejich temnota proráží mlhou? Já nevím. Normálně by měli být neviditelní. Šedé mlhy jsou jejich domovem; vědí, jak je vytvarovat podle své vůle, mlhy se dokonce sklání před jejich myslí. Proč je teď tedy zradily?

„Někdo zasahuje?“

Gryf se na něj ostře podíval: „Správně. Myslel jsem, že Shade možná nezemřel. Nebo to udělal před smrtí. Temný kůň! Mohl by to být on. Nebo nějaký nepřítel, který nestrpí, aby se mu do jeho věci pletl někdo jiný.“

„Azran?“

„Ano, mohl by to být on. Touží po městě vědění. Dobrá myšlenka.“

Zmatený Cabe sledoval kypící masu: „Za jak dlouho zaútočí?“

„Za jak dlouho? Hned, jak to bude možné. Naštěstí jim dokážeme přichystat malé překvapení.“

Zatímco Gryf mluvil, bylo slyšet, jak muži pobíhají tam a zpátky a přesunují cosi velkého. Cabe se chtěl zeptat na podrobnosti, bylo však zjevné, že hostitel ho chce překvapit stejně jako muže z Lochivaru. Připojila se k nim Paní. Cabe cítil, jak ho zaplavuje vlna citů ale dokázal je udržet na uzdě. Konec konců pro tuhle ženu je nejspíš jenom dítě. Usmála se na něj, shlédla dolů na schody vedoucí k vrcholu a obrátila se ke Gryfovi.

„Vy dva v nejvyšší věži. Pročpak? Cítím puch těch zatracených vyvern dokonce i ve spánku.“

Lord Gryf se zasmál; u tvora s obličejem, jaký měl on, to působilo podivně: „To si umím představit. Přišla jste právě včas, abyste se mohla podívat na úvodní výstřel. Pojd'te.“

Stáli a dívali se, Cabe a Gwen zvědaví, lví pták se teď ponuře usmíval. Většina zvuků přesunů dole ustala. Obránci města byli připraveni a čekali na povel. Gryf další minutu hleděl na bublající, temnou masu, a pak cosi upustil přes okraj věže. Otočil se ke svým dvěma společníkům.

„Jakmile budou moct, rozvinou se. Teď se ale cítí dost v bezpečí. Jejich velitelé si neuvědomují dosah mých nových zbraní.“

Jako na povel se ozvala série zvuků. Cabeovi to připadalo, jako by někdo rozlamoval kusy dřeva. V husté mlze před nimi se na okamžik objevily velké projektily. Během chvíle zmizely směrem k blížícímu se nepříteli.

„Katapulty. Není na nich nic nového, kromě dostřelu.“

„Počkejte, má paní. Dívejte se.“

Střelám chvíli trvalo, než dolétly k cíli. Když však dopadla první, dva lidé se šokovaným výrazem couvli.

„U Havaka!“ vykřikla čarodějka, „Co to bylo?“ Gryfovy oči se studeně leskly: „Poslední soud!“ Tam, kde střely přistály, vyšlehly velké salvy zeleného plamene. Pár jich minulo, ale většina našla nějakou část nepřítele. Ve světle ohňů získaly Šedé mlhy pro změnu trošičku jinou barvu. Všude hořeli lidé, ale temná masa vojska dál postupovala udivující rychlostí. Cabe to sledoval s vyděšeným úžasem: „Co to bylo?“

„Něco, co jsem našel v knihovnách. Dvě látky, oddělené, umístěné v různých částech střely. Když střela udeří o zem, vnitřní pouzdra se rozbijí a obě tekutiny se slíjí. Tohle je výsledek. Je to docela účinné.“

Jedna z mála položek v knihovně, kterou jsem dokázal užítkovat“

Paní sledovala postup legií. „Nestačí to. Pořád procházejí. Zdá se, že jejich řady nemají konce.“

„Nečekal jsem, že je to zastaví. Ale oslabí je to a zmenší jejich převahu. S těmi, kdo přežijí, si budeme muset poradit.“ Vylétly další střely. Z jejich přesnosti bylo zřejmé, že to muži nějakou dobu nacvičovali. Cabe se o tom zmínil a Gryf souhlasně přikývl: „Jen hlupák věří lochivarským ghúlům. Věděli jsme, že tento den přijde, a odhadli jsme nejpravděpodobnější cestu.“

„Černý drak na to musel myslet. Nezajímá ho, jak velké má ztráty.“ „Bohužel si může dovolit ztratit mnohem více válečníků než my. Doufá, že nás dostane čirou přesilou. Možná se mu to podaří, obzvláště, když se k němu připojí síly dračího císaře.“ Gryf sledoval další salvu. „Spoléhám se na to, že Černý chce město pro sebe. To je pro nás výhoda.“

Po prvních úderech bylo útočníkům víc než jasné, že jejich maskování je pryč. Lochivarská vojska se

rychle a účinně rozprostřela po polích a horách. Úspěšné zásahy teď byly vzácné; pokud někoho zranili, bylo to jen pár mužů. Gryf rozkázal zastavit palbu.

Cabe zneklidněl: „Co se bude dít teď?“

„To záleží na našich návštěvnicích. Troufám si tvrdit, že nám možná vrátí laskavost, kterou jsme jim právě prokázali.“

Opravdu, za chvíli se z rozlehlého vojska začaly oddělovat temné postavy. Vznesly se do vzduchu, větší než člověk. Brzy bylo zřejmé, že je to nějaký druh draků. Nebylo jisté, jestli jsou to ohniví nebo vzdušní draci. Pán Penacles přecházel tam a zpátky a čekal.

Blížili se k městu ve dvou formacích. Sto metrů od zdí se rozdělili, jedna skupina zamířila doleva, druhá vpravo. Gryf dal signál svým lučištníkům. První draci se vrhli do útoku.

Přední řada lučištníků vypálila. Nebe se zaplnilo šípy, ale zatímco střely ještě hledaly cíl, vložili se do boje další draci. Druhá řada vystřelila. Draci vpředu utrpěli těžké ztráty a mnoho se jich rychle zřítilo na zem.

Blížila se však druhá skupina. Gryfova třetí a poslední řada lučištníků vystřelila. Zemřeli další draci. První řada sotva stačila znovu natáhnout luky, než museli znovu střílet. Strategie byla zřejmá; Černý obětoval spousty svých vzdušných zabijáků, aby se mohli dostat dost blízko pro smrtící útok. Muži z Lochivaru mezitím postupovali blíž a blíž.

Nad hradbami rychle prolétl jakýsi drak a vydechl strašlivý dým, který zbarvil šedé mlhy dožluta. Ti, kdo byli kouři nejbližší, padli na zem nebo přepadli přes hradby. Křičeli a pokoušeli se vytříst si ohavný plyn z očí. Jeden muž se raději zabil, než aby dál trpěl. Několik jiných, šílených bolestí, seběhlo z hradeb a zabilo se pádem do města. Tři přihlížející to s hrůzou sledovali.

Jako první zareagovala Paní. Cabe spíš vytušil než ucítil pohyb větru, který se kolem ní zformoval. Nebyl dost silný, aby vzdušného draka odvál, ale jeho smrtící zbraň teď byla k ničemu. Vítr vlastně nesl plyn směrem k přicházejícímu vojsku.

„Nevím, jestli ho udržím v pohybu dost dlouho, ale to nás nezachrání! Někdo musí draky zastavit!“

Další draci se dostali za lučištníky. Jeden zapálil katapult, takže jedna z chemických střel vybuchla.

Posádka obsluhující katapult okamžitě zahynula. Všude v oblasti výbuchu zuřil oheň. Další dva válečné stroje vzplály dřív, než muži dole dostali oheň pod kontrolu.

Lučištníci nemohli zastavit příval draků. Na každého sestřeleného připadli další dva, kteří se dostali do města. Pokud byla tohle jen malá část nepřátelských sil, zůstala Penacles jen malá šance na přežití.

Gryf nějakou dobu mlčel. Pak něco vytáhl z vnitřní kapsy. Cabe viděl, že je to kroužek, na kterém visí tři malé píšťalky. Vládce města vědění si jednu z nich vybral. Tvář se mu zkřivila a získala lidštější podobu, která byla nezbytná pro správné použití nástroje. Přiložil si tenkou kovovou píšťalku ke rtům a foukl.

Z píšťalky nevyšel žádný zvuk, ale něco mu vzápětí odpovědělo. Ozval se vyzývavý křik, jako by se dotěrní draci odvážili vstoupit na něčí výsostné území. Z domů, střech a míst, která nebylo v mlze vidět, se vyřinula křídla. Křik tisíce různých druhů se slil v jeden. Smrtící vlna ještěřů se zmateně zarazila.

Ztemnělou oblohu zakryli ptáci.

Draci navzdory své rychlosti vypadali v porovnání s ptáky téměř nehybní. Nesčetní opeřenci, od nejdrobnějších ptáček, živících se semeny rostlin, až po největší dravé ptáky, drápali a klovali útočící ještěry. Stovky jich zabily plameny a plyn, ale všichni pomohli prudce snížit počet draků. Draci se po svých protivnících oháněli a lapali po nich a občas se přitom vzájemně srazili. Jeden ohnivý drak načisto spálil nejbližšího souseda, což byl náhodou vzdušný drak. Ten vybuchl a vzal s sebou všechno, co bylo v jeho bezprostřední blízkosti. Nejpřekvapivější částí této bizarní bitvy v oblacích byl způsob, jakým ptáci zaháněli netvory z města, než s nimi skoncovali. Jen málo draků vlastně zahynulo přímo v Penacles. Ti, kteří tam padli, přistáli v okrajových čtvrtích. Ztráty na životech byly ve srovnání s tím, jaké mohly být, malé.

Odněkud zaveleli k ústupu. Z původních sil zůstala jen hrstka a většina z nich byla nějak zraněná.

Dokonce i když odlétli, nejeden náhle zakolísal a spadl na zem. Ptáci je pronásledovali, dokud nebyli hodně daleko. Když se poslední drak vrátil k nepřátelským liniím, opeření vítězové se obrátili zpátky k městu. Mnozí z nich tam vůbec nedolétli. Rozliční ptáci, uvolnění z kouzla, které je povolalo, se vrátili ke svému běžnému způsobu života. Poletovali tam a zpět a těch pár, kteří se dostali až k hradbám Penacles, jen zamířilo ke svým hřadům. Vypadalo to, jako by se do boje vůbec nezapojili. Všechno se seběhlo tak

rychle, že nikdo z obránců nemohl uvěřit, že už je všechno za nimi. Celá bitva trvala jen několik minut. Ted' zavládl klid. Paní zastavila svoje vlastní kouzlo a oba s Cabem čekali, až jim to hostitel vysvětlí. Gryfova tvář se změnila zpět ve tvář legendy. Podal jim píšťalku. Oba viděli, jak jim reziví přímo před očima. Během několika vteřin z ní zbyl jen prach.

Gwen se uculila: „Další překvapení z vašeho rance triků? Co to bylo?"

„Dárek od někoho, kdo už je dlouho mrtvý. Říkejte tomu část mého dědictví a nechte to být."

„A co další dvě píšťalky? Co vyvolají?"

Lví pták si strčil kroužek zpět do kapsy: „Pokud přijde čas, uvidíte."

Odmítal o tom říct cokoliv dalšího.

Útočníci zpomalili. Ted', když se velitelé dozvěděli něco o odporu, se kterým se setkají, přepracují svou strategii. Na krátký čas nastal klid. To bylo pro obránce dobré. Dost mužů bude mít práci s odnášením zraněných a mrtvých, nemluvě o hašení spousty ohňů, které draci zapálili.

Gryf navrhl, aby se vrátili na hlavní podlaží paláce. Cesta jim trvala několik minut. Když sešli dolů, setkali se s Blanem a generálem penacleských vojsk, s chlapíkem jménem Toos, který se podobal lišákovi. Ohnivě rudé vlasy a vousy se mohly téměř měřit s Gweninými a dobrou čtvrtinu pravé strany hlavy pokrýval zlověstný stříbrný pruh.

Jakmile byl generál představen, Gwen se zmínila o jeho vzhledu: „Viděla jsem bojovat mnoho čarodějů, ale žádný z nich osobně nevelel vojsku."

Úsměv na Toosově tváři způsobil jen to, že muž ještě víc připomínal lišku: „Moje čarodějnické umění je dost skrovné. Jenom posiluje schopnost velet a plánovat."

„Jaké jsou škody?" zeptal se Gryf, soustředěný na vlastní záležitosti

Blaneův výraz potemněl: „Nejhůř byla zasažena severovýchodní hradba. Zemřelo tam třicet mužů, většina při úvodním střetu se vzdušným drakem. Bohové! Copak může člověk bojovat se vzduchem kolem sebe?"

Vládce Penacles přikývl: „Ano, to je problém. Budu se brzy muset poradit s knihovnami. Určitě tam něco bude - pokud to chápu."

Cabe se díval z jednoho na druhého: „Nerozumím. Copak nedokážete najít to, co potřebujete, abyste vyhrál tuhle válku? Myslel jsem, že jedno dlouhé hledání v knihovnách by vám řeklo všechno, co chcete vědět."

Jeho hostitel se zatahal za kožešinu pod zobákem, podobně jako by se člověk mohl zatahat za vousy: „Ty knihovnám nerozumíš, Cabe. Dávají nám, co potřebujeme vědět, s jednou výjimkou. Jediná stránka z kterékoliv knihy není napsaná otevřeně. Všechno jsou buď hádanky nebo verše. Je na čtenáři, aby si to přeložil do skutečné informace. Podle mého soukromého názoru je sepsal někdo s velmi pokřiveným smyslem pro humor."

Toos si odkašlal: „Ještě něco byste měl vědět, sire. Odhadujeme, že čelní oddíly dračího císaře jsou necelé tři dny odsud. Hlavní část, pod Tomovým velením, je asi o týden - možná deset dnů - za nimi. Budeme mít velké potíže zadržet obě armády."

„Cestuje s prvními jednotkami někdo, kdo stojí za povšimnutí?" „Vede je vévoda jménem Kyrg. Slyšel jsem o něm zlé věci..." Gryf zvedl ruku: „Nemusíš mi vykládat o vévodovi Kyrgovi. Toho draka znám. Dokonalý sadista. Doufal jsem, že je mrtvý."

Podíval se z jednoho na druhého. Výraz v jejich obličejích neukazoval příliš sebedůvěry. Dokonce i Paní, dobře známá svou silou, vypadala, že si není jistá, co je v příštích dnech čeká. Jen v Cabeově tváři bylo cosi vzdáleně připomínajícího naději. Ostatní už viděli příliš mnoho zkázy. Proto se Gryf soustředil na mladého čaroděje.

„Ty, milý příteli, jsi klíčem k těmto věcem. Máš v sobě krev nejslavnějšího rodu čarodějů. Nathan byl nejlepší..."

„A Azran nejhorší!" skočila mu do řeči Gwen. Vládce Penacles si jí nevšímal a pokračoval: „Stříbro ve vlasech je znamením moci. Přibližně platí, že čím více stříbra, tím větší moc. Jsou tu výjimky. Toos má velmi málo praktické moci. Shade - Shade byl hádanka. Stříbro v jeho vlasech se měnilo pokaždé, když se na něj člověk podíval."

Gryf se obrátil k Paní: „Učte ho. Učte ho rychle. Mám podezření, že všechno, co je nám drahé, závisí na

jeho schopnosti řádně a brzy spoutat svou moc!"

Bylo to skoro hotovo.

Rychlostí, při níž by o pouhých pár hodin dříve jen lapal po dechu. Azran odklidil ze svého pokoje různé části vybavení. Bezejmenný potřebuje už jen jeden výbuch moci, docela malý výbuch moci. Už teď plál zuřivostí. Schránka, ve které ležel, klidně mohla být průhledná; moc meče se skrz ni prořezávala jako vzduchem.

Luskl prsty. Přilétl k němu duch, jeden z nenarozených, které Azran povolal z hlubin, odjinud. Poručil si kompletní jídlo. Maso jeho tělu obvykle nesvědčilo, ale teď nebylo třeba dělat si starostí. Teď mohl jíst a dělat, co chtěl. Duch odlétl splnit příkaz. Azran přivolal dalšího a nařídil mu přinést zrcadlo. Velké.

Zrcadlo dorazilo dřív. Rozkázal temnému služebníkoví, aby ho opřel o zeď. Když to bylo hotovo, urovnal si oblečení, nově vytvořené pro tuto příležitost, postavil se před zrcadlo a obdivoval se.

Je dobré být znovu mladý.

Všechna ta léta tvrdé dřiny se právě měla vyplatit. Kriticky se prohlédl v zrcadle. Černou barvu oděvu, který se nejvíc podobal uniformě, doplňovaly tmavě modré pásy na límci a kolem zápěstí. Azran se zarazil a přidal na hrud' svůj znak, draka nabodnutého na meč. Dobrý dojem, usoudil. Jen ať vědí, kdo je jejich pánem. Nový Pán draků!

Vlasy měl zpola černé a zpola stříbrné. Další znamení moci. Obličej až příliš připomínal otce, ale to bylo svým způsobem také plus. Dračí králové a jejich sluhové si vzpomenu na minulost a budou se třást.

Vousy. Desítky let už neměl bradku. Ta dotáhne celkový dojem do konce. Krátká, sestřižená. To bude vyhovovat. Mávnul rukou a z vteřin se staly týdny.

Azran zamrkal. Stejně jako vlasy, i bradka byla z poloviny stříbrná. Byl to zvláštní pohled. Skoro zlověstný.

Rozhodl se, že si ji nechá.

Obraz dokončily boty, vpředu do půli stehy, a rukavice. Protivníkovi bude připadat, že se tak oblékl jen pro efekt. Když však zkusí proříznout oděv zbrani, zjistí, že je pevnější než kroužková košile. Ale mnohem lehčí.

Azran se na svůj odraz usmál a vyšel na balkón. Nikoho by vůbec nenapadlo, že žije uprostřed Pekelných plání. Bylo to příliš blízko Tyberských hor a vládl tu Rudý drak, jeden z nejkrvežíznivějších králů. Zasmál se. Jeho hrad stál přímo uprostřed zemí s nejpřirozenějšími zdroji moci. Ani ne dvě míle odsud byla sopka. Tomuto místu však nemohlo nic ublížit. Bylo starší než dračí králové a pro okolní svět neviditelné. Azran hrad objevil pouhou náhodou. Nikdy nezjistil, kdo ho postavil, a už se o to nestaral. Teď byl jeho a dobře mu sloužil.

Shora se ozval křik. Pátrači byli rozhněvaní, možná vyděšení. Ten, kterého poslal na výzvědy do Penacles, se ještě pořád nevrátil. Čaroděj měl podezření, že už neexistuje. V nedávné minulosti došlo ke dvěma útokům. Události se hnaly vpřed. Musel se ujistit, že bude mít jejich tok pod kontrolou.

Donesli mu jídlo. Byla to přepychová hostina. Azran celé roky plánoval jen o kukuřičné kaši a chlebu. Teď, s novými zuby, se zakousne do všech pochoutek, které už znal jen ze vzpomínek.

Zevnitř schrány pulsoval Bezejmenný. S každým soustem, které Azran snědl, tep meče narůstal.

Cabe zamířil s Paní ke svému pokoji.

„Začneme výcvik od základů. Nejdříve tě naučím nějaká snadná obranná kouzla. Jen pro jistotu. Já - my - nepřejeme si, abys umřel dřív, než dostaneš šanci bojovat.“

„To nechci ani já.“

Usmála se: „Tolik se podobáš Nathanovi. Ale ani Nathan neměl tak stříbrnou hlavu. Možná má Gryf pravdu. Můžeš být mocnější než kdokoliv jiný.“

Došli ke komnatě. Cabe své společníci otevřel dveře. Paní vkročila dovnitř. Vešel těsně za ní a zavřel za sebou. Uvědomil si, že jsou sami. Napadlo ho, že by jí snad mohl říct, co cítí. Teď, když kolem nebyla živá duše.

Opravdu tu nebylo živé duše... ..nebyli však sami.

Lady Gwen zahalila záře. Záře zpevněla a Cabe s leknutím poznal stejné vězení, jaké ji tolik let drželo v

zajetí. Tasil Rohaté ostří a ucítil, jak ho zaplavuje moc. Nedostal ale šanci meč použít. Jakási ruka se ho dotkla na spánku. Cabe cítil, jak se jeho tělo chvěje. I když zůstal ozbrojený, zbraň nebyla k ničemu. Údy měl tuhé jako mramorové sloupy paláce. Zmražený v čase, mohl se jen dívat, jak mu temnou čepel vykroutili ze sevření. Při pohledu na to, co krátce zahlédl, se mu rozšířily oči. „Tak snadné.“ Hlas byl suchý a podivně smutný. Meč upadl na podlahu. Slyšel za sebou kroky. Náhle se vznesl. Gwen zůstala tam, kde byla, znovu lapená v jantaru. Přišli pro něj, pro nikoho jiného. Vznášel se jako pírkó, náhodně se otáčel tím nebo oním směrem. Během těchto otoček chvílemi zahlédl ty, kdo ho zajali. Oči, které na něj hleděly, už nebyly očima. Prázdná, obrácená bělma. Bílá v rozkládající se, pergamenovité kůži. Byl vězněm nemrtvých. Jeden z nich začal mluvit, ale pak se zarazil. Jeho společník zagestikuloval. Uprostřed místnosti se otevřela veliká díra. Cabe zjistil, že pluje do ní. Jakmile se jí dotkl, vědomí ho opustilo. Tyr obrátil zrak k Paní, chycené v jantaru, a potom k Rohatému ostří. Jeho společník mu položil ruku na rameno. „Musíme jít.“ Vkročili do portálu. Nemrtví i díra zmizeli.

XI.

Palácem otřásl výbuch.

Gryf se nejprve obával, že jde o nějaký lochivarský útok. Uklidnil ho Blane, který hlásil, že se síly Šedých mlh nepohnuly. Pak si lví pták vzpomněl na Azrana a náhle si uvědomil, kde jsou ubytovaní jeho přátelé. Povolal svoje golemy a rozběhl se do Cabeova pokoje.

Dveře, nebo to, co z nich zůstalo, ležely v chodbě. Kolem se válely úlomky jakési matně povědomé krystalické hmoty. Gryf přikázal golemům, ať jdou první. Budou jeho štítem. Doufal, že dva budou stačit. Nebyl si jistý jejich možnostmi.

Když vešli do místnosti, nic se nepohnulo. Prach mu omezil rozhled, ale poblíž na podlaze uviděl Rohaté ostří. Nechal je na místě; vlastnictvím prokletého meče by teď nic nezískal.

Někdo zasténal. Prach se usazoval a Gryf konečně rozeznal postavu, ležící vedle postele. Poručil golemům zůstat a opatrně si ji prohlížel. Mohla to být past, ale pochyboval o tom.

Ukázalo se, že postava na zemi je lady Gwen. Byla jen zpola při vědomí a podivně nedotčená prachem, který zaplňoval pokoj. Vlastně, kdykoliv se pohnula, prach, který se usadil kolem, se odsunul, jako by nemohl být blízko ní. Na těle neměla žádná

zranění. Zdálo se, že největší problémy jí dělá vyčerpání. Gryf se ujistil, že se probere, a nechal dva neživé tělesné strážce, ať ji přenesou do jejího pokoje. Zvedli ji s jemností u tak silných tvorů překvapivou. Zatímco ji vynášeli, Gryf se naposledy rozhlédl po místnosti. Nikde neviděl Cabea Bedlama. Rohaté ostří, které tu zůstalo, bylo jediným znamením, že tu kdy byl.

Vládce Penacles odkráčel z pokoje a hlavou se mu přitom honily černé myšlenky. Doufal, že lady Gwen bude dostatečně v pořádku a odpoví na pár otázek. Většinu odpovědí už znal, ale stále tu byla naděje, že se mylí.

Dva golemové stáli vedle dveří jejího pokoje. Stali se z nich překvapivě schopní služebníci. Lady Gwen ležela na posteli a byla vzhůru. Když hostitel vešel dovnitř, vzhlédl. Výraz v její tváři prozrazoval, že je všechno tak, jak se bál, ale přesto byl rozhodnutý zeptat se.

„Co se stalo?“

„Udeřili na nás zezadu. Stínoví lidé! Chápete, co říkám? Stínoví lidé!“

Zamračeně přikývl. Stínoví lidé. Nemrtví. Ti, kteří byli nuceni poslouchat svého pána, dokud nebyli propuštěni. Do té doby nemohli skutečně odpočívat. Nevěděl, zda má únosce nenávidět nebo litovat.

„Málem mě zaskočili nepřipravenou! Naštěstí jsem se stala trochu paranoidní. Přisahala jsem, že už se nikdy nenechám chytit do takové pasti jako předtím. Jen to mě zachránilo před dalším jantarovým

vězením."

„Použili stejné kouzlo?"

Kývla hlavou. „Ano. Ale slabší. Ne že by neměli moc. Byli silní. Myslím si, že to prostě ve skutečnosti nechtěli udělat.“

„Kolik jich bylo?"

„Jen dva. Tentokrát jsem dokázala zůstat při vědomí. Jeden udeřil na mě, zatímco druhý na místě zmrazil Cabea. Gryfe, oni ho unesli! Unesli mi ho před nose a já jsem nemohla udělat nic, abych je zastavila!"

Hrozilo, že se rozpláče.

Gryf si všiml její strašlivé úzkosti, ale nezminil se o tom. Nebyl na to správný čas ani místo. „Jak se dostali dovnitř? Kam odešli? Stráže mi nic nehlásily."

„Průchozí díra. Potřebovali ji, aby skrz ni mohli dostat jeho tělo." V očích se jí znovu objevila trocha lesku. „Možná bych ji dokázala vystopovat. Někdy nechávají odrazy. Mohli bychom je sledovat do Azranova hradu!"

„Kde na nás bezpochyby budou čekat. Myslím, že ne. Kromě toho, byl by tak hloupý? Ted' si odpočiňte. Vyčerpala jste příliš mnoho energie, nemůžete jen tak vyrazit do útoku na Azranovu skrytou pevnost."

„Ale Cabe..."

Přerušil ji: „Věříte, že jste zklamala Nathana, a teď zklamete jeho vnuka. Říkám vám, že to není pravda. Nathan udělal to, co musel. Kdybyste tam byla, nebyl by v tom žádný rozdíl. A pokud jde o Cabea, unesli ho, nezabili. To znamená, že ho Azran chce živého. Myslím, že je na svého syna zvědavý. Cabe bude v pořádku."

Poslouchala ho jen zpola, ale víc Gryf ani nemohl čekat. Sklopila hlavu a zavřela oči. Lví pták tiše odešel. Děla si o mladého čaroděje velké starosti, daleko větší, než by si dělala o kohokoliv jiného. Gryf si taky dělal starosti, ale měl jiné priority. První bylo na řadě Penacles a jeho lidé. Jestliže město padne, nebude šance zachránit Cabea. Pokud se mají postavit proti Azranovi, musí se mezitím postarat o Penacles. Stále trvalo příměří. Už to bylo neobvyklé. Mohlo to znamenat jen to, že je velení armády v rukou - nebo spárech - ohnivých draků z klanů Černého. Lochivarští by rozhodně tak dlouho nečekali. Nezajímalo je, jestli přijdou o krk; smrt v bitvě byla pro tyhle zdrogované fanatiky jednou z mála důležitých věcí. Vzpomněl si na den, kdy čelil hordám ze Šedých mlh poprvé. Tehdy nikdo nevěděl, komu patří jejich skutečná oddanost. Předpokládalo se, že Lochivarští budou bojovat na straně lidí, jako většina ostatních měst. Samozřejmě, vždycky se našli nějakí zrádci, ale nikdy v tomto měřítku.

Toho dne zemřely tisíce mužů. Mnozí další už se nikdy neuzdravili. Zbytky lochivarské armády se stáhly zpět do šerých zemí, ze kterých přišly. Zůstal jen zlomek původních sil.

Aby mohl Gryf převzít kontrolu nad městem vědění, byl nucen naverbovat další žoldnéře a cizince. Jeho původní jednotky byly skoro smeteny z povrchu země. Znovunabytí dřívější síly trvalo několik let a stálo strašlivou spoustu peněz. Přesto se i Lochivarským, kteří nemohli nikomu nabídnout žádná lákadla, podařilo nějak znovu vybudovat útočné síly úplně od nuly. Dobrá, uplynulo pár generací, ale takovéto vojsko nemohla vysvětlit dokonce ani stoupající porodnost. Lochivarští, dračí králové a Azranovi poddaní. Vždycky měl příliš mnoho nepřátel.

Povolal k sobě Toose, Blanea a zbytek velitelů. Cabe je důležitý, to nemohl popřít. Ale on nemůže opustit Penacles. Lidé na něj spoléhají.

Napadla ho strašlivá myšlenka. Nedokáže Azran Cabea zkazit? Vidina čaroděje s Cabeovým potenciálem ovládaného takovým d'ablem jím otřásla skoro stejně jako představa, že možná bude muset odrazit Shadea. Dokonce i dračí králové by si to dvakrát rozmysleli.

Válečná rada byla úplná. Panovník města vědění si zamračeně nasadil masku odvahy a odhodlání. V duchu se skoro nepřetržitě proklínal.

Do doupěte bestie.

Už nebyl zamrzlý. Ne, že by na tom záleželo. Pouta kolem zápěstí, kotníků a pasu ho držela stejně bezpečně jako kouzlo. Není nutné říkat, že to nebyla běžná pouta. Všechna světlkovala, a když s nimi zápolil, rozzářila se jasněji a páčila ho. Ne navenek, ale přímo v mysli. Proto se Cabe nehýbal. První

pokus mu pro poučení stačil.

Únosci ho opustili. Cabeovi to vyhovovalo, nemrtví byli mizerní společníci. Obzvlášť tihle dva. Většinu času strávili tím, že na něho zírali bělmy na místě očí. A aby to bylo ještě nepříjemnější, vypadali smutně a jaksi zahanbeně. Měl protivný pocit, že to má něco společného s ním a s tím, kým je.

Nějaký stín se zachvěl. Cabe zamrkal. Tohle nebyla jedna z těch bezejmenných věcí, které číhaly v šerých koutech pokoje. Tohle bylo něco více fyzického, ale také mocnějšího. V šeru místnosti rozeznával jen obrys, ale to mu stačilo, aby poznal, že si ho prohlíží jeden z pátračů. Je snad tohle ten, který ho nechal zajmout? Nejspíš ne. Pravděpodobněji je to jen další sluha. Hluboko v srdci už věděl, kdo za to může. Nemohl to být nikdo jiný než Azran, jeho otec.

V tuto chvíli nemohl nic dělat. Byl bezmocným vězněm šilence. Pátrač, který ho stále upřeně sledoval, slabě zaskřehotal. Znělo to skoro soucitně. Nicméně se pátrač nijak neměl k odstraňování pout. Azran pozoroval dva rozkládající se otroky. Teď, když byl znovu mladý, na něho prázdné oči ještě víc civěly. Tentokrát je nedonutil pokleknout. Chtěl se jim postavit přímo, navzdory pachu hnilyby a loupající se kůži. Chtěl, aby viděli jeho tvář, černé a stříbrné vlasy, aby cítili jeho sílu a život. Moc.

„Musím vás oba pochválit,“ řekl suše. „Vidím, že jste dokázali uskutečnit můj plán v rekordně krátkém čase. Váš strach byl samozřejmě nepodložený. Paní nikdy neměla šanci a můj syn, i když je možná mocný, nic neumí. Ano, celkově jsem potěšen.“

„Smíme se teď vrátit k odpočinku?“ Basilův výraz neodhaloval žádné emoce, ale hlas měl zasmušilý. Byl znechucený tím, co udělal. „Ne, ještě ne. Možná vás budu potřebovat. Kromě toho jsem vás nepředstavil chlapci!“ Zasmál se, a když uviděl, jak Tyr se vztekem, který jeho tvář už nemohla vyjádřit, sevřel pěst, rozesmál se ještě víc. Basil toužil po tom, aby mohl svému mučiteli plivnout do obličeje: „Jsi černý, Azrane. Černý jako nejtemnější noc.“ „Děkuji. Snažil jsem se. Půjdeme?“

Dvě mrtvolky se proti své vůli před pánem kymácely. Azran donutil Basila hrát roli sluhy, jen na něj kývnul, když šel kolem. V tom, co zbylo z jeho mysli, nemrtvý čaroděj klel, ale nedokázal se osvobodit z podřízené pozice, kterou musel přijmout.

Když trio vstoupilo, Cabe vyvalil oči. Zombie viděl už předtím, ale i když ho ještě pořád děsily, při prvním pohledu na zlověstnou postavu, která přišla s nimi, je pustil z hlavy. Přestože tvář zakrývaly vlasy dvou barev, viděl rodinnou podobu. Otec a syn se konečně setkali.

Temný mág na okamžik otočil hlavu k oknu. Bylo tam - co? V okně nebylo nic. Nic. Znovu se soustředil na syna, který teď vypadal jen o pár let mladší než on. Výrazná stříbrná, pokrývající nyní víc než tři čtvrtiny hlavy, ho donutila zamrkat. Podle všeho byl tenhle Cabe velice mocný čaroděj. Dokonce mocnější než Azran. Musí chlapce získat nebo zabít. Měl jen tyto dvě možnosti. Přívětivě Cabea pozdravil: „Takže ty jsi můj syn!“

„Azran?“

„Jistě! Kdo jiný bych mohl být?“

„Co se mnou chceš udělat?“ V Cabeově hlase byl strach, ale i něco dalšího: vzdor.

„Jsi můj syn! Každý muž rád jednou či dvakrát vidí svého syna. Myslel jsem, žeš zemřel při porodu. Nemáš představu, jak moc pro mne znamená, že žiješ, synu!“

Cabe se otřásl.

Azran přivřel oči a žertovný tón hlasu se vytratil: „Viděl jsem tvoje malé, bezvládné tělíčko. Nathan mě podvedl! Byl jsi dost živý. Odnesl tě pryč v marné snaze vychovat tě jako nástroj proti mně!“

Černý čaroděj se usmál: „Ale teď tě mám zpátky. Těším se, že tě budu učit o temných silách, můj synu. Máš veliké schopnosti. Nathan je viděl. Já je použiji. Společně si podrobíme Dračí říši!“

Náhle zmlkl a upřel oči na Cabeův bok. Prudce se otočil a podíval se na Basila. Neřekl nic, ale nemrtvý věděl, nač myslí.

„Když jsme ho zajali, neměl Rohaté ostří u sebe. Nebyl to jeho pokoj. Neměli jsme čas je hledat. Lord Gryf je známý tím, že rychle reaguje na nebezpečí.“

„Zatraceně, Basile...“

„Už jsme zatracení.“

„Měli jste mi přinést i Rohaté ostří! Selhali jste!“ Cabe se díval z jednoho na druhého. Měl u sebe ten meč; jeden z únosců ho sebral a odhodil stranou. Proč ten tvor lže?

Druhý, Tyr, využil výbuchu emocí a podíval se na zajatce. Cabe viděl, jak na něj oživená mrtvola kýve prstem. Cabe pochopil. Azran neměl nad svými služebníky takovou moc, jak si myslel. Ještě byla naděje. Azran se uklidnil a obrátil se zpátky k synovi: „Nikdy nevěř nemrtvým, synu. Jsou strašně hloupí. Obzvlášť tihle dva. A taky jsou nedůvěryhodní.“

Mávl rukou. Z hrobu vytažení sluhové udělali krok vpřed. „Malá lekce, Cabe. Před sebou vidíš dva belhající se vraky, které kdysi byly plné života a vládly své vlastní existenci. Tahle troška člověka se jmenovala Basil. Basil Hledící. Dokázal člověka zmrazit do jantarového vězení nebo ho pouhým dotykem úplně paralyzovat. Jeho přátele mu říkali Basil Bazilišek. Vypůjčil jsem si jeho moc, abych se postaral o lady Gwen. Bohužel to nevydrželo. Jeho rozhněvaný přítel se jmenoval Tyr. Právě tak. Nenech se oklamat kněžským oděvem. Bylo známo, že se dokáže uvést do zuřivosti, která zdvojnásobuje jeho schopnosti. Oba byli Pány draků, pod vedením mého neoplakávaného otce, tvého dědečka Nathana Bedlama. Navzdory svému takzvanému umění snadno padli do mých rukou.“ Cabe se nezmohl na slovo. „Moc dobře se nechránili. Přílišná sebejistota, že, Basile?“

Hlas zněl hlínou a smrtí. Taky byl plný nenávisti: „Ano!“

Temný čaroděj se široce usmál: „Ubozí Páni draků! Teď mi musí sloužit, dokud je nepropustím.“

„Nebo nezemřeš!“ dodal Tyr dost hlasitě, aby ho bylo slyšet.

„Dost toho! Můžete se vrátit k odpočinku, dokud vás znovu nepovolám. A pak přijdete rychle!“

Dvě rozkládající se postavy vyklopýtaly z místností. Když se po něm sinalý Tyr ohlédl, Cabe na okamžik spatřil jeho tvář. Byla to tvář zatraceného. Tehdy a tam Cabe přísahal, že najde způsob, jak je uvolnit. Azran udělal posunek. Těsně za ním se objevila umně zdobená židle, spíš trůn. Čaroděj se spokojeně posadil. Další kouzlo sňalo jeho zajatci pouta.

„Tak! Tohle by mělo být pohodlnější. Nicméně bych ti nedoporučoval zkoušet něco hloupého. Na tvém křesle, včetně okolí, jsem zřídil jistý druh výstražného systému. Zkus udělat nějaký prudký pohyb nebo vstát a můžeš čekat značný otřes. Doslova.“

„A co se děje teď?“

„Teď? Teď ti dávám první lekci, jak doopravdy funguje svět magie. Obzvlášť tam, kde je ve hře moc.“

Cabe nedokázal skrýt zájem. Jeho otec se souhlasně usmál.

„Začněme tím, že tituly jako čaroděj, černokněžník, nekromant, kouzelník, jejich ženské protějšky a všechna další jména, na která jsem zapomněl, se dnes při užívání docela libovolně zaměňují. Kdysi znamenal každý z nich něco konkrétního. Nic dalšího. Od doby, kdy byl rozluštěn klíč k barvám, může se každý, kdo dokáže ovládnout moc, sám dostat na úroveň mistrů. Ten nesmysl o dobré a zlé moci je prostě jenom nesmysl! Někteří si jen vybírají jiné barvy spektra. Zjistil jsem, že tmavší odstíny jsou mnohem vhodnější. Nathan to nikdy nedokázal pochopit.“

Pochopit? Cabe cítil, že to dědeček velice dobře chápal. Vůbec nepochyboval, že zvolit si tmavou stranu spektra znamená podlehnout svodům zla. Azran, který byl tím, kdo podlehl, už jako každá oběť nedokázal vidět pravdu.

Azran si Cabeův zamyšlený výraz omylem vyložil jako znamení, že si ho začíná získávat. Naléhal: „Dračí králové také mají magii.“

Koneckonců, většinou se jmenují podle barev. Dokonce i jejich kůže má barvu podle toho, jakou moc se rozhodli používat.“ Odmlčel se. „Možná si myslíš, že Železný, Ledový, Křišťálový a Bouřný drak se od svých bratrů liší, ale neliší se. Prohlédl sis někdy, jak vypadá železo jakožto kov? Má vlastní barvu. Ne úplně modrou, ne úplně šedou, není to barva úplně jako ostatní. Křišťál rozptyluje esenci světla, a tak používá jemné složky z každé barvy. Bouřný si bere moc z blesků, a co je to blesk než světlo samo? Ledový je záhadou; zdá se, že spektrum vůbec nevyužívá. To je však špatný dojem. Ledový se podobá Křišťálovému; oba rozptylují barvy. Křišťálový si bere čisté. Ledový nečisté. Podle běžných norem je tedy horší než ostatní králové.“

Promyšleně se na Cabea usmál a ten se na zrádné židli nepokojně zavrtil.

„Kde jsi byl celá ta léta?“

Změna tématu Cabea úplně vyvedla z míry: „Cože?“

„Snad jsem jediný, kdo by si té odchylky okamžitě všiml - totiž kdybych si byl nemyslel, že jsi mrtvý. Víím, že vyrůst nějakou dobu trvá, ale opravdu...“

Cabe zavrtěl hlavou: „Nevím. Nevzpomínám si z dětství na nic zvláštního nebo divného.“

„Dobrá, budeme se k tomu muset vrátit někdy jindy. Máš hlad?“

Další náhlá změna tématu. Azran byl nepochybně nejen zlý, ale i šílený. Cabe neodpověděl.

Azran vypadal nespokojeně: „Ne? Já ano. Musím říci, že od chvíle, kdy jsem se omladil, mám hlad jako dračí král! Určitě se ke mně nepřipojíš? Pečeně?“

Cabe strnule zavrtěl hlavou. Raději by jedl se samotným dračím králem!

„V tom případě tě na nějakou dobu opustím. Pokud změníš názor, ozvi se. Jeden z mých sluhů,“ ukázal na věc, která se krčila na hranici tmy, „mi to řekne. Sbohem, Cabe.“

Černokněžník mávl rukou a zmizel i se židlí. K nešťastnému mladému čaroději zavanul mdlý pach síry. Kýchl.

Nemohl dělat nic jiného než sedět. Sedět a přemýšlet. Ne že by mu přemýšlení mohlo přinést něco dobrého. Cabe zjistil, že je příliš závislý na ostatních. Údajně měl moc, ale protože ho nikdo řádně neučil, byl bezmocný.

Kolem jednoho z oken cosi proletělo. Nepřekvapilo ho, že je to pátrač. Nebyl si jistý, jestli je to tentýž, a uvědomil si, že na tom nezáleží. Tvor prolétl oknem a nehlučně přistál na podlaze.

Z temných koutů místnosti se vynořilo několik přízraků. Rozlétly se k pátrači. Avian na ně mávl rukou s drápy. Sluhové se zastavili ve vzduchu, chvíli tak zůstali a pak se vrátili do svých hnízd - pozpátku!

Vypadalo to, jako by se Azranovi mazlíčci vrátili v čase.

Pátrač se s neuvěřitelnou ladností přesunul ke Cabeovi, který málem vyzkoušel, jak silná je otcova past.

Něco ho však přimělo zůstat tam, kde byl. Zjistil, že to není strach, ale potřeba vědět. Vědět, co chce tehle sluha, který není sluhou. Zjevně mu nešlo o Cabeovu smrt. To by už mohl mít snadno za sebou.

Pátrač sáhl Cabeovi na temeno hlavy. Čaroděj ztuhl, dotek však byl jemný. Nebyl to tah, který tvor použil předtím. Avian s ním spíše hovořil. Hovořil takovým způsobem, aby to Azran nezjistil.

Zpola čekal, že v hlavě uslyší slova, ale nebylo to tak. Objevily se spíše obrazy. Pekelné pláně, cesta vedoucí na jihovýchod k Penacles, meč a potom Azran. Záměr byl zřejmý: pátrač chtěl Cabea osvobodit. Na oplátku by Cabe získal Rohaté ostří a použil by ho k zabíjení svého otce. Netrápila ho představa, že by s Azranem bojoval - ten muž byl jeho rodičem jenom biologicky, nebyl mezi nimi žádný cit, - ale mladý čaroděj neměl velkou šanci. Azran měl za sebou léta zkušeností. Musí najít jiný způsob.

Avian se otřásl, dal najevo podráždění. Přerušil kontakt a hleděl na vězně. Měl prastaré a opovržlivé oči. Lidé pro něho byli podřadný druh. To, že Azran pátrače přinutil poslouchat rozkazy, byla z jejich hlediska donebevolající urážka. Z obrazů, které Cabeovi ukázal, to bylo všechno patrné.

Tvor se vrátil oknu a ještě jednou se podíval na vězně. Hlavu sklonil na stranu, což zdůraznilo pátračovu přirozenost. Když Cabe nedal najevo souhlas, okřídlená záhada odlétla oknem. Rádoby čaroděj znovu zůstal sám, tentokrát s ještě menší nadějí. Pokud předtím měl nějakou šanci, že mu pátrači pomohou, svým nedostatkem odvahy ji zničil.

Byli povoláni jen Stříbrný, Rudý a Bouřný. Jen těmto věřil.

Ledový se staral jenom o sebe. Pokud šlo o něj, mohly se Dračí říše klidně propadnout do pekel. Zelený dával svým lidem příliš mnoho svobody; vojáci ze Zuu se přidali ke Gryfově armádě. Křišťálový byl neznámý, a proto s ním nepočítal. A pokud šlo o Černého, dračí císař měl ohledně Šedých mlh jistá podezření.

Nesetkali se v přirozené podobě. Místo toho se ve velké síni sešli čtyři ozbrojení válečníci. I když byli odění podobně, bylo jednoduché určit, kdo z nich vládne ostatním.

„Zrada! Bronzový a Železný zaplatili za svoji pošetilost. Kéž je to lekcí těm, kdo by chtěli uchvátit mou moc! Budou podrobeni!“

Zlatý vstal. Ostatní, kteří byli usazení před ním, souhlasně přikýkli. Všichni věděli, že se blíží nové rozdělení království. Příliš mnoho vládců bylo mrtvých a do dospělosti královských mláďat zbývalo příliš mnoho času. Připočtete informaci, že Zlatý uvažoval o odebrání zemí Modrému a Zelenému, a každý ze služebníků, kdo zůstává věrný, bude dobře odměněn.

Nejvíce ze všech vítal změnu Rudý. Zlatý bezpochyby rozdělí království Železného a Bronzového mezi sebe a Stříbrného. Tak by Přímořský Irillian zůstal Bouřnému, a což je nejdůležitější, hustý, bujný

Dagorský les by patřil jemu. To by pro Pekelné pláne znamenalo vítanou změnu. To, že by to ve vládnoucí struktuře znamenalo pád jeho bratrů, ho ani v nejmenším netrápilo.

V komnatě byla pátá postava, ukryvaná stíny a svou kapuci a pláštěm. Jediná věc, kterou společníci Zlatého věděli jistě, byla, že to není ohnivý drak. To dokázali vycítit. Přízračný návštěvník mluvil jen s císařem, a to byl částečně důvod, proč byli povoláni tři dračí králové.

Zvědavost se neomezovala na lidský druh.

Zlatý si skrz přilbu prohlížel svoje společníky. Velmi dobře věděl, co jim táhne hlavou. Byli jeho. Dobře mu poslouží. Chamtivost byla dokonalou motivací.

„Máme tu novou válku. Gryf se snaží znovu stvořit Pány. Z našich vlastních bratrů se stali zrádci. Syn Nathana Bedlama vychází z úkrytu a odvažuje se mluvit o dobývání!“ Bouchl pěstí do stolu. „Nesčetné roky patří tyhle země nám! A naše i zůstanou!“

Ozvaly se souhlasné výkřiky.

„Dostal jsem informaci, která se týká čaroděje Azrana. Žije mezi námi! Žije, ano, žije na panství bratra Rudého.“

Vládce Pekelných plání sebou škubnul. Jeho dva společníci na něj podezřívavě hleděli. Oplácel jim pohled.

Zlatý se usmál: „Klid, Rudý. Neobviňuji tě ze zrady. Černokněžník žije v hradě skrytém před lidskými zraky, zraky ohnivých draků i divokých zvířat. Až dosud.“

Císař luskl prsty. Temná postava vykročila, tvář stále ukrytou pod záhyby kapuce. Neznámý vytáhl z roucha velký svitek pergamenu. Položil ho na stůl mezi dračí krále. Když ho rozvinuli, ukázalo se, že jde o přesnou mapu Dračích říší.

„Tady!“ Zlatý drak položil prst na bod v níže položené části Pekelných plání. Ostatní si mapu prohlíželi, Rudý ze všech nejpečlivěji.

„Tam nic není! Já i nesčetní draci z mých klanů tam často býváme!“ Červený vládce se slabě naježil. „Je to jenom sopečná oblast!“

„Je to hrad starých ras.“

Při zvuku toho hlasu se všichni dračí králové roztrásli, dokonce i Zlatý. Byl to zvuk hrobu, dotyk větru z podsvětí. Nikdo nevydržel dívat se na cizince déle než okamžik.

Císař se vzpamatoval jako první: „Toto je Madrak. Nemusíte vědět víc než to, že nemiluje naše nepřátele a oni by s ním nenaložili o nic lépe než s námi. Při průzkumu odhalil tajemství hradu a naléhá, abychom si pospíšili. Rozumějte, jediným úderem se můžeme zbavit zbytku rodu Bedlamů!“

„Syn a vnuk jsou oba v hradu?“ Rudý odhalil zuby ve velmi nelidském úsměvu plném satisfakce. Nejenže znovu získá čest, ale o jeho činech se bude vyprávět po celé generace. Tohle všechno mu může přinést císařovu přízeň. Dagorský les jistě bude brzy jeho.

Madrak, muž bez tváře, znovu promluvil: „Budete potřebovat značné síly, můj pane Rudý. Azran má mezi svými sluhy pátrače. I když jsou to neochotní otroci, jsou to smrtelně nebezpeční bojovníci.“ „Těším se na boj. Povolám největší ze svých klanů a rozdrtím ho!“ „Nechtěl jsem být nezdvořilý. Bylo to jen varování.“ Zlatý se podíval na bratra: „Přines mi jejich mrtvolu. Musí být spáleny před námi všemi. Až potom budeme moci odpočívat s vědomím, že jsou Bedlamové pryč!“ Svinul mapu a podal ji zpátky čaroději. Madrak se odsunul zpět do stínů.

„Černý začal útok na město vědění a zjevně doufá, že ho získá pro sebe. Je to hlupák! Gryf, i když je to jenom míšenec, na něj pořád bohatě stačí. Zatímco se ti dva budou oslabovat, Kyrg se bude držet zpátky, předstíraje, že čeká na Tomu. Pokud Černý přece jen uspěje, Kyrg zajistí, že to budou mé legie, kdo obsadí město a knihovny. Do té doby budou hordy šílených lidí bratra Černého pobité a jeho klany oslabené.“

„A co Toma?“ zeptal se zvědavě Bouřný, právě teď částečně šedý a částečně žlutý.

„Mito Pica je město, které chránilo vnuka Nathana Bedlama, když rostl. Už jen z toho důvodu ztratilo právo na existenci. Toma ho srovná se zemí!“

Z hlubin Kivan Grathu zakřičelo cosi, co se nikdy nemělo narodit. Zlatý si udržel bezvýraznou tvář, ale v duchu zaklel. Zbylí tři dračí králové se rozhlédli, otevřeně vyděšení děsivými zvuky. Zpola skrytý Madrak nedal najevo vůbec žádné emoce.

Císař rychle improvizoval. Naklonil se ke svým bratrům: „Vězte a pamatujte! Já jsem vládce dračích králů. Neuposlechnout mne znamená nést následky. Zradit mne znamená zemřít. Legie Železného a Bronzového to zjistily."

Viditelně se otrásl. Zlatý potěšené přikývl. Jen ať přemýšlejí o neznámých služebnících svého pána. To mu pomůže udržet je na uzdě.

„Jste propuštěni! Bratře Rudý, postarej se, ať neselžeš. Jestliže uspěješ, čeká tě velká odměna, ale pokud selžeš, jedinou odměnou bude velká bolest"

„Rozumím, můj pane." Vládce Pekelných plání odešel jako poslední z trojice, přemítaje o bohatství Dagorského lesa a co s ním udělá, až mu bude patřit.

Zlatý teď zůstal sám. Sám až na čaroděje Madraku.

Císař se obrátil na přízračného společníka. Podle jeho soudu byl černokněžník jediný, komu mohl skutečně věřit. Madrak mluvil tak, jako by smrt a zkáza byly jeho potravou. V mnoha směrech byli spřízněné duše.

„Nezapomněl jsem na tebe, Madraku."

„Čekám jen na vaše potěšení, králi králů."

„Budeš za své služby dobře odměněn." Zlatý se nezmínil, že čaroděj bude odměněn smrtí brzy poté, co současná krize pomine.

Možná byli spřízněné duše, ale právě proto bude Madrak nebezpečný, až tahle krize skončí.

„Zničení Gryfa a těchto nových Pánů postačí."

Dračí vládce přikývl. Obrátil pozornost k jiným záležitostem. „Mám hodně o čem přemýšlet. Prozatím jsi propuštěn."

Madrak se poklonil a stáhl se do tmy. Děsivý výkřik nejvěrnějšího sluhy Zlatého draka zazněl ještě jednou. Císař, ztracený v myšlenkách, odešel svého mazlíčka nakrmit. Louče v komnatě zhasínaly. Brzy tu bude úplná tma.

Ve zbytcích světla se zformoval stín. Stín získal tvar postavy v plášti a v kápi. Ačkoliv ve skrytých zákoutích místnosti číhali služebníci dračího císaře, nikdo si přítomnosti vetřelce nevšiml. Čaroděj se zasmál smíchem smrti a hrůzy a poprvé si stáhnul kápi z obličeje. Tedy z toho, co měl místo obličeje. Možná se usmál. U rozmazaných Shadeových rysů to šlo rozpoznat jen stěží.

XII.

„Kyrg tam prostě jenom sedí. Žádná z jeho jednotek neutrpěla ani škrábnutí. Nerozumím tomu, lorde Gryfe." Lví pták se otočil ke svému společníku, Blaneovi. V boji nastala přestávka. Teď šlo o běžnou situaci obležení. Lochivarští a jejich velitelé, ohniví draci, si ověřovali, co město vydrží. Draci se zjevně báli dalších útoků podobných tomu, který Gryf použil k zastavení prvního vzdušného úderu. Jestli vládce Penacles nedokáže porozumět slovům, která si přečetl v knihách, velmi brzy se to změní. Proč ze všech věcí právě rýmy a poezie?

Jedna útěcha: čím déle budou ohniví draci čekat, tím hůře budou jejich lidští fanatici ovladatelní.

„Kyrg," odpověděl, „čeká na vévodu Tomu. Toma v tuto chvíli ničí Mito Picu."

„Cože?" Blane upustil přílbu, kterou držel pod paží. „Mito Pica? Můžeme něco udělat?"

„Nic. Ukázalo se, že většina kouzel, která jsem pokládal za užitečná, je nedostačujících. Není divu, že Nachový drak nedokázal Nathana Bedlama jednoduše zabít. Většina z těch, kdo knihy čtou, uvažuje všeobecně, ne detailně. Stále víc a víc zjišťuji, že chceš-li získat to, co si skutečně přeješ, musíš být velmi přesný. Jinak si s tebou knihovny zahrávají."

„Proč někdy někdo nepřepsal kouzla do jednodušší podoby? Jistě některý z vládců města..."

„Během tří dnů každá kopie kterékoliv stránky zmizí. Všichni, kdo ji četli, zapomenou, co na ní stálo."

Řekl bych, že to je nějaká pojistka."

Velitelova zjizvená tvář se ještě víc zamračila. „Pche! Kouzla! Dejte mi jednoduchou válku!"

Gryf vyhlédl ven na ohromnou nepřátelskou armádu a zavrtěl hlavou: „Jednoduché války nejsou."

Do místnosti vešel pobočník a postavil se za ně. Když se k němu neotočili, nervózně si odkašlal. Blane se

na něj podíval: „Co je?”

Pobočník zbledl. Velitelova tvář už nejednoho muže vyděsila k smrti. „Odpusťte, ale přišel jsem promluvit s lordem Gryfem ohledně lady Gwen.”

Lvího ptáka to zaujalo: „A?”

„Šel jsem ji zavolat, jak jste žádal. Hledal jsem ji nejprve u ní v pokoji a potom v pokoji jejího ztraceného společníka. Nebyla ani v jednom.”

„Vskutku.” Gryf se popotahoval za chlupy pod zobákem. „A potom?”

„Já - požádal jsem ostatní, aby mi pomohli. Prohledali jsme několik pater, bezúspěšně. A potom jsem odhalil pravdu.”

„A ta zní?” Blane byl stále netrpělivější. Voják byl bílý jako stěna: „Mluvila s vaším zvědem, ještě před vámi, lorde Gryfe. Slyšela, že Mito Pica podlehl dračím jednotkám vévody Tomy. Jeden sluha to zaslechl, ale ze strachu před mocí lady Gwen mlčel.”

„To je pochopitelné. Pokračuj.”

„Rozzuřila se. Zvěd pokrčil rameny a odešel. Jen sluha zaslechl její závěrečná slova. Měla v plánu odjet do Mito Picy!”

Rozhněvané zavrčení, které vyšlo z Gryfova hrdla, přinutilo oba muže o krok couvnout. Lví pták v tu chvíli neměl nazbyt rozvahy. Trvalo mu několik vteřin, než se dostatečně uklidnil.

„Jsme snad potápějící se loď, že nás spojenci jeden po druhém opouštějí?” Mluvil spíš sám k sobě. „S Mito Picou je konec! To, co hledá, už nejspíš vůbec neexistuje. Může kvůli své hlouposti zemřít!” Blane se opatrně zeptal: „Co hledá?”

„Cabe Bedlam vyrůstal blízko Mito Picy. Trvalo mu to několik generací. Proč a jak, to zůstává hádankou, nikdo o něm nevěděl, dokud ho náhodou nenašel jeden z dračích králů. Paní bezpochyby věří, že o něm získá nějakou informaci, která by jí umožnila zachránit ho před Azranem. Je to přinejlepším skrovná naděje, ale lady Gwen jedná spíše na základě citů než rozumu. Mělo mě to napadnout.”

Velitel ze Zuu chraplavě zakašlal: „A co teda budeme dělat?”

Gryf hleděl na pokoj. Vítr donesl Šedé mlhy až do města. Všechny místnosti byly šeré, přestože tady vojáci používali více lamp než obyčejně.

„Slyšel jsem několik mužů, kteří mají stejně mizerný kašel jako vy. Teď jsem si uvědomil, jak je mi to povědomé.”

„Oč jde?”

„Šedé mlhy nám vysávají sílu. Slábneme, zatímco lidé z Lochivaru volně dýchají. Já zůstanu zdravý, ale zbytek města je v nebezpečí.” Přešel k oknu a vyhlédl na Penacles. „Tohle bude krátké obléhání. Musíme ho prorazit během příštích jednoho nebo dvou týdnů, jinak nás dostanou jak nemocné děti.”

Blane se přinutil k úšklebku: „Seberu své lidi...”

„Ne. To by byla sebevražda. Klíčem je najít zdroj Šedých mlh. Kdybych jenom...” Gryf zmlkl. „To by mohlo být! Blane! Informujte prosím generála Toose, že během příštích několika hodin budu v knihovnách.”

„Oč jde?”

„Možná jsem si spletl oheň a vzduch!” Lví pták odspěchal z pokoje.

Blane pokrčil rameny, zakašlal a zvedl spadlou přílbu. „Tvrdí, že na něj Šedé mlhy nepůsobí. Vypadá to, jako by mu popletly hlavu, chraň nás Zuukala.”

Tapisérie byla přestěhovaná do jedné z hlubších, bezpečnějších částí paláce. I když skoro utíkal, měl Gryf pocit, že se plazí. Byl to jenom náznak a ještě k tomu nejspíš špatný. Přesto by to hodně vysvětlovalo, například proč se Lochivar proměnil z čisté, klidné země v pochmurnou, strašidelnou pustinu. Udivilo ho, že ho to za celé roky ani nenapadlo.

Tentokrát byly knihovny umístěné uprostřed města. Přesně uprostřed. Přemýšlel, jestli to není nějaký druh bezpečnostního opatření.

Ocitl se v chodbě jedné z knihoven, aniž si vůbec všiml, že se přenesl.

Gnóm - nebo snad jeden z gnómů - trpělivě čekal. Gryfa to nepřekvapilo, ale překvapilo ho, co držel mužiček v ruce. Byla to modrá kniha. Nemusel ji hledat. Byla otevřená a dvě viditelné stránky zaplňoval

prastarý text. Lví pták se zadíval na knihovníka.

Gnóm mu bez mrknutí a bez zaváhání podal knihu. „Šetřím váš drahocenný čas, lorde Gryfe.“

Minul den a Cabe stále seděl na židli. Už to začínalo být bolestně nepohodlné, ale Azranovo šokové kouzlo by bezpochyby mohlo být mnohem horší. Mohlo by to však být mnohem snadnější, kdyby se byl alespoň najedl. Otec na něj zjevně úplně zapomněl.

Ale teď se to změnilo. V závanu síry se Azran i se svým trůnem materializoval ani ne metr od Cabea.

Černý mág se usmíval. Vězně to ani v nejmenším nepovzbudilo. „Nuže, můj synu, jak se dnes cítíš?“

„Můžu vstát z téhle židle?“

„Řekl bych, že ano.“

Azran mávl rukou. Cabe viděl, jak kolem něj jiskří. Když se věci vrátily k normálu, opatrně vstal.

Každíčký kousek těla ho bolel. Pomalu se narovnal... ..a skočil na Azrana.

Je těžké něco dělat, když se člověk vznáší ve vzduchu. Cabe to zjistil dost nepříjemným způsobem. Jeho otec se zamračil, zakroužil prstem a sledoval, jak se nešťastná oběť několikrát otáčí kolem dokola.

„Zklamal jsi mě, Cabe. Skutečně jsem se domníval, že se umíš chovat“ Azranův výraz potměl. „Vidím, že není naděje, abychom si to spolu prohodili. Smůla. Budu muset použít drsnější prostředky.“ Bez okolků pustil Cabea na zem. Zlý čaroděj si pohladil černou polovinou bradky. Usoudil, že se tenhle hoch příliš podobá Nathanovi.

„Viš, včera pro mě bylo těžké čelit ti. Rodinné vztahy nikdy nebyly mou silnou stránkou, ale myslím, žeš už o tom slyšel.“

Cabe, kterému se strašlivě motala hlava, se zoufale pokoušel zvednout obličej z podlahy. Nevěnoval otcovým slovům příliš pozornosti. Azran, ztracený v úvahách, si toho nevšiml.

„Když jsem to teď zkusil znovu, nevidím jinou možnost než představit ti tmavší stranu spektra hned. Až uvidíš, o kolik je účinnější a uspokojivější, pochybuji, že by ses jí chtěl vzdát. Mluvím ze zkušenosti.“

Azranovy oči podivně zářily.

Cabe, který konečně dokázal rozlišit, kde je nahoře a kde dole, se zvedl na kolena. Většina z toho, co otec říkal, mu unikla, ale jednu věc zachytil. Azran má v plánu obrátit ho k temným silám. Pokusil se vstát. Nohy se mu třáslly a ještě pořád se mu točila hlava.

„Ne!“ To slovo mu uniklo nechtěně, hlas byl jeho a nebyl jeho.

Černě oděná otcova postava byla i se židlí vržena zpět, ke kamenné zdi. Jen rychlá reakce zachránila Azrana před rozbitím lebky. Těsně před dopadem zmizel. Dřevo se srazilo s kamenem. Židle se sesypala na podlahu, roztrhána na bezpočet úlomků.

Cabe se složil.

Vzápětí se Azran vrátil. Místnost naplnilo skučení větru a blesky. Chránil ho žhnoucí krunýř. Byl přikrčený, připravený k boji na život a na smrt. Zhroucené postavy si nejdřív nevšiml. Místo toho se rozhlížel kolem sebe a čekal nějaký nový útok.

Když čas plynul a pořád se nic nedělo, čaroděj se konečně dostatečně uklidnil a zjistil, že protivník je v bezvědomí. Skoro okamžitě přerušil kouzla, k velké úlevě několika nepopsatelných, ale dost rozrušených sluhů.

„Můj syn - pche! Jsi Nathan, tělem i duší, a tak mi nejsi k ničemu!“

Azran zamračeně mrštil po zhroucené postavě bleskem z čisté síly. Ten se odrazil a ve stěně, do které náhodně udeřil, prorazil nové okno. Zmatený čaroděj to zkusil znovu. Výsledkem byl otvor ve stropě, který několika temným tvorům umožnil okamžitě uniknout do bezpečnějších částí hradu. Azran couvl a zamyšleně se zatahal za stříbrnou část bradky. Věděl, že chlapec má teoreticky neslýchanou moc, to však nevysvětlovalo, že užívá své schopnosti způsobem, kterému se většina adeptů musela učit celé roky. Úder, který málem ukončil Azranovu kariéru, nebyl jenom hrubá síla. Byl navržený tak, že než dosáhl k cíli, zrušil několik jeho obran. Azran unikl jen proto, že na rozdíl od některých jiných černokněžníků vždycky přidával ke svým osobním obranným štítům nějaké léčky. Jen proto měl dost času teleportovat se pryč a neroztříštil se v nezlomném magickém sevření o zeď.

Bylo velmi zřejmé, že za to může Nathan. Ten útok byl stejně čitelný jako podpis. Byl to jeden z těch stylů, které se nikdo nikdy nepokoušel napodobit. Vyžadovalo to cvik a mnoho sil.

Azran si uvědomil, že tohle přemýšlení k ničemu nevede. Jeho syna chránil želví krunýř, silná bariéra, která se mohla spustit sama od sebe. Pokoušet se ji prorazit by bylo plýtvání časem i energií. Kromě toho, chlapec - chlapec? Po několika generacích? - byl bezmocný. Nemohl utéct, dokud bariéru nesejme, a pak bude únik nemožný, protože Azran mezitím připraví kouzla, která okamžitě udeří. Ne, Cabe byl pořád vězněm, přestože byl zrovna teď v bezpečí.

U okna, které vyhlíželo do nejrozsáhlejších oblastí Pekelných plání, cosi zapleskalo. Jeden z pátračů. Choval se nějak divně. Azran se soustředil na tvora a mávnutím ruky mu dovolil vstoupit. Avian prolétl oknem a přistál na zemi, do stoje. Klekl před čarodějem, hřebínek na temeni hlavy zježený rozčilením. Azran mu zvědavě položil ruku na hlavu.

Smečka draků. Víc než jedna smečka, ve skutečnosti rozdělená armáda, několik skupin přicházejících ze všech stran. K čarodějovu hradu! Azran odtáhl ruce. Rudý drak si jde pro něj. Nějak byla prozrazena poloha pevnosti. Předpokládal, že dávná kouzla jsou dost silná, aby ho ukryla. Vypadalo to však, že už to neplatí. Někdo ho prozradil dračím králům. Ti si mysleli, že je nečeká a bude zranitelný. Ukáže jim, jak se v obojím mýlí.

Přikázal, aby se všichni pátrači připravili k boji, a pak ho propustil. Bylo otázkou, jestli budou aviani na takový úkol stačit. Byli schopní a mocní, ale nepočetní. Ne, rozhodl se Azran, bude se muset do téhle bitvy vložit a udělat s Rudým králem krátký proces. K tomu bude potřebovat meč.

Tělo poblíž zůstávalo nehybné. Temný čaroděj se přesvědčil, že syn neunikne kouzlům, která vložil kolem želvího krunýře, a odešel do vnitřní svatyně. Tato bitva oznámí světu, že je tu moc, s níž je třeba počítat.

Tady se Azran ukáže jako nepřemožitelný.

Odkráčel s hlavou plnou snů o slávě. Kdyby - jen kdyby - krotil své myšlenky, možná by uviděl malý světelný záblesk, který se odnikud objevil uprostřed pokoje, ani ne tři stopy od Cabea. Kouzlo vyhýbání odklonilo rozmanité pasti připravené pro postavu na zemi. Pak, jako by se vynořil uvnitř svého pláště, tu náhle stál černokněžník zvaný Shade a rozhlížel se kolem sebe.

Krátce se pousmál. Jak plánoval, obyvatelé starého hradu se teď horlivě chystali k boji. Hordy Rudého draka budou každou chvíli v dohledu. Až bitva doopravdy začne, Shade vezme Cabea a zmizí. Bylo mu jedno, kdo zvítězí. Dračí králové i Azran utrpí ztráty a to bylo víc než uspokojivé.

Shade se sklonil, aby Cabea probudil. Okamžitě ho odrazil krunýř z čisté síly. Jen na kratičký okamžik se na tváři čaroděje v kápi objevil vzácný výraz čirého překvapení. Tohle bylo něco neočekávaného.

Oba je to ohrožovalo. Shade by s největší pravděpodobností přežil, ale příliš se mu nelíbila představa, že by měl trpět v Azranových rukou. Pro Cabea nebude naděje.

Kdesi venku a nahoře se vzduch naplnil výkřiky pátračů, kteří už zahlédli nepřítele. Ať jim to Azran rozkázal nebo ne, budou pevnost bránit s nasazením životů. S touto zemí byli spojeni hlouběji než jakýmkoli kouzlem. Napadnout domácí půdu avianů znamenalo žádat o zničení. Azrana zachránilo před strašlivým osudem jen hbité myšlení. Dračí hordy tak šťastné nebudou.

Slabé zasténání upozornilo Shadea na to, že se Cabe probírá k vědomí. Doufal, že se mu stejně rychle vrátí rozum.

„Cabe!“ I šepot zněl jako zemětřesení.

Cabe se poškrábal na hlavě, přinutil se otevřít oči a zmateně se podíval na divné barvy kolem sebe.

Vypadalo to, jako by duha zešílela. Tu a tam se křížovaly jasné odstíny a úplně ho uzavřely. Otočil se a s obtížemi rozeznal postavu vedle sebe. Když si uvědomil, kdo to je, málem se pokusil kouzlo prorazit. Jen Shadeovo varování mu zabránilo zbytečně se vrhnout proti krunýři.

„Takhle se to nedělá, Cabe. Musíš kouzlo uvolnit.“

„Uvolnit kouzlo? Azran...“

Přízračný čaroděj zvedl ruku v rukavici: „To není Azranova práce. Želví krunýř je čistě obranné zaklínadlo. Jestli ho někdo vyvolal, musel jsi to být ty a jenom ty!“

„Az...“

„Ticho! Vyslov jeho jméno vícekrát a všimne si toho, i když se blíží bitva!“

„Jaká bitva?“

Shade zavrčel: „Řeknu ti to později! Jestli se někdy osvobodíš!“

Cabe bez dalších řečí usoudil, že když nemá zkušenosti ani výcvik, těžko se může nějak uvolnit, pokud

nebude stačit přání, ať je krunýř pryč.

Želví krunýř zmizel.

Cabe zmateně vstal. I když se mu chvěla kolena, dokázal tentokrát zůstat stát rovně: „To je všechno, co musím udělat?“ Jeho společník zaváhal, a pak řekl: „Ano, to je všechno.“ Divoký řev nelidských válečníků vstupujících do boje je oba varoval. Dračí hordy vládce Pekelných plání se setkaly s ostatními Azranovými služebníky. Odevšad se ozývaly zvuky, mrazící až do morku kostí. Cabe neměl v úmyslu dívat se na řez venku. „Pojď!“ Shade natáhl ruku.

Přímo ve vzduchu se odkudsi vynořila trhlina a zvětšovala se, dokud nebyla dost velká, aby jí oba prošli. Čaroděj bez tváře šel jako první. Cabe měl chuť dotknout se okraje trhliny, ale usoudil, že by taky mohl přijít o ruku. Co kdyby se trhlina zavřela, zatímco by jeho ruka ještě byla v pokoji? Nebyla to hezká představa.

Byli na místě, které nebylo žádným místem. Shade se zastavil jen na tak dlouho, aby Cabea varoval.

„Jsme v něčem, co je dost blízko tomu, čemu bys mohl říkat zatracení. Musíš se pevně držet a nevšímat si ničeho, co uslyšíš! Pokud se jeden druhému ztratíme, možná nikdy nenajdeš cestu ven.“

Oba pokračovali. Cabe se díval na svoje nohy a pokoušel se rozeznat, po čem jdou. Bylo to jako hledět do nicoty. Mlhavá nezemě. Kdyby se pustil, přemítal, padal by navěky?

Zaslechl hlasy. Volaly ho. Prosily ho. Smály se a křičely. Ne nahlas. Mnohem hůř. Byly sotva slyšitelné.

Šepot odevšad. Všechny se pokoušely upoutat jeho pozornost a zmást ho.

Jeden zněl jako mohutný hlas Temného koně. Cabe se napjal, aby si ho poslechl, ale jeho průvodce ho právě v tu chvíli popotáhl dopředu. Hlas zmizel a jeho místo zaujaly jiné. Modlil se, aby nezešílel dřív, než se vrátí do reality.

Věčnost. Zdálo se, že jdou celou věčnost. Shade byl tichý a neobvykle drsný. Hlasy zjevně působily i na něj. Možná ještě víc, soudě podle kleteb. Bezpochyby tu už nějaký čas strávil. „Tady!“

Šepotem prorazil Shadeův hlas. Cabe se přimhouřenýma očima zadíval směrem, kterým jeho přítel v kápi ukazoval. Spatřil droboučkou, skoro bezvýznamnou skvrnku světla. Bezvýznamnou, dokud si Člověk neuvědomil, že tu není jiný zdroj světla než matná zář, která doprovázela oba poutníky od okamžiku, kdy vstoupili do tohotoh nesvěta z nočních mūr. S novým odhodláním se oba muži vydali ke skvrně.

Zvětšovala se podivně skokovitě. Na tomto místě vzdálenost nic neznamenal. To, co bylo v jednom okamžiku daleko, bylo vzápětí blízko a tak dál. Málem do světelné skvrny přímo vrazili.

Shade volnou rukou sáhl do světla. Utvořila se v něm slza. Jeho společník, Cabe, zezadu zahlédl jakousi skalnatou krajinu. Ať to bylo cokoli, lesklo se to. Lesklo se to jako drahokamy.

Prošli skrz. Cabe byl víc než šťastný, že si může sednout. Shade zapečetil trhlinu v realitě a obrátil se na mladšího čaroděje. Výraz na jeho tváři byl pochopitelně nečitelný.

„Tady si chvíli odpočineme.“ Posadil se naproti Cabeovi. Zem byla kamenitá a nerovná, ale oba si našli slušné místečko.

Ted, když se věci uklidnily, měl Cabe na druhého muže pár otázek: „Simone - Shade, co se ti stalo?“

Mysleli jsme, že jste s pátračem oba zemřeli!“

„Není snadné mě zabít. Kouzlo sice bylo silné, ale moje osobní štíty mě dokázaly zachránit. Tak tak.“

Odhodilo mě to do nicoty mezi světy. Mohl bys říct, že jsem zemřel.“

Cabe, který si vzpomněl na prokletí přízračného čaroděje, se otřásl: „Díky bohům, žes nezemřel!“

Shade nepatrně přikývl: „Ano. Díky bohům.“

„Kdo útočí na Azranovu pevnost?“

Jasný smích: „Dračí králové. Předal jsem jim tu informaci, věděl jsem, že mi zajistí kouřovou clonu, kterou jsem potřeboval, abych tě mohl vysvobodit. Dokonalá spolupráce.“

„Jak jsi věděl, kde je Azran a že mě má?“

„Mám k dispozici moc mnohem starší než ty, které jsou teď ve hře. To mi poskytuje jisté výhody. A taky jisté nevýhody.“

Cabe nenaléhal, tohle bylo pro jeho přítele očividně nepříjemné téma. „Když jsi zmizel, zmizel i Temný kůň.“

Jeho společník váhal s odpovědí: „Bojím se, že Temný kůň může být ztracen.“

„Ztracen? Jak?“

„Nicota mezi světy je ohromná. I když je děsivý kůň s touto nicotou zajedno, může do ní být navěky zahrán. Může uplynout celá věčnost, než najde správnou cestu ven. Možná ho už nikdy neuvidíme.“
Shade sklonil hlavu.

Cabe si přál, aby byl toho tvora lépe poznal. Navzdory děsivému vzhledu si byl jistý, že věčný má srdce - pokud Temný kůň nějaké má - na pravém místě.

Jeho pozornost upoutal nepatrný pohyb. Ta věc - bylo to příliš daleko, pořádně to neviděl - skoro hned zmizela. Nedalo se říct, jest-li to bylo zvíře nebo člověk. Cabe zavolal na svého společníka, potichu, aby ho nemohl slyšet nikdo jiný. „Shade! Táhle se něco blíží!“

Hlava v kápi se pomalu zvedla, jako by se nestalo nic neobvyklého: „Můžeš mi to popsat?“

Cabe zavrtil hlavou: „Bylo to velké. Jako medvěd, ale ne tak nemotorné. Kromě toho, byl to jenom stín. Neviděl jsem to dost zřetelně.“

„Raději budeme opatrní. Nemohl jsem si vybrat místo.“

„Proč? Kde jsme?“ Úleva začala ustupovat obavě.

„Legarský poloostrov. Panství Křišťálového draka.“ Úleva prchla. Křišťálový drak byl jedním z mála králů, který se o lidi vůbec nestaral. Ledový lidský druh nenáviděl. Zelený jednal jenom s lesními elfy. Křišťálový se nestaral o nic, kromě svých klanů. Aspoň se to říkalo.

Ta věc zjevně nebyla člověk. Cabe se podíval na Shadea. Černokněžník bez tváře klidně seděl a zjevně přemýšlel nad povahou multiversa. Než však mohl Cabe cokoliv říct, Shade na něj kývnul prstem. Tiše zašeptal: „Nech to přijít blíž. Věř mi.“ To napíná důvěru až do krajnosti, usoudil Cabe, ale nic neřekl. Jeho společník se možná usmál. Mladý čaroděj znovu obrátil pozornost k přicházejícímu vetřelci. Byl pryč.

Začal se zvedat. Shade natáhl ruku, aby ho zastavil. Cabe se na něho tázavě zadíval. Jeho druh jen tiše ukázal ze něj. Cabe se otočil. Pásovec. Pásovec vyšší než člověk, a stál vzpřímeně. Byl dobře chráněný hrubým krunýřem a dvěma pažemi zakončenými ostrými drápy, dlouhými jako prsty. Byl šedohnědý a bez ocasu, což kontrastovalo s tím, že se jinak podobal zvířeti.

Tvor na ně taky hleděl.

Shade udělal krok dopředu a začal vydávat podivně houkavé zvuky. Těžce ozbrojený netvor se na něj trpělivě díval, a když čaroděj skončil, odpověděl podobnými zvuky, jen mnohem hlubšími. Pak poodešel. Shade přikývl a sklonil se ke Cabeovi.

„Říká, že nás zavede na lepší místo. Tudy příliš často procházejí hlídky dračích králů.“ Jeho hlas zněl podivně všedně.

„Co je to?“

„Quel. Kdysi obývali většinu dračích říší. Ted' zůstal z říše, která kdysi soupeřila s draky, jen Legarský poloostrov.“

Cabe se chtěl ptát dál, ale quel se náhle vrátil. Doprovázel ho další příslušník jeho druhu, skoro stejný, jen tlustší a trochu menší. V jeho cizích očích byl zlovolný výraz. Cabeovi připadalo, že jsou temné jako noc.

Quel se jemně leskl, stejně jako okolí. Cabe si nejdřív myslel, že je to přirozené, ale pak dostal tenký plášť posetý drobnými, zářivými démanty. Kupci v Mito Pice nebo v Penacles by ho vyvážili zlatem. První quel naznačil, ať si ho oblékne. Shade si přehodil podobný pláštík přes svůj plášť a kapuci. Byl div, že ten člověk neumřel vedrem.

„K čemu to je?“

„Krystaly lámou a odrážejí světlo, a co je důležitější, taky kouzla. Zároveň slouží jako maskování. Takto quelové splývají se svým okolím. Dokonce ani Křišťálový drak je nedokáže najít. Protože jsme lidé, potřebujeme pláště; quelové nosí svou ochranu na krunýři. Vkládají je tam už mlád'atům. Krystaly nakonec zarostou do puklin v krunýři, ale ne úplně.“

Tvor se zlýma očima se rozněvaně pohnul. Chtěl, aby se vydali na cestu. Rychle ho poslechli. Cabe si všiml, že se druhý quel zařadil za ně. Nemyslel si, že by to bylo proto, aby je zezadu chránil před dračími králi.

Na tak těžké tvory se pohybovali rychle. Cabe a Shade, fyzicky i psychicky unavení z putování temným

nesvětém, měli co dělat, aby s nimi udrželi krok. Lidé nemluvili, aby neplývali silami.

Přešli mnoho hor, které se podobaly jako vejce vejci, až si byl Cabe skoro než jistý, že je quel úmyslně vodí v kruhu, když došli k nenápadné díře ve svahu. Tvor vpředu ukázal na díru a potom na ně. Vzkaz byl jasný. Shade vešel jako první. Cabe ho rychle následoval.

Mladého čaroděje šokovalo zjištění, že tunely a jeskyně quelů mají daleko k doupatům, která čekal.

Místo toho se po krátkém plížení první tunel výrazně rozšířil a pokračoval jako dlážděná chodba se stěnami hladšími, než jaké by dokázal udělat kterýkoliv řemeslník. Kus vzadu v jeskyni, která se před nimi v dálce otevírala, spatřil Cabe cosi, co pokládal za okraj velké budovy. Divil se, jak je podzemní jeskynní svět těchto obrněných tvorů veliký.

Shade začínal být netrpělivý. Zrychloval krok, dokonce dohonil a chtěl předejít quela vpředu. Velký tvor ho mávnutím ruky s drápy zastavil. Šedý čaroděj zpomalil, až se vrátil na původní místo ve skupině. Když došli k jeskynnímu městu, všichni čtyři se zastavili.

Gwenin dům tvořily částečně přírodní skály, stavba a rostliny. Bylo to legendární dílo, ale bledlo ve srovnání s pohledem, který Cabea přivítal tady. Tohle byla skutečná metropole vytesaná v samotné zemi a skále. Věže, které vyrůstaly z hlubin, šplhaly vzhůru až k vysokému, plochému stropu jeskyně. Žádný hrad nebo pevnost nebyly tak vysoké jako nejbližší věž, ale i ta vypadala malá ve srovnání s věžemi hlouběji v jeskyni. Ze všech budov zářily drahokamy a každý z nich by mohl být královským výkupným. V celém tom zářícím městě však kupodivu nebyla ani stopa života.

Thustší z obou quelů tiše houkl. Jeho druh rychle odpověděl. Na něčem se neshodli. Vyšší chtěl zamířit přímo do města; druhý ukazoval na cestu, která vedla kolem jeskyně a často z ní odbočovaly chodby do nitra skály. Shade cosi pohněvaně řekl podivným jazykem těch tvorů. Thustší nakonec zvítězil. Cabe toužebně hleděl na město a říkal si, že ho určitě uvidí později.

Kráčeli po dobu, která se zdála být celou věčností. Cabe žasl nad tím, kde ostatní berou sílu; on sám už byl vyřízený, skoro padal únavou a hladem. Jen pýcha a obavy ho donutily jít. V jistém místě převzal vedení Shade, který snad čerpal z nějaké tajné zásoby energie. Tentokrát quel neprotestoval.

Tyhle tunely byly zašlé a zaprášené, jako by se už nějaký čas neužívaly. To Cabeovi znovu připomnělo otázku, kolik těchto tvorů ještě žije. Ve městě, které na chvíli spatřil, nikoho neviděl, to byl ale těžko důkaz, že je prázdné.

Tunel, kterým šli, ústil do další jeskyně, mnohem menší než té, v níž bylo město, ale přesto veliké. Na jeskynních stěnách byly tisíce krystaly pokrytých boulí velkých jako člověk. Páchlo to tu zvířaty, velkým množstvím zvířat. S leknutím si uvědomil, že je to stejný pach, jaký lpí na dvou quelech. „Kde jsme?“ Nečekal odpověď, ale Shade mu ji poskytl: „Místo odpočinku quelů.“

„Sem ukládají své mrtvé?“

„Ne, tady ukládají svůj druh.“

Cabe se na něj podíval, ale jako obvykle bylo marné pokoušet se z Shadeova výrazu něco vyčíst.

Čaroděj bez tváře na vysvětlenou ukázal na zdi.

To, co považoval za hrboly a boule, byly ve skutečnosti tisíce a tisíce quelů, kteří vylezli na zdi a tiskli se k nim. Byli stažení ve svých krystaly pokrytých krunýřích. Hlavy byly stěží rozeznatelné a údy vůbec nebylo vidět Cabe skoro nepoznal, že spí. Prozrazovaly to jen nepatrné pohyby.

„Spí, Cabe Bedlame. Čekají na dobu, kdy znovu povstanou a postaví se svým dávným nepřátelům, drakům. Vzhůru zůstává jen hrstka strážců. Zbylí budou spát, dokud nebude zlomeno kouzlo, které je poutá.“

"Jak to všechno víš?"

Shade se zasmál. Cabeovi unikalo, co je na tom směšného. "Jisté vzpomínky zůstávají, navzdory smrti nesčetných minulých osobností. V některých životech jsem dlouho a namáhavě studoval, hledal jsem tyhle tvory, tak jako Azran hledal hrad pradávných."

"Jak je probudíme? Jestli je můžeme použít proti dračím králům..."

„Moc, která je uspala, dalece přesahuje schopnosti našeho druhu - zatím. Ty, můj příteli, jsi jediný, kdo má dostatečnou sílu, aby to mohl udělat.“

Oba quelové stáli poblíž a zatímco lidé mluvili, tiše vyčkávali. Nakonec však jeden tázavě zahoukal.

„Co to znamená?“ Cabea napadlo něco jiného. Quelové nevypadali moc přátelsky. V obličejích s

dlouhým čenichem měli výraz šelem a ten tlustší mhouřil oči, jako by oba čaroděje z něčeho podezříval. "Je jenom netrpělivý. Zatím nebyli nikdy blíž ke zlomení kouzla. Nikdo z nich nečekal, že jejich čarodějové při sesílání zemřou. S mou pomocí však můžeme chybu napravit."

Cabea to neuspokojilo, ale netušil proč: „Pověz mi, co mám udělat.“ „Výborně. Počkej.“ Shade napodobil zvuky průvodců a promluvil s nimi. Po krátké debatě vyšší odešel na nějakou pochůzku. Zatímco čekali - Cabe neměl ponětí, nač - Shade se zjevným obdivem zkoumal místnost.

„Tohle je místo moci. Tohle je jediné místo, kde to můžeme udělat.“ Jen šeptal; čaroděj v kápi mluvil sám k sobě, na okamžik zatoulaný v myšlenkách.

Něco v přítelově chování Cabea mátl. Do jeho hlavy se probojovávaly nepříjemné myšlenky. Když se však k němu Shade znovu obrátil, vytratily se.

„Pojď! Máme málo času!"

Zbýlý quel je vedl ke kamenné desce uprostřed spící komnaty. Strašlivě připomínala obětní oltáře, které, jak Cabe slýchal, používaly některé primitivní rasy. Shade kámen pohladil s výrazem, který připomínal touhu. Cabe mimoděk couvnul...

...přímo do ohromné náruče druhého quela. Tvor se záhadnou rychlostí sevřel nešťastného člověka jednou paží. Volnou rukou mu pověsil kolem krku jakýsi amulet. Krvavě rudý drahokam uprostřed amuletu začal pulsovat.

Cabe zakřičel na druhého čaroděje. „Shade - Simone! Pomoz mi!" Šedý černokněžník, který si říkával Simon, se otočil - a zasmál se. Uklonil se a mávl pláštěm: „Říkej mi Madrak - tentokrát!"

XIII.

Mito Pica. Další jméno do dějin ničení.

Dračí hordy vévody Tomy vtrhly na nic netušící město. Stráže na hradbách zemřely rychle, když hřmotní, nemyslicí nižší draci naráželi do kamene, dokud nepadli oni nebo zdi. Nižších draků bylo vždycky dost. Vyverny, ohniví draci, vzdušní draci - všichni dali průchod zkáze, mrzačice a zabíječce ty, kdo bojovali nebo prchali. Nejhorší byli ti ohniví draci, kteří na sebe vzali lidskou podobu; nezabíjeli se zuřivostí divé zvěře, ale se sadistickou vypočítavostí myslícího rozumu. Dokonce i nižší draci a jejich vlastní druh se jim klidili z cesty.

Objevil se jistý odpor a část obránců se ještě držela. Jednotky rozmístěné hlouběji ve městě získaly dost času na přípravu. První vlna dračích hord, která dorazila do kasáren, našla jen smrt. Bohužel, počty hrály pro útočníky. Zbývající lidští velitelé se rozhodli ustoupit mimo město, a když to půjde, dostat se do Zuu, Wenslis nebo Penacles, jestli do té doby nepadnou i tato města. Obyvatelé Mito Picy dělali to, co dělají všichni obyvatelé v oblastech, kde se bojuje. Utíkali a přežili, pokud byli dost rychlí, nebo zemřeli, pokud byli pomalí. Zemřelo více civilistů než vojáků, ale k zabíjení je vždycky po ruce více civilistů než vojáků. Taková je přirozenost války. Doprostřed toho se zhmotnila Paní.

Pořád ještě plně nezískala síly. Musela se dvakrát zastavit, než dorazila na venkov blízko umírajícího města. Slovo venkov bylo přinejlepším eufemismus; většina okolního území byla rozdracena drápy, kopyty a nohama útočníků. Mnoho stromů bylo vyvráceno z kořenů. Paní strávila jeden den průzkumem oblasti. Nechtěla narazit na hlídky nebo ještě hůř, přímo na vévodu Tomu. Říkalo se, že Toma je mezi draky silným válečníkem, že představuje návrat k minulosti vlastního druhu. Jen vzor na vejci mu bránil připojit se k řadám dračích králů. Nicméně byl v pořadí hned za nimi a s podporou autority Zlatého a vlastní moci jim občas mohl dokonce i velet.

Výslechem prchajících získala matnou představu o svém cíli. Ležel mimo město, poblíž vesnice, která zůstala tímto nájezdem nedotčená. Toma byl inteligentní a nevyzpytatelný, ale tentokrát pochybil. Cabea nevychovala Mito Pica - ne přímo, - ale spíše tato bezejmenná ves. Gwenino štěstí teď záviselo na tom, jak blízko k vesnici lovcův domek stál. Pokud byl blízko, možná ho opomenuli. Jestli ne...

Odnikud se vynořila malá skupina ohnivých draků v podobě jezdců na koních. Pronásledovali tři jezdce, rodinu. Starý muž a dva mladší lidé, snad mladí manželé nebo mužovy děti. Nedokáží ujet děsivým koním draků v lidské podobě. Mezera mezi skupinami se už zmenšovala. Gwen byla chráněná. Soslala na sebe

kouzlo neviditelnosti. Kdyby si nevšimala toho, co se děje, byla by v bezpečí, Tomovy síly by ji neodhalily. Pokud zasáhne, ohroží své vlastní šance. Zasáhla.

Cesta, po které se skupinky hnaly, vedla k hájku, který přežil boje. Paní se usmála. Rostliny byly jejími přáteli, jejími ochotnými služebníky. Promluvila na ně, řekla jim, co si přeje a proč. Myšlenka, že jí poslouží, je nadchla.

Lidé a jejich koně projeli nezranění. Ohniví draci takové štěstí neměli. Vůdce, vědom si toho, že kořist za okamžik dostanou, o něco předjel ostatní. Zatoulaná větev ho uhodila do tváře; smetl ji stranou. Další, silnější větev ho málem srazila z koně. Ohnivý drak se sotva stačil sehnout.

Třetí ho zasáhla do krku, když se vyhýbal druhé. S uspokojivým zapraskáním se vůdce zřítíl se sedla, s hlavou v podivném úhlu k tělu. Nebylo pochyb, že je mrtvý. Jeden jezdec se pokusil padlému druhovi vyhnout. Začarovaný drak pod ním klopýtl o kořen, který tam ještě před okamžikem nebyl. Nešťastný jezdec se žuchnutím přistál na zemi. Nehýbal se.

Dva ze zbývajících ohnivých draků sesedli. Ostatní se stáhli, oči, zpola ukryté v přilbách, upírali na stromy kolem. Gwen odvolala své spojence; už příliš dlouho dávala najevo svou přítomnost. Doufala, že Toma má na starost spoustu věcí a nesoustředí svou moc.

Zbylí jezdci zvedli padlé spoléčníky a odtáhli je stranou z nebezpečné stezky. Z bezpečí svého kouzla čarodějka viděla, že druhá oběť je také mrtvá. Naložili obě dvě těla na dvě další zvířata. Ohniví draci nechali kořist být; stejně by je po takové přestávce už nikdy nedohonili. Bylo taky zjevné, že nikdo z nich nechce projet malým zdánlivě nevinným hájkem. Paní se usmála.

Pocit vítězství netrval dlouho. Odsud už bude muset jít pěšky. Nebylo by k ničemu skákat z místa na místo a hledat boudu, která tam někde mohla a nemusela být. Tím by zcela jistě upoutala Tomovu pozornost. Kromě toho by takovým způsobem mohla svůj cíl úplně minout.

Paní posílila kouzlo neviditelnosti a vydala se skrz zkázu, ničení a - děkovala Rhenně, bohyni lesů - občas i skrz kousky země, kterých se hrůzy Tomových řezníků nedotkly.

Míjely hodiny. Okolí bylo prakticky nedotčené. Podupané keře tu a tam ukazovaly na pohyb nějakých větších sil, ale Gwen neměla výcvik a nepoznala, která strana tudy prošla. Zdálo se, že cesta vede zhruba tím směrem, kterým měla namířeno. Do srdce se jí vkradl nedobrotlivý pocit.

O dvacet minut později spatřila něco, co bylo bezpochyby dílem člověka. Nedalo se určit, jestli to bývala chatka; jezdci ji zničili. Skoro zakopla o mrtvé tělo nižšího draka. Kouzlo bylo pryč a teď si ho nikdo nemohl splést s koněm. Ostatně ani s opravdovým drakem. Tělo bylo úplně spálené. Gwen se dotkla ostatků a narazila na cosi důvěrně známého.

Poblíž leželo další tělo. Třetí objevila jen o pár metrů dál. Obě patřila ohnivým drakům, zabitým ve chvíli, kdy byli v lidské podobě. Z toho, že měli zbraně v pochvách, bylo zřejmé, že je někdo zastihl nepřipravené.

Co se stalo zbytku útočníků? A kde vlastně byli obyvatelé chaty? Paní si přivolala v mysli některá ze svých nejsilnějších obranných kouzel a opatrně se vydala k troskám chaty.

V místě, kde bývaly přední dveře, našla další stopy ohnivých draků. Jeden se zrovna proměňoval, když zemřel. Zpola vyrostlá křídla, paže příliš dlouhé a drápy na nohách. Tihle nebyli spáleni. Byli zmrazení. V okamžiku.

Z podvědomí se jí víc a víc vynořovaly vzpomínky.

Zasténání. Ztuhla, čekala, že na ní každou vteřinou zaútočí zbytek záškodníků. Druhé zasténání její obavy smetlo; byl to lidský hlas. Dračí hlas by byl drsný, sykavý. Tenhle byl položený vysoko jako hlas potulného pěvce.

Překročila pozůstatky základů severní stěny a vešla do zbytků chaty. Steny se teď ztišily. Začala se bát, že dorazila příliš pozdě. S menší opatrností než předtím čarodějka zamířila k původci těch zvuků.

Byl pohrbený pod troskami střechy. Zatáhla za jeden trám. Nepohnul se. Zdráhavě udělala pohyb levou rukou, věděla, že každé další kouzlo k ní víc a víc přivede pozornost vévody.

Když zvedla poslední kus dřeva a uložila ho stranou, zadívala se na postavu, která jí ležela u nohou. Tvář měl odvrácenou, ale oděv zálesáka a kudrnaté vlasy jí připomněly kohosi z dob jejího mládí. Pomalu mu otočila hlavu, aby mu neublížila. Naštěstí neměl zlomený krk.

Nemýlila se. Ta tvář jí byla víc než povědomá. Jméno, které se s ní pojilo, bylo Hadeen. Byl to částečně

elf. A také elementál. Nathan Bedlam nikomu nevěřil víc než tomuto půlelfovi. Říkalo se, že Hadeen byl kdysi jeho učitelem. Docela dobře to mohla být pravda.

Hadeenova víčka se zachvěla a půlelf otevřel oči. Na kratičký okamžik se na ni přímo zadíval. Po zohyzděné tváři mu přeběhl úsměv. Cosi zašeptal, ale Gwen ho neslyšela. Naklonila se k němu.

"Jantarová paní, dcera lesní bohyně." A spokojený s tím, co řekl, vydechl naposledy.

Otřeseně se na něj podívala. Tak blízko! Tomovi se podařilo zničit její jediné vodítko. "Gwendolyn."

Čarodějka nadskočila. Byl to Hadeenův hlas, ale nevycházel z ochablého těla.

„Tady, Gwendolyn.“

Vysoký, silný dub zatřásl mocnou zelenou korunou. Paní přikývla; Hadeen byl, navzdory své lidské stránce, stále jedním z lesních tvorů. Jeho elfská část si za místo svého posledního odpočinku vybrala strom; jeho duch pomůže stromu i okolní zemi vzkvétat. Takovým

způsobem zůstávaly duše elfů stále se svým lidem. Strom skoro jako by se usmál. „Díky Rheeně jsi přišla dřív, než jsem zemřel, Gwendolyn. Kdyby se to nestalo, nikdy bych neusiloval o zosobnění. Krátký čas s tebou budu moci rozmlouvat.“

„Co se tu stalo, Hadeene? Kde je zbytek těch dračích jednotek?“

Větve dubu se vítězně zatřásl. „Země, vzduch, oheň a voda! Žádného elementála neporazíš snadno v jeho vlastním domově. První jsem zachytil očistným plamenem. Ostatní útočníky odstranilo tornádo; měli by být někde ve východních mořích. Voda v podobě ochromujícího ledu odvedla k prohlídce podsvětí další stvůry. Většinu ostatních pohltila země. Bohužel jsem se celou dobu nedokázal chránit. Jeden z těch, které jsem sežehl, stačil před smrtí uvolnit kouzlo. Udeřilo, když jsem se soustředil na jiné.“

Stromový duch mluvil rychle. Nebude trvat dlouho, než vědomí ustoupí běžné povaze stromu. Potom si Paní bude muset vystačit s city. Přestože rostlinám rozumí, nebude moci získat informace, které potřebuje, od věci, která myslí v pocitech, ne ve slovech.

„Hadeene...“

„Hadeen tu není; je tu jen dub a duch, který se s ním sjednocuje.“

Přeformulovala větu. „Ty, který jsi býval Hadeenem, staral ses o mladého Cabea Bedlama, vnuka Nathana, svého přítele.“

„Ano.“

„Hledám ho. Věřím, že ho má Azran. Ráda bych věděla...“

Těla zbavený hlas ji přerušil: „Hadeen ví o pevnosti zrádného syna. Ti, které hledáš, tam nejsou.“

Gwen viděla, že duch půlelfa se vtěluje do bytostné podstaty stromu. Ubíhal jí čas a teď nevěděla, kde hledat.

„Kde je Cabe teď?“

„Blíží se k začátku a konci. Duch dvou myslí hledá svou moc, která není jeho, ale jejich a jen jejich. Jestliže moc uplyne, quelové procitnou.“

Paní se rozčileně zamračila a zkusila to znovu: „Hadeene, poslouchej...“

Hlas se pokoušel udržet zbytky osobnosti pohromadě: „Gwendolyn. Cabea teď má čaroděj bez tváře. Váhy jsou nyní na straně zla, tam, kde jde o přízračného černokněžníka. Běž do Talaku. Čekej tam na svého milého dvou věků.“

„Ne...“

Duch se vzdaloval: „Dítě umíralo. Nathan chtěl zajistit, aby přežil alespoň jeho vnuk. On sám by přežil jediné šťastnou náhodou. Věděl, že dračí králové zvítězí, doufal však, že sémě znovu vzklíčí.“

Čekala. Poprvé jí odpověděl jen šum listů ve větvích. „Gwendolyn. Jen dva, kteří jsou jeden, mohou uspět.“ To bylo všechno. Půlelf Hadeen byl pryč. Nechal po sobě víc zmatku než odpovědí. Kdo jsou jeden? Povzddechla si. Kdyby jí to dovoloval čas, pohrčila by Hadeenovo smrtelné tělo, ale jak si věci stály, každá vteřina navíc ji ohrožovala. Velké množství kouzel v malé oblasti jistě upoutá Tomovu pozornost, i kdyby ho nezaujaly ztráty draků.

V keřích vpravo se cosi pohnulo. I když teď byla Gwen znovu neviditelná, vyhledala ochranu dubu, který nyní obsahoval to, co kdysi bývalo součástí Hadeena. Vždycky bylo možné, že ohniví draci budou mít nějaké zaklínadlo, které by mohlo zrušit její kouzlo.

Nižší drak ve své skutečné podobě vystrčil hlavu z křoví. O zeleň se nestaral, byl z Tyberských hor.

Cestou ke zbytkům chaty drak drtil menší stromky a rostliny. Těsně za ním ho následovali další dva podobní tvorové. Psi dračích králů.

Věděla, že ji neucítí. Nesouviselo to s tím, jestli fouká nebo nefouká vítr. I když Paní nebyla elf, lesy byly jejím domovem. Neměla pach, který by ji určoval jako člověka.

Tohle však nebyli psi v běžném smyslu. Zatímco dva zkoumali místo masakru, ten první čenichal směrem, který byl podle Gwenina mínění příliš blízko. Cítil její moc. Věděla, že si dračí králové pohrávají s myšlenkou na stopaře schopné vycítit moc, poprvé však viděla tuto představu ve skutečnosti. Nebyl to radostný objev.

Po stezce vyšlapané nižšími draky přišlo pět postav ve zbroji. To, že neměli strach ze stopařů, jasně ukazovalo, že jsou to ohniví draci, dokonce dřív než je rozpoznala pohledem. Čtyři nesli tasené meče; pátý měl prázdné ruce. Čarodějka usoudila, že je z nich nejnebezpečnější. Pokud přišel neozbrojen, je to jen proto, že má jiné schopnosti, které ho ochrání.

Dračí válečníci zkoumali okolí chaty. Ten beze zbraně jim očividně velitel. Velice ho zajímalo Hadeenovo mrtvé tělo. Gwen se pokoušela zadržet dech. Tři z pěti ohnivých draků a jeden stopař byli jen několik metrů od ní. Kdyby tu s nimi nebyl čaroděj, neměla by potíže. Jeho přítomnost ji však mohla zdržet na tak dlouho, aby jí jeden z ostatních stačil zasadit smrtící úder.

Ohniví draci prohledali okolí a spokojili se s tím, že nenašli nikoho živého. Nic neobjevili a čaroděj rozhodl, že je čas jít. Válečníci a dva nižší draci poslechli bez otázek; třetí stopař však stále zíral na místo, kde se Gwen skrývala. Nepřiblížil se, ale taky se nevzdával. Čaroděj ke zvířeti přistoupil a silně ho udeřil hřbetem ruky. Hrubá kůže chránila stopaře před bolestí, ale stačilo to, aby si vzpomněl na své povinnosti. Zvíře se otočilo a vleklo se za ostatními. Ohnivý drak se zastavil a zahleděl se na dub, jako by cítil jeho skutečnou podstatu. Jeden z ostatních ho zavolal. Černokněžník zamrkal, rudé, zuřivé oči upřené přímo na maskovanou čarodějkou, a zavrtěl hlavou. Když se otočil a připojil se ke svým společníkům, Gwen vydechla úlevou. Neodstoupila od stromu, dokud nebyli z dohledu i doslechu.

Znepokojilo ji, že se skrývá jako bezmocné zvířátko, bylo však nanejvýš důležité zůstat v utajení.

Hadeen jí poskytl směsku nesouvislých kousků informací. Nějak si v tom musí udělat jasno. Věděla, že je Cabe v nebezpečí. Věděla teď i to, že Shade je nyní na seznamu jejich protivníků. Vždycky byl mincí o dvou stranách. Bylo by lepší rozmazaného čaroděje do celé záležitosti vůbec nezapojovat. Jeho novému já zůstane část paměti a většinu ostatního mu poskytne prastará moc, kterou vládne.

Byla sama a nezbývalo jí, než si vyvolat obraz místa, kde se měla zhmotnit po příštím skoku. Talak není daleko; cestou bude stačit jen jedna zastávka. Modlila se, aby se jí brzy znovu plně obnovily síly. Tenhle druh cestování byl na její vkus příliš nespolehlivý.

Vybavila si prašnou cestu, která se stáčela doleva. Byla to jediná cesta z města poblíž Tyberských hor do Mito Picy. Gwen si byla jistá, že i po tak dlouhé době bude prakticky nezměněná. Představila si ji v mysli a soustředila se. Vzduch kolem ní zazářil.

Paní zmizela.

Paní se zhmotnila. V silové kouli. Před ní seděl dračí válečník, oblečený ve zlatě a s přilbou skoro tak zdobnou jako přilby králů. V levé ruce držel pohár vína. Zvedl ji na pozdrav.

„Vítejte, Jantarová paní!“ usmál se lord Toma a usrkl vína.

Bylo to příliš zřejmé.

A ovšem příliš nebezpečné. Znamenalo by to postavit se přímo Zlatému drakovi. Jen tak lze zastavit Šedé mlhy. Šedé mlhy ovládal sám Černý drak.

Černý drak byl Šedými mlhami.

Omyl spočíval ve škatulkování. Ne všichni dračí králové byli ohniví draci. Důkazem byl Ledový drak. Proč by tedy musel být ohnivým drakem pán Lochivaru? Odpověď byla, že není. Byl to vzdušný drak. Nejmnocnější ze všech. Jak jinak by mohl šířit svou smrtící přítomnost nad celou zemí?

Aby Gryf zničil Šedé mlhy, bude muset zničit Černého draka. To nebyl snadný úkol. Lví pták byl veteránem nesčetných bitev, ale dokonce ani on se nikdy nepostavil dračímu králi tváří v tvář. Jediný, kdo kdy s něčím takovým uspěl, byl Nathan Bedlam, a toho to stálo život. Jestliže se však Gryfovi nepodaří dusivou otupující mlhu zastavit, Penacles zcela jistě padne. Začal vážně uvažovat o odchodu z

politiky. Gryf zavřel svazek a podal ho zpátky knihovníkovi. Gnóm ho opatrně převzal, oči rozsvícené vzrušením. Když vládce města vědění odešel, malý, silný mužík prolétl stránky, které jeho pán přečetl. To, co bylo napsáno, nebylo tak důležité jako skutečnost, že to bylo napsáno. Gnóm žil jen pro knihy. Knihovny zmizely Gryfovi z dohledu, ale ten si toho ani nevšiml. Prosté a jasné, pomyslel si. Kniha mu odpověděla prostými a jasnými slovy. Žádný trik. Žádné rýmy ani hádanky. Výslech gnóma nepřinesl žádné ovoce; knihovník jen tvrdil, že věděl, že jeho pán potřebuje právě tento svazek. Odkud se ta myšlenka vynořila, to malý mužík nevěděl nebo ho to nezajímalo. Byly to způsoby knihovny.

Zhmotnil se v paláci na poslední chvíli. Podle zvuků zvenčí bylo zřejmé, že Lochivarští obnovili útok. I když obvykle nerad používal magii, čas byl nejdůležitější. Tiše zagestikuloval, zmizel...

... a znovu se objevil poblíž východní hradby. Síla útoku ho málem přemohla. Černě oděné postavy se pokoušely vyšplhat na hradby. Některé z nich se dokázaly dostat nahoru a obránci je rozsekali. Území za hradbou pokrývaly nesčetné mrtvoly. Fanatici si toho vůbec nevšimli. Přicházeli další a další, nekonečná vlna, která hrozila pohltnout vše. Bylo těžké uvěřit, že jsou to skutečně lidé. Ztráty nebyly jen na jedné straně. Nepřátelé, kteří dokázali vztyčit dobývací žebříky a vyšplhat na hradby, po sobě nechávali stopy. Příliš mnoho obránců umíralo. I když bylo zraněno nebo zabito nejméně desetkrát více nepřátel, jejich legie měly mnohem větší přesilu. Ve válce do vyčerpání sil Penacles prohraje.

Odkud se ti útočníci berou?

Vysoko nad nimi kroužili ohniví a vzdušní draci. I když občas vychrlili své salvy, účinky zmenšovala přesnost lučištníků. Kdyby ti muži padli...

„Lorde Gryfe!”

Vrazil do něj statný, dobře ozbrojený muž. Oba spadli na bok. Vzápětí se místo, kde Gryf předtím stál, koupalo v plamenech. Lučištníci na blízké věži udělali s drzým ještěrem krátký proces. Ohnivý drak spadl na zem a rozmačkal několik prázdných stanů na blízkém tržišti.

Vládce Penacles se spíš než kvůli tomu, že těsně unikl smrti, mračil kvůli váze, která na něm ležela.

Zabručel na postavu, která ho zachránila.

„Díky, Blane, ale jestli chceš, abych ti tvé činy připočítal k dobru, musím tě požádat, abys ze mě slezl, než se udusím.”

Velký medvěd se zazubil: „Odpusťte, lorde Gryfe! Když jste se tu objevil, ten drak se o vás náhle začal nezdravě zajímat! Nejspíš dostal rozkaz zastavit vás za každou cenu.”

„Nejspíš. Co se tu děje, Blane? Udržíme se?”

„Myslím, že jo. Těm zombiím dojdou žebříky, i kdyby jim nedošli hlupáci, co po nich loží. Bohové! Kde je všechno pobrali?”

„To kdybych věděl. Možná...” Gryf zmlknul, když viděl, jak se lochivarské zástupy začínají stahovat.

Penacles přežilo další den.

„Možná co? Lorde Gryfe?”

„Kde je generál?”

„Ten lišák? Venku u jižní brány. Tlupy černých zkusily proklouznout na západ. Teď už s nimi určitě zametl.”

Gryf položil ruku Blaneovi na rameno. Velitel se bezděčně zachvěl; spáry by mu snadno mohly rozpárat hrdlo. V Gryfově povaze zůstávalo cosi zvířecího. To už se ukázalo.

„Blane. Věřím, že mám klíč k tomu, jak skončit tuhle válku dřív, než nás všechny zahubí mlha nebo nepřátelé.” Jako na povel se velitel chraplavě rozkašlal. „Nemáme moc času. Musím to udělat.”

„Co,” zakašlání, „udělat?”

„Znám zdroj Šedých mlh. Je to samotný Černý drak.”

Blane vyvalil oči. „Takže abyste zničil mlhu, musíte zabít Černého draka?”

Gryf přikývl.

Velitel zrudl: „Myslíte si, že tam prostě zajdete a vyřídíte ho? Šílenství!”

„Velká jednotka by to nikdy nedokázala. Lidé by tím víc podléhali mlze, čím bychom byli k Černému drakovi blíž. Bez Cabea, Paní nebo Shadea to můžu zkusit jenom já.” „Sebevražda! To nedovolím!”

Gryf si ho přitáhl za límec uniformy. Blane se ocitl nebezpečně blízko dravčímu zobáku lvího ptáka.

„Nejsi v takovém postavení, abys mi říkal, co mám dělat! Odpusť, veliteli, ale Penacles o moc déle

nevydrží! Tentokrát Lochivarští málem prošli! Nevšiml sis, o kolik pomalejší jsou lučištníci? A s každým novým útokem přicházíme o příliš mnoho mužů! Nemám na výběr!" Pustil zpoceného vojáka a zadíval se směrem k zemím Černého draka. Temné masy, zbytky fanatických armád, proudily směrem k nim. Krajina poprvé nevypadala tak hustě pokrytá vojsky. Lochivar utrpěl těžké ztráty. Ale pořád tu zůstávají klany Černého draka. Mnoho draků se zatím vůbec nezúčastnilo bojů. Už to nebude dlouho trvat a zapojí se.

Musel taky uvážit, co udělá Kyrg. Bezpochyby čeká, až se obě strany vzájemně oslabí, načež vstoupí do hry a pokusí se získat knihovny ve jménu dračího císaře. Jak dlouho bude čekat?

Blane se s ostýchavým výrazem Gryfovi uklonil a nabídl mu svůj meč: „Odpusťte mi mé chování, můj pane. Vezměte si mou zbraň. Jestli se musíte postavit Černému drakovi, bude se vám hodit."

Gryf se usmál, jak jen mu ptačí tvář dovolovala. „Vstaňte, veliteli." Prohlédl si ho. „Královský původ?" „Ano."

„Myslel jsem si to. Druhý nebo třetí syn, bezpochyby. Už jsem podobné typy potkal." Blane zrudl.

„Nech si svůj meč. Jsem si jistý, že by mi ve většině záležitostí výborně posloužil, ale zbroj dračích králů proděraví jen máloco. Ne, budu potřebovat něco jiného."

„Jestli má tak silnou kůži, budete potřebovat kouzelný meč. Tenhle by prosekl všechno obyčejné."

Gryfovi se zaleskly oči: „Ano! Myslím, že už to mám! Nechám Azranovu hračku dělat, co umí!"

Jestli byl Blane předtím bledý, teď vypadal jako mrtvola: „Rohaté ostří? Říká se, že ta prokletá zbraň zabíjí víc Pánů draků než dračích králů!"

Zamračený, ale vyrovnaný tón. „To nejsou historky. Nejméně tři. Přinesla zkázu všemu, co plánovali. Dala těm prokletým ještěřům několik generací navíc! Azran má zač platit; jeho výtvor vyrovná aspoň kousek účtu."

Ti, kdo přežili minulý boj, teď kolem nich vyrazili hledat raněné, odnášet mrtvé a odklízet trosky a sutiny. Toho všeho byly nekonečné zásoby. Na hradbách bylo čím dál méně mužů. Černý drak měl naspěch, aby Toma nebo Kyrg nezískali trofej dřív než on.

Gryf odtrhnul oči od té podívané a znovu se obrátil na velitele ze Zuu: „Až dorazí Toos, chci se s vámi oběma setkat ve stájích. Tam dostanete závěrečné rozkazy."

„Budete potřebovat zásoby."

„Vezmu si toho jen málo. Pokud chci mít vůbec nějakou naději na úspěch, musím se pohybovat rychle."

Blane zasalutoval. Gryf odešel, hlavu plnou bouřlivých, valících se myšlenek. Rohaté ostří bylo odporná zbraň; říkalo se, že může svého držitele ovládnout. Pokud se lvího ptáka týkalo, byly to všechno jen domněnky. Pekelný meč měl jen tři držitele, první z nich byl Azran a poslední Hnědý drak. Pokud je ovládl, jejich činy to neprozradily. Gryf si přál, aby byl měl tu předvídatost a zeptal se Cabea. Teď už na to bylo pozdě.

Proč tu ta zbraň zůstala? Azran by ji určitě chtěl. Vládce Penacles nevěřil na náhody. Všechno mělo nějaký důvod, obzvlášť tohle. Ne, usoudil, Rohaté ostří tu zůstalo úmyslně. Past? Možná. Proč? Azran nemohl pracovat s předpokladem, že ji někdo jiný použije. Stejně nepravděpodobná byla hypotéza, že čaroděje zradili jeho přísluhovači.

Konečně se ocitl přede dveřmi svého pokoje. Dva železní golemové na něj bezvýrazně hleděli. Na lehké pokývnutí jeden z nich otevřel dveře. Gryf vešel dovnitř.

Protože meči nedůvěřoval a nechtěl ho nechat v Cabeově pokoji, přikázal jednomu z golemů, aby ho zvedl a přenesl sem. Tentýž tvor teď stál a čekal, zlověstnou čepel v kovové ruce namířenou přímo na něj. Gryf doufal, že meč nedokáže ovládat neživé tvory.

Natáhl prázdnou dlaň: „Dej mi tu zbraň."

Golem popadl čepel způsobem, při němž by kterýkoliv člověk přišel o ruku. Podržel meč jílcem ke svému pánovi. Gryf sevřel Rohaté ostří, peří i srst lehce zježené.

Meč se chvěl, ale to bylo všechno. Kupodivu ho to téměř zklamalo. Téměř. I když měl Gryf výzvy rád, nebyl to sebevrah. Ti, kdo šli do bitvy beze strachu a s nadšením, žili spíš krátce. Jeho činy řídil zdravý rozum. Každopádně až dosud. Musel si připustit, že Blane má pravdu; tahle výprava bude pohroma.

Měl teď Rohaté ostří v pravé ruce, přestože byl levák. Sáhl volnou rukou dolů, vytáhl vlastní meč a odhodil ho stranou. Pak si přendal zbraň do levé ruky. Závěrečným pohybem vsunul černou čepel do

prázdné pochvy.

Vezme si jen jeden z nouzových balíčků uložených v kasárnách palácových stráží. Spolu s měchem vody by mu měl zajistit všechno, co bude potřebovat. Gryf se chystal na lov; žádné zvíře neloví s plným žaludkem. Navzdory diplomatickému vystupování v něm vždycky bylo cosi, co patřilo do divočiny. Krvavý Styx a jeho sestra Hestia budou příští noc procházet těsně kolem sebe. Nebylo to tak hrozné jako noci, kdy se setkali, ale přesto to byl čas, kdy si má člověk dát pozor. Hořce se zasmál. Které noci si nemá dávat pozor?

XIV.

Madrak-Shade se nad ním naklonil. Ačkoliv černokněžníková tvář zůstávala ve stínu, aura zla, která ho obklopovala, teď byla zcela zřetelná. To, že si jí Cabe nevšiml dřív, hodně vypovídalo o moci nezaostřeného čaroděje.

"Ještě nepřišel ten správný okamžik. Musíme počkat až na jedenáctou hodinu." Možná se usmíval. „To nám dává čas promluvit si, jestli chceš." Cabe na něj jen hleděl.

„Ne? Ani otázek? Třeba o tomhle? Jak jsem se dozvěděl o tobě a tom, v jaké jsi situaci? Myslím, že víš, že mám při každém novém vtělení jen část vzpomínek."

Cabe zjistil, že ho navzdory hněvu poslouchá. „Začíná nový věk, Cabe. Vláda dračích králů se hroutí. Upadá. Zlatý je císařem, který se pohybuje mezi chladnou logikou a paranoiou. Většina jeho bratrů je zrádných a hádavých. Už to nejsou studení, výkonní vládci svých zemí. Dostihla je poslední zbraň tvého děda. Infikovali se nákazou zvanou lidskost. Za čas všichni kromě nižších draků ztratí právo nazývat se skutečnými draky."

„Co tím myslíš?"

Tichý smích. „On mluví! Myslím tím tohle. Všiml sis, jak se ohniví draci, obzvlášť vévodové a samotní králové, skoro vždycky nakrucují ve svých téměř lidských podobách?" „Vždycky to tak dělali"

„Špatně. První dračí králové se nikdy neproměňovali. Teprve když se ponořili do lidské magie, začali přijímat podobu blízkou lidské. Pro samice to bylo snazší, třebaže nedokáží ovládnout příliš mnoho dalších kouzel. Mezi ohnivými draky to začalo být tak běžné, že se s tou schopností začali rodit. Zároveň se oslabily schopnosti, které měli původně."

Jeden z quelů přišel blíž s velkým ozdobným krystalem v rukách. Cabe ho ostentativně ignoroval. „A co to má společného s tím, o čem jsi mluvil?"

„Všechno!" Ten, který si teď říkal Madrak, ukázal na nekonečné řady spících quelů. „Před věkem dračích králů vládli této zemi tvorové, které vidíš před sebou. Jejich říše a úroveň byla větší než draků. Když se jejich moc začala hroutit, přišli sem draci a stoupali. Síly se přeskupily, někteří usnuli, jiní získali více moci."

Mávl na quela, který přinesl krystal, ať odejde. Obrněné monstrum vztekle zahoukalo a zvedlo pracky ve výhrůžném gestu. Shade mu odpověděl, vyšším tónem, ale o nic méně rozhněvaným. Ať mu Shade řekl cokoliv, quel nakonec ustoupil a vycouval.

Shade se obrátil zpátky ke svému vězni. „Ten quel touží po tom, aby obřad pokračoval. Nechápe, že všechno má svůj čas." Sklonil se ke Cabeovi a šeptal, i když bylo velmi pravděpodobné, že mu jeho nelidští spojenci nerozumějí. „Tohle bude pro nás všechny významný okamžik. Na chvíli budeš mít moc, o jaké se ti ani nesnilo. Potom budou quelové osvobozeni a já získám to, co se mi celé věky vzpírá. Únik!"

Luskl prsty a mávl na quela. Cabe těkal očima z jednoho na druhého. Nelíbilo se mu, co se děje. „O co jde?"

„Čas se blíží. Za okamžik budeme pokračovat v přípravách. Bojím se, že musím svůj příběh zkrátit. Stačí dodat, že moc, která mě ovládá, pochází z těch dávných dob. Ten z nás, který převládal, když jsi potkal Simona, by tenhle svět raději nechal být, ale ten, který řídí mé činy teď, čeká na nový věk. Jak ubývá moci dračích králů, quelové a stezky pradávných znovu získají moc a lidé neuchopí otěže těchto zemí. Budou žít jen proto, aby sloužili."

„Jako ty?“

Otevřená dlaň udeřila Cabea po tváři. V tom gestu byl hněv, přestože rysy nic neprozrazovaly.

"Až moc získá vládu, zbavím se té absurdní kletby! Budu Madrak! Jen Madrak!" Shade vzhlédl.

„Obávám se však, že zbytek pro tebe zůstane tajemstvím." Zasmál se.

Šílenství, pomyslel si Cabe. Od jednoho šílence k druhému. Otočil hlavu a spatřil zlověstný pohled quela. Postavit se dračím králům bylo dost špatné, ale teď bude nad lidmi viset i tahle hrozba. Snažil se vyprostit, ale marně.

Shade se od něj odvrátil. Nekromant v kápi pronášel slova, která byla jeho zajatci strašlivě povědomá, i když věděl, že takový jazyk nikdy neslyšel. Kolem Shadeovy hlavy se objevily hrozivé úponky temného dýmu.

Quel zíral na menší krystal na Cabeově hrudi. Začal zářit, nejprve sotva viditelně, ale jak se blížila příslušná hodina, stále silněji.

Postava v plášti byla ponořená v zaklínání. Cabe si jí nevšímal. Soustředil se na objekt, který měl na hrudi. Všechno ostatní teď ztratilo význam.

Jak se blížila jedenáctá, začal se krystal chvět. A co hůř, mohl přísahat, že se mu pomalu ponořuje do hrudi. Nebolelo to, nekrvácelo, jen štípalo.

Quel se nervózně pohnul. Na tohle zjevně nebyl připravený. Otočil podlouhlý obličej k Shadeovi, ale čaroděj se stále zabýval zaklínáním. Netvor, který měl větší strach z toho, že naruší obřad, zůstal zticha, ale pozoroval nečekané dění s velkým znepokojením.

Jako tvor lapený v pohyblivém písku se drahokam potápěl hlouběji a hlouběji do Cabeova těla. Hrůzu nahradilo uchvácení - a ještě něco dalšího. Cabe chápal, že mu to neublíží, ale pomůže.

Shade, který vypadal jako větrem ošlehaný duch, se rychle posunul ke středu procitajících sil, ruce se mu míhaly sem a tam, každý pohyb se spojoval s vířením mlhy. Všichni spící quelové se najednou zachvěli. Cabeova strážce zaujal pohyb jeho druhů.

Ve vzdáleném koutě komnaty se zhmotnilo cosi tmavého a mlhavého. Bylo to za tvorem, který hlídal, takže o jeho přítomnosti věděl jen Cabe. Příliš si toho však nevšímal; převážnou část jeho pozornosti si žádal a získával amulet.

Z ignorovaných temnot, ze samé věčnosti, se ozval smích. Byl tichý, skoro neslyšitelný. Quel, který stál u Cabea, se přesto otrásl a rozhlédl se kolem. Ke tmě se neotočil.

Shade však ano.

„Kdo se směje..." Upřel zrak na až dosud nepovšimnuté místo. Madrak zaklel, podíval se na Cabea a začal gestikulovat.

V jednom okamžiku to vypadalo, že se uvolnily veškeré síly pekel. Smích náhle získal výšku a prořízl všechny ostatní zvuky. Čaroděj v kápi, varovaný neobyčejnými smysly, vypustil kouzlo. Nemířilo na Cabea; síly byly vrženy do temnoty. Dvě síly se setkaly a bojovaly o nadvládu. Byla to krátká bitva. Temnota pohltila Shadeovo mocné kouzlo jakoby nic.

Vystoupil z ní tvor temný a zlověstný jako jeho domov. Veliká kopyta vyryla rýhy v kamenné podlaze. Ledově modré oči zíraly na všechny kolem. Divoká koňská hříva zavlála a padaly z ní maličké kousičky ebenově černé noci. Tvor zavrčel a odhalil velmi ostré a velmi nekoňské zuby.

Temný kůň skočil na Shadea.

Quel se pokusil útočící postavu zastavit, ale obrněný netvor jen zmizel do nicoty, která byla Temným koněm. Úhledné koňské tělo to ani nezpomalilo. Čaroděj a věčný se pustili do boje.

Příchod nezemského přítele Cabea vytrhl z fascinace krystalem. Vstal; nevěnoval pozornost tomu, že jeho pouta náhle zmizela. Jen věděl, že tam, kde se střetnou dvě tak ohromné síly, je nepopsatelně nebezpečno.

Temný kůň mága kopl předními kopyty. Úder, který by rozštípl skálu, přízračného čaroděje jen odstrčil. Shade znovu získal rovnováhu a mrštil po koni několik ostrých černých kopí. Tvor se jim nějak vyhnul a přitom se postavil svému protivníkovi čelem. „Cabe! Talak! Tvým cílem je Talak! Běž!" Věčný ta slova nevyslovil, spíše se Cabeovi vynořila v mysli. Jako by byl loutkou, jeho tělo se pomalu sunulo ke vstupu do komnaty; za sebou slyšel výbuchy a kvílení rozpoutaných sil. Nijak netoužil čekat na výsledek.

Krystal, kterého si teď nevšímal, mu stále vězel hluboko v hrudi. Proměnil se. Záře změnila barvu a

drahokam teď byl modrý jako jasná obloha a pulsoval. Cabe si to neuvědomoval, ale čím více se namáhal, tím víc drahokam pulsoval.

Ať to bylo kouzlo nebo nějaký šestý smysl, něco Cabea přinutilo, aby se sklonil. V úrovni hlavy se do skály zabořila mohutná čtyřbřitá sekera. Quel, který ji držel, vztekle zahoukal, vytrhl ji a znovu se rozmáchl.

Když se pásowci podobná stvůra znovu pokusila oddělit mu hlavu od zbytku těla, Cabe se sotva stačil odkutálet. Uvnitř spící komnaty mezitím dál zuřil souboj titánů. Nešťastný mladý čaroděj náhle musel kromě svého vražedného soupeře bojovat i s valícím se kamenem.

V zoufalství natáhl ke quelovi levou ruku. Zároveň mu ze rtů vyklouzla nesrozumitelná slova. Konečky prstů zazářily. Stejnou barvou, jakou měl krystal.

Quel udělal krok zpět, aby se mohl lépe rozmáchnout, a zvedl sekeru do vzduchu - nepřírozně vysoko. Zbraň se zasekla hluboko do stropu nahoře a zvedla svého bezmocného vlastníka ze země. Kus skály, který se uvolnil během boje mezi Shadem a Temným koněm, spadl. Začal zával. Cabe dokázal uskočit; quel to štěstí neměl a zůstal pohřbený pod tunami země a kamení.

Cabe nechtěl zjišťovat, jestli je netvor živý nebo mrtvý, a vyrazil pryč. Magie ho znovu zachránila. A navíc se teď cítil jistější, klidnější. Vůbec ho nenapadlo, že by to kouzlo neměl znát. Neměl výcvik a tak nevěděl nic o stezkách, po kterých museli kráčet jiní čarodějové.

Proběhl kolem města. Žádný jiný quel se neobjevil. Byli tu snad jen dva? Nemohl uvěřit, že by měl takové štěstí. Nic mu však nebránilo v postupu. Vstup, kterým vešli, byl jen pár metrů odsud, a to ho přimělo zamyslet se. Temný kůň mu říkal, aby utekl do Talaku, ale Talak byl daleko, velmi daleko na severovýchodě.

Vylezl na povrch a rozhlédl se po okolí. Legarský poloostrov vypadal klamně pokojný a krásný. Kdykoliv jindy by si ho byl uchváceně prohlédl, dokonce navzdory tomu, že tu vládl Křišťálový drak. Padla noc. Cabeovi se nelíbila myšlenka na putování potmě, ale neměl na vybranou. Neměl světlo a nejspíš bylo moudřejší žádné si nebrat. V tomhle terénu by byla louč viditelná na míle kolem. Cabe doufal, že v okolí nejsou žádné velké šelmy, protože tentokrát neměl žádný kouzelný meč, který by mu zachránil kůži. Bude se muset spolehnout na vlastní síly a schopnosti.

Podle hvězd, které viděl, zhruba určil směr, jímž se má vydat. Země se mu chvěla pod nohama a připomínala mu probíhající divoký zápas. S obnoveným úsilím se Cabe vydal pryč od ústí tunelu. Ukázalo se, že s viditelností nejsou potíže. Oba měsíce byly na obloze a země se v jejich světle silně leskla. Po krátké době zpomalil. Tohle nebude stačit. Souboj mezi Temným koněm a Shadem-Madrakem může každým okamžikem skončit. Jestli zvítězí čaroděj, během několika vteřin bude u své zamýšlené oběti. Cabe si přál, aby se uměl přenést nebo odletět nebo povolat něco, co by ho odsud odneslo. Jeho síly však ještě zjevně nedosáhly takového stupně.

Nic se ani nepohnulo. Copak tu nejsou žádná zvířata? Zdálo se to podivné. Neslyšel dokonce ani hmyz nebo noční ptáky. Rozšířila se snad kletba z Pustin mnohem dál, než si myslel? Podle toho, co věděl, nikdy nikdo nemluvil o putování do tohoto vzdáleného kouta Dračích říší. To mohlo znamenat, že se o tom buď nikdo neodvažoval mluvit anebo se nikdo nevrátil.

Čas se začal rozmazávat. Cabe si vzpomínal jen na běh, pak chůzi a potom už jen na klopýtání Legatským poloostrovem. Nakonec se zhroutil naprosto vyčerpaný strašnými zážitky. Nevšímal si krystalu v hrudi; už byl jeho součástí. Nevěděl ani o tom, že se mu změnila vlasy, částečně díky drahokamu. Po jejich původní barvě nebylo ani stopy. Stříbro bylo všude.

Spal, jen jednou se probudil, a to jen na chvíli. Možná ho vyrušil jakýsi pohyb v zemi. Snad to byl nekonečný zápas mezi dvěma nesmrtelnými. V té chvíli se o to Cabe ani v nejmenším nestaral. Vzápětí znovu usnul.

Ačkoliv Cabe nic neviděl, Legarský poloostrov kypěl životem. Po jeho bezvládném těle přeběhli jeden nebo dva drobní býložravci. Nad hlavou mu přelétl pták. Žádné z nebezpečných zvířat se nepřiblížilo, ani horší vlci, kteří tomuto území vládli. Ve skutečnosti ti, které to napadlo, najednou změnili plány, pospíchali lovit někde jinde a vůbec si neuvědomovali, co se stalo. Krystal pokaždé slabě zazářil. Přišlo ráno a s ním překvapení. Prvním a hlavním byla nádherná vůně slaniny, opékané do křupava nad otevřeným ohněm. Druhým bylo pochopení, které se mu vynořilo v hlavě; není sám. S rychlostí, která ho

Překvapila skoro stejně jako ostatní věci, se odkulil od postav vedle sebe.

„Hýbá se skoro jak los, že jo.“

„Kdeže! Hýbá se spíš jako losí mládě, chceš říct Bude mít na hezkých šatičkách fleky od trávy, jo.“

Byli dva. Cabe, který žil docela blízko Dagorského lesa, věděl, co jsou zač, i když ve skutečnosti ještě nikdy dřív žádného z nich neviděl. Lesní elfy si nebylo možné splést s nikým jiným.

Oba byli malí a hubení a skoro úplně stejní. Nesahali Cabeovi ani k ramenům, i když slyšel o vyšších, kteří se občas vmísili mezi lidi a dokonce s nimi uzavírali sňatky. Tihle dva ale určitě měli čistou krev.

Stáli bok po boku. Ten nalevo se zazubil a řekl: „Má v sobě kousek toho člověka, jo. Cítíš to, že jo?“

Jeho dvojče přikývlo, i když trochu zdráhavě. „Mnohem víc smrdí člověčinou. A ještě něčím jiným.“

Cabe se odhodlal skočit jim do řeči: „Kdo...?“

„Jasně že jo! Musí to být ten mág, co ho hledáme.“

„Promiň...“

„Jasně. Ale moc na to nevypadá, že jo?“

„Já...“

„Vzhled může klamat. Jenže máš asi pravdu. Moc nevypadá na čaroděje.“

Jeho hněv vzrostl až k bodu zlomu. Něco vybuchlo.

„Je to mág, je!“

„Mlč! Může to udělat znova, jo!“

„Proč by ale měl dělat díry v pěkné krajině, co?“

„Ticho!“ Cabe jen stěží zadržoval druhý výbuch.

Oba lesní elfové zmlkli Když se nehýbali, vypadali jako dvojice soch u brány nějakého lorda. Pro Cabea však představovali jen dvě veliké mrzutosti.

„Kdo jste?“

Ten vlevo: „Allanard.“

Ten vpravo: „Morgyn.“

Cabe si založil ruce na prsou: „Hledali jste mě?“

Allanard si poškrábal loket a uskočil. Oba elfové měli stejné oblečení: jednoduchý lesní oblek v zelených barvách, tu a tam s malými kousky hnědé. Oblečení, které dokonale ladilo s okolní krajinou.

„Ty jsi Bedlam?“

„Jsem.“

Morgyn přikývl: „Vidím ti to na obličejí, jo. Jsi celý děda.“ Udělal obličej. „A taky tatík.“

„Proč mě hledáte? Co chcete?“

Oba elfové se rozesmáli, ale když viděli, jak se Cabe tváří, přestali. Allanard se usmál: „Od tebe nechceme nic. Děláme laskavost, jo. Laskavost polovičnímu příbuznému a tvému dědovi, dobrému Nathanovi.“

Morgyn zahlédl krystal: „Allanarde, má v hrudi vražený krvavý kámen, hele.“

„Ticho!“

Cabe neposlouchal. „Kdo je ten poloviční příbuzný? Proč by mi měl pomáhat?“

„Proč? Jenom se koukal, jak se budíš k životu a rosteš! Proto! Mluvíme o muži, kterého jsi měl za tátu, tak!“ „Můj...“

„Jmenoval se Hadeen. Dívali jsme se po tobě z přátelství k Nathanovi. Tam může taky být krev.“

„Krev?“ Cabe zbledl.

Allanard zavrtěl hlavou. Dokonce i vlasy měly zelený nádech. „Mluvíme tu o příbuzných, jo. Možná jsi náš příbuzný. Takže je pro nás dvakrát důležité ti pomáhat. A kromě toho,“ do veselého hlasu se poprvé vkradla hořkost, „dlužíme Hadeenovi za ještěry.“

Cabe nezachytil poslední část, v myšlenkách se vrátil k nebezpečí pod zemí. Doufal, že tihle dva mají dobrou dopravu. Čím větší vzdálenost ho bude dělit od Legarského poloostrova, tím lépe.

Zrovna když zdůraznil tohle hledisko, otrásla se země nepřirozeným hněvem.

Morgyn spadl na zem: „Copak jde národ gnómů do války?“ Cabe znovu získal rovnováhu: „Něco horšího! Někde dole pod námi bojuje čaroděj jménem Shade a tvor nazývaný Temný kůň!“

Elfům klesly brady. Allanard ovládl ztracenou řeč jako první: „Černý kůň a čaroděj dvou myslí ve sporu!“

O tom se nemluvalo! Musíme sebou hodit, jo!"

„Kam půjdeme? Máte koně?" „Koně? Copak nejsi čaroděj a ještě k tomu z krve?"

„To je spor..."

Allanard ho mávnutím ruky umlčel: „Potřebujeme rychlost, ale nevím, jestli těm dvěma můžeme utéct, kdyby tě jeden přišel hledat ve zlém! Morgyne! To je tvoje specialita!"

„Jo, bratře!"

Cabe zapomněl na strašlivý souboj v podzemí a s úžasem sledoval co se dělo. Morgyn vzal malý kousek černé křídly a nakreslil cosi do vzduchu. Doslova. Tam, kde přešel křídou, zůstala černá čára, i když ji nic neneslo.

Mladému čaroději chvíli trvalo, než poznal, co kreslí. Určitě to byl pták, ale musel to být jeden z největších ptáků, jaké kdy viděl. Kdyby byl skutečný, všechny by je unesl.

Morgyn dokončil obrys a rychle přidal pár detailů, jako oči a ústa. Poslední a nejpodivnější věc byla tři sedátka na ptačím hřbetě. Když byl spokojený a pták byl hotový, mávl Morgyn kouskem křídly a něco pronesl jazykem, který musel být řečí elfů.

Kresbu vyplnila hnědá hmota. Ptačí oči zamrkaly. Zobák se otevřel a zavřel a na okamžik z něj vyrazil narůžovělý jazyk. Pták si vyzkoušel mohutná křídla a zjistil, že vyhovují. Veliký kondor otočil hlavu a jedním okem se zahleděl na svého tvůrce. To všechno ani ne za minutu.

Allanard se podíval na Cabea: „Dobrý? Na co čekáš - až tě rozmazaný čaroděj vysadí?"

Cabe s jistou ostražitostí vylezl na ptačí hřbet a posadil se na prostřední sedlo, největší z těch tří. Oba lesní elfové zaujali svá místa a Morgyn lehce poplácal kondora po hlavě. Mladý čaroděj se na něj vyděšeně podíval. „Není tu uzda?"

Elf pohládl svůj výtvar a usmál se: "No, k čemu by nám byla uzda?" Kondor vzlétl. Cabe se držel o život. Naštvalo ho, že Morgyn se vepředu narovnal a na stoupajícím ptákovi se držel jen nohama. Smál se, a Allanard taky. Oba elfové byli na takovou přepravu zvyklí. Cabe by byl dal přednost kodrcavému, ale snadněji říditelnému prostředku, třeba vozu.

Kondor stoupal výš a výš. Cabe se přistihl, jak hledí dolů. Allanard se zasmál.

„Můžeš koukat dolů, jo. Tak vysoko uvidíš jenom mraky!" Jeho nadšení z výšky jen víc pocuchalo Cabeovy nervy.

Zepředu se ozval Morgynův hlas: „Hlavy vzhůru! Jdeme přímo do černého!"

Čaroděj si užil jen minutky překvapení, než se před nimi vynořil šedý mrak. Kondor do něho bezstarostně vletěl. Když vletli dovnitř, lesní elfové se ke Cabeově zlosti srdečně smáli. Usoudil, že mají poněkud zvláštní smysl pro humor.

Všude po těle se mu tvořily kapky vlhkosti, navzdory tomu, že mu nebylo ani v nejmenším horko. Ve vzduchu visela neobvyklá vůně. Cabe si nakonec uvědomil, že je to vůně, která zůstává po jarní přeháňce. Byla to čistá vůně a pomohla mu trochu utišit nervy. Za pár vteřin dešťový mrak opustili.

Všichni tři byli mokří, ale jeho společníci si z toho vůbec nic nedělali. Vítr je za letu brzy vysušil.

Čím déle letěli, tím víc si Cabe na podivný způsob přepravy zvykal. Tu a tam se dokonce odvážil podívat dolů. V první řadě při těchto pohledech žasl, jak rychle se pohybují.

Ze strachu, aby se nepustil, mluvil raději s Morgynem než s Allanardem. „Támhle pod námi je Dagorský les?"

Morgyn se krátce kouknul dolů: „Ano, tam jsme doma, správně! Až tě odvezeme k cíli, bratr a já se sem vrátíme!"

Bujný les, spousta zeleně a všudypřítomného života, to všechno dobře skrývalo skutečnost, že právě v tomhle lese se Cabe setkal s nejděším nebezpečím. Věděl, že tam někde leží panství lady Gwen.

„Neletíme ani hodinu! To je neuvěřitelné!" Zezadu zaslechl Allanardův smích: „Příliš ho nepovzbuzuj, Cabe Bedlame! Nebo ho přinutíš letět tak rychle, že se ani já neudržím!" Jeho bratr se znovu otočil dopředu. Kondor zřetelně zrychlil, Morgyn se tiše zasmál.

Z lesa k nim vzlétl tmavý, zelený stín. I z téhle hrozné vzdálenosti Cabe viděl, že je nejméně stejně velký jako kondor. Podle tvaru a barvy věděl, že to musí být drak - a v téhle výšce nejspíš vzdušný drak.

Varoval elfy a ukázal na rychle stoupajícího tvora. Letěl tak, aby se s nimi střetl. Oba elfové si ho pečlivě prohlédli, ale neudělali nic, aby se střetu vyhnuli. Cabe se levou rukou pustil a zvedl ji, dlaní dopředu,

směrem k drakovi. Nebyl si úplně jistý tím, co dělá, ale byl si jistý alespoň tím, že něco udělá.

Allanard sáhl dopředu a ruku mu stáhl. Zaseptal čaroději do ucha: „Nedělej nic!"

Dračí křídla usilovně mávala a tvor stoupal výš a výš. V jednu chvíli vyzývavě zařval. Kondor ho demonstrativně ignoroval. Cabe přemýšlel, jestli by pták vůbec dokázal zareagovat.

Asi padesát metrů od nich se drak zastavil. Dobré půl minuty se vznášel na místě a sledoval je. Potom jako by zcela ztratil zájem, naklonil se dolů a strašlivou rychlostí se střemhlav snesl zpátky k lesu. Skoro okamžitě zmizel z dohledu.

Cabe se podíval na svoje spoléčníky a zamyslel se nad svým postavením. Morgyn pokračoval v řízem ptáka, ale Allanard na něj kývl.

„Vidíš? Nesmíš tak rychle vynášet soud, jo."

Cabe si přál, aby se mohl úplně otočit. Alespoň se zkroutil, jak nejvíc to šlo: „Co tím myslíš? Proč ten drak vylétl až sem, a pak nezaútočil a zase odletěl?"

„Lidé žijí blízko, ale ne v Dagorském lese. Dokonce ani takoví jako ty ne. My tam žijeme většinu života.

I tak toho o našem pravém vládci, Zeleném drakovi, víme jen málo. Když rozkáže, poslechneme, jo.

Když říká, že máš projít nezraněný, dokonce i nejsilnější draci se podřídí."

„Zelený drak nás nechává projít?" Cabe tomu nemohl uvěřit. Proč by mu jeden z dračích králů pomáhal?

Elf potřásl hlavou: „Nepokoušej štěstí, Cabe Bedlame, ne. A taky nezkoušej číst v hlavách dračích králů.

Mohl by ses začít ptát, kdo jsou tví skuteční přátelé a nepřátelé."

Ať kvůli nějakému Morgynovu žertu nebo kvůli poryvu větru se kondor prudce vrhl dolů. Cabe se musel pevně držet. Když pták znovu vyrovnal let, čaroděj už se k rozhovoru s Allanardem nevrátil. Měl co dělat s tím, co už slyšel.

Shade, Temný kůň, Zelený drak, Gryf...

Komu věří?

Komu se odváží věřit?

XV.

Poprvé se to ozvalo venku uprostřed Pekelných plání. Slyšeli nebo cítili to čarodějové, čarodějnice, adepti - všichni, kdo měli něco do činění s jinými realitami. Kdyby v tu chvíli byli v Azranově pevnosti, viděli by to v celé hrůze.

Hordy Rudého draka na to hleděly. Hleděly a umíraly. Ačkoliv černokněžníkovi služebníci umírali vlevo vpravo, jejich pána se ohnivi draci nedokázali ani dotknout. Azran se jejich řadami prosekával Bezejmenným, jako přízrak smrti sklízející žeň mocnou kosou.

Jen málo draků uniklo, i když byl čaroděj jen jeden. S mečem řvoucím krvežíznivostí se zjevoval na různých místech a kosil protivníky dřív, než si vůbec uvědomili jeho přítomnost Bezejmenný pulsoval.

Azranova tvář ztratila všechny stopy lidskosti. Smál se a znovu a znovu sekal.

Jen Rudý drak se udržel. Povolal moc, kterou ovládal, a jeho tělo nabobtnalo do ohromných rozměrů.

Všechno, nač zamířil, sežehl plamen žhavější než jádro světa. Azran jím lehce prošel; skoro ho ani necítil.

Pán Pekelných plání vyvolal podstatu své země. I když byly magma a pára o trochu méně intenzivní než jeho plamen, všechno zaplavily pouhým množstvím a silou. Dračí král se nestaral o to, jestli s Azranovými služebníky umírají i jeho klany, jen když se mu podaří zničit toho čaroděje ozbrojeného samotným Chaosem.

Roztavené kameny a hlína zpomalily Azrana jen dočasně a hlavně jen proto, že se jimi musel brodit.

Bezejmenný ho chránil před jejich účinky a netrvalo dlouho a mohl se zase pohybovat volně. Gejzíry vroucí vody ho jen trochu zvlhčily.

Když kouzla nevyšla, vrhl se Rudý drak do boje. Po arogantním člověku hrábly ohromné, metr dlouhé drápy. Azran se musel bránit Jeho vražedná čepel strašlivé drápy odrazila a dokonce jednomu z nich odsekla špici. Ještě však nedobojoval s jednou ohromnou tlapou a už udeřila druhá. Čaroděj byl nucen ustupovat. Třebaže byl Bezejmenný mocný nemohl ho úplně uchránit před jeho vlastní křehkostí smrtelníka. Azran si neuvědomil protiklad, který v tom byl; ačkoliv zdrojem moci meče byl sám čaroděj,

meč se teď hodně odchýlil od svého původního účelu.

Karmínově rudý ohnivý drak strčil do svého protivníka, který na chvíli ztratil rovnováhu, hlavou. Azran se k němu málem nestačil otočit čelem. Bezejmenný se s řevem rozmáchl proti dračímu králi. Ohromný plaz škubl hlavou zpět z dosahu, a když utržil krvavý šrám přes nozdry, zavyl. Spíše rozzuřený než zraněný se Rudý drak hbitě vznesl do vzduchu a ohromná hmota neuvěřitelnou rychlostí zmizela v mracích.

Čaroděje v černém to nevyvedlo z míry. Vznesl se do vzduchu a začal nepřítele pronásledovat. Nezáleželo na tom, že pevnost teď byla v troskách a většina služebníků mrtvých nebo rozprášených. Teď záleželo jen na smrti soupeře. Azranova tvář byla obrazem zběsilé zuřivosti. Teď to byl meč, ne člověk, kdo řídil činy.

Pro něco tak velkého by mělo být nemožné úplně se ukrýt mezi mraky visícími nad masakrem. Přesto soupeře neviděl. Bylo zjevné, že Rudý drak někde číhá; žádný dračí král by neutekl z bitvy, obzvlášť ne z takovéto. Azran se usmál. Chce lov, bude ho mít.

Padl na něj stín. Bezejmenný z vlastní vůle ťal obloukem vzhůru a sekl hluboko do věci nad sebou. Jakýsi drak, který přežil úvodní bitvu, se s bolestným výkřikem zřítíl k zemi. Čaroděj zavrčel; tak nedůležitý tvor ho vůbec nezajímal. Chtěl vládce této země.

Vlhko a chlad ho trochu uklidnily. Víc si uvědomil, v jaké je nejisté pozici. Drak byl doma na zemi i ve vzduchu. Na druhé straně Azran příležitostně létal, ale obecně se cítil mnohem lépe s pevnou půdou pod nohama. Rudý plaz věděl, jak se v téhle vznášející se mlze pohybovat; čaroděj si musel vystačit s pokusy a omyly.

Čím víc získával sebekontrolu, tím méně si byl sám sebou jistý. Bezejmenný mezitím tiše pulsoval a držel se zpátky. Nedostatek viditelné síly mohl mít tisíc nejrůznějších příčin.

Právě tu chvíli si Rudý drak tiše a vražedně vybral k úderu. Přední tlapy byly připravené sevřít, čelisti stisknout. Azran byl naprosto zaskočený.

Ne tak Bezejmenný.

Zlověstná čepel s obnovenou silou škubla svým držitelem a postavila se netvorovi. Čarodějovo tělo znovu spoutala zvířecí zuřivost. Azran se divoce rozesmál a rozlétl se přímo vstříc dlouhým, špičatým drápům dračího krále. Teď ani jeden z nich necouvne. Čas skrývání je pryč.

Azran, zcela pohlcený uhrančivým kouzlem vlastního výtvaru, stoupal rychleji a rychleji a zjevně neměl v úmyslu ze sebevražedného kurzu uhnout. Rudý drak doširoka otevřel čelisti; neexistoval způsob, jak by mohl člověk včas změnit směr.

Plazí zuby sklaply v okamžiku, kdy se postava ocitla uvnitř. Oči ohnivého draka zazářily radostí z vítězství. Ten lesk však skoro vzápětí nahradil zvláštní skelný výraz, jako by tvora omráčila nějaká myšlenka.

Avšak myslí Rudého draka neproběhla už žádná myšlenka, snad kromě pochopení, co se stalo. Když si ohromné tělo uvědomilo, že je mrtvé, zachvělo se. Mohutný trup sebou dvakrát škubl a zřítíl se k zemi. Během pádu cosi prorazilo týlem hlavy. Byl to Azran; meč si prosekal cestu do lebky a skrz ni pak ven. Zbraň byla tak rychlá, že oběť neměla čas zareagovat.

Čaroděj, pokrytý nepopsatelnými zbytky svého padlého protivníka, sledoval, jak ohromná hmota mizí kamsi dolů. Celou jeho bytost prostoupila povznesená nálada. Prokázal, že je mistrem. Dokonce ani jeho neoplakávanému otci se nepodařilo zabít dračího krále a uchovat si vlastní život. A Azran tady stojí - nebo se vznáší - téměř nedotčený po osobním souboji s nejsmrtonosnějším tvorem. Opravil se; teď byl nejsmrtonosnější on. Azran zhluboka vdechl vůni vítězství - nemluvě o pachu vlastního oděvu a celého těla. Rozkašlal se. Tolik k sladké vůni úspěchu! Pokrčil rameny. Tohle byla malá cena za uspokojení z vítězství. Brzy se dá do pořádku.

V euforii úplně zapomněl sledovat Bezejmenného. Démonická čepel jen lehce pulsovala, ale zdálo se, že z ní vyzařuje pocit nově nalezené moci. Moci, která poroste s každým vítězstvím... .. ať ji bude držet kdokoliv.

"A jakpak ssse dnesss máme, čarodějko?" Skoro čekala, že mu z úst vystřelí dlouhý, na konci rozeklaný rudý pruh jazyka. Na vévodovi Tomovi bylo něco, z čeho ji mrazilo ještě víc než z Kyrga nebo dokonce i z dračích králů. Víc než kterýkoliv jiný drak, s výjimkou nemyslicích nižších draků a jejich příbuzných,

se podobal studenému, nelidskému plazu. Takoví, usoudila Gwen, byli první králové - až na to že Toma, podle svého narození, nikdy nemůže být jedním z nich.

Když neodpovídala, ohnivý drak jen pokrčil rameny a usmál se.

Bože! Nedokázala na něj nezírat. Dokonce i jeho zuby se daleko víc než zuby jeho vládců podobaly ostrým tesákům draka.

Toma pomalu obešel bublinu a přinutil tak svoji vězenkyni, aby se pokoušela otočit, pokud chtěla mít zlověstného válečníka na očích, kdyby na ni chtěl vyzkoušet nějaký nový trik. Drak v podobě člověka toho rozhodně byl schopný; jeho moc byla přinejmenším stejně impozantní jako moc Paní, a možná i větší. Proč tedy, zeptala se postě sama sebe, stále zůstává v pozadí? Plýtvat zbraní s takovými možnostmi, to se dračím králům vůbec nepodobalo.

Ohnivý drak se zastavil. Jako by jí četl myšlenky - a bylo velmi pravděpodobné, že by toho mohl být schopen, i když Gwen vždycky držela štít vztyčený, - Toma promluvil.

„Napadlo vás, jak je možné, že se válečník mých... řekněme schopností... spokojí s tím, že slouží těm, které zjevně převyšuje mocí i vůdčím nadáním?“

„Předpokládala jsem, že jsi v srdci stejný zbabělec jako ten sadista Kyrg.“

V bublině začalo být nepohodlně horko a hrozně vydýchaný vzduch. Gwen se pokusila o kouzlo, ale způsobila si tím jen bolesti hlavy. Namáhavě dýchala.

Toma chvíli sledoval její trápení, a pak uvolněně mávl rukou jejím směrem. Vzduch i teplota se okamžitě vrátily do snesitelnějšího stavu. Čarodějka se několikrát zhluboka nadechla a utřela si pot z čela.

Tentokrát se Toma neusmíval a Paní spatřila, že má opravdu hadí jazyk. Posadil se na jedinou židli ve stanu a nalil do sebe pohár krvavě rudého vína. Z jeho pomalých pohybů pochopila, že jí chce připomenout její vlastní žízeň, se kterou od chvíle, kdy ji zajal, nemohla nic dělat.

„V blízké budoucnosti se vyhněte podobným útočným výbuchům, Jantarová paní. Mohlo by se ukázat, že vám berou dech, přinejmenším.“ Dlouze, dráždivě se napil.

„Položil jste mi otázku. Ano, divila jsem se. Proč posloucháte krále? Jistě ani Zlatý s vámi nemůže soupeřit!“

Toma, potěšený jejím komentářem, nalil trochu karmínové tekutiny do druhého poháru. Přejel nad ním rukou. Pohár zmizel a vzápětí se objevil v Gwenině ruce. Zatímco pila, násilím se ovládla, aby se ohnivý drak jen tak ze zábavy nerozhodl jí víno zase vzít.

„Dost přesně řečeno, paní! Ale ještě nechci svého otce sesadit. Jeho sny jsou mými sny, i když bez varování skáče mezi rozumem a šílenstvím. Jen tradice mu brání, aby mě nejmenoval svým nástupcem. Pokud by ostatní krále proti němu něco spojilo, byla by to tradice.“ Když vévoda vyslovil poslední slovo, odplivl si. V místě, kam slina dopadla, to zasyčelo. „Ale s vaší mocí by jistě...“

Zvedl ruku: „Pokoušíte se určit hranice mých schopností. Mohu vám docela otevřeně říci, že nestačí na to, abych zvládl všechny dračí krále. Proto jsem začal budovat základy pro nové vedení.“ Nejprve jí náznak přítomný v poznámce unikl. Teprve až jí ta slova pořádně došla, uvědomila si, s kým má co do činění. Velice se lišil od představ, kterým uvěřila v krátké době po úniku z vězení v krystalu. Všichni byli hlupáci, dokonce i obávaní králové, a - pocítila slabé zadostiučinění - i ten odporný Azran snadno zapadl do připraveného schématu.

"Vy! To vy jste rozpoutal tenhle řetěz událostí! To vy jste vyvolal válku proti Dračím říším!"

Pod hroživou dračí přilbou, která byla i nebyla částí ohnivého draka, žhnuly plazí oči. Pozdravil ji zvednutím poháru a napil se. Když skončil,

usmál se. Bylo to děsivější než cokoli jiného, co by mohl udělat "Ano! Pomoci svých agentů jsem podnítil několik králů. S Modrým to šlo nejsnadněji, je nejpodajnější. Černý pořad dokola mluvil o Pánech draků, ale musím mu poblahopřát, že našel vašeho společníka, mladého Bedlama. To byla neočekávaná prémie! Díky ní jsem mohl zmást Hnědého, který pořad měl Rohaté ostří. Hlupák! Nazvěte to třeba věštěním, ale věděl jsem, jak dopadne jeho setkání s Nathanovým vnukem. A kdyby chlapec zemřel, pohrál bych si s možností, že mohou existovat další. Dokonce jsem mohl osvobodit i vás, věděl jsem že okamžitě vyrazíte vzkřísit legie čarodějů."

Tomovo chvástání přerušil příchod čehosi, co nebylo úplně humanoidní, ale bylo to dost podobné, aby působilo jako parodie člověka. Tvor nervózně čekal, až ho vévoda vezme na vědomí. Toma na něj jen

nepatrně kývl hlavou. Tvor se přišoural na nohou, které vypadaly nestejně a v poměru k tělu byly příliš krátké. Podal svému pánu malý, stočený kousek pergamentu. Ohnivý drak si ho vzal a odeslal sluhu pryč. Gwen si všimla, jak ten tvor dychtil vzdálit se z přítomnosti svého pána.

Vévoda Toma se poprvé s nelibostí zamračil. Otevřel pergamen a pečlivě prostudoval obsah. Když skončil, pomalu vzkaz odložil na stůl s vínem. Ohnivý drak se zadíval do dálky, myšlenky plné odhalení, které právě dočetl. Paní se naklonila, pokoušela se ze své kouzelné cely zahlédnout slova. Stálo by za to vědět, co Tomu vyvedlo z míry.

Vévoda si všiml, jak se snaží zprávu přečíst, klidně ji odstrčil z dohledu.

„V těchto záležitostech si nemůžete zahrát žádnou roli, paní. Jestli se ukáže, že budou potíže, já si s nimi poradím. A teď, kde jsme skončili?“

Gwen mu neodpověděla. Myšlenkami byla u vzkazu. Co v něm je? Týká se Cabea?

Toma pustil z hlavy její pokusy přijít na to, co četl, a pokračoval v sebechvále. „Králové se příliš ohlížejí na tradici. Věřím, že oni a jen oni sami mají moc nutnou k vládnutí.“ Smích, pro tentokrát rušivě lidský.

„Seděl jsem mezi nimi, předstíral jsem, že jsem jedním z nich, dokonce jsem jednoho z nich přesvědčil, že má moc vzkřísit svoje umírající království!“

Takže umí i měnit podobu. Čarodějce se méně a méně zamlouvalo, co slyší. Dokonce i dračí králové byli omezeni na dvě podoby. Podle toho, co řekl Toma, umí přijmout ještě třetí podobu.

„A ten dotyčný dračí král nikdy neměl podezření?“

"Sotva. Křišťálový drak nikdy nereagoval na výzvy. Nezajímá ho, jestli se ostatní země mezi sebou zničí.

Jednou radě řekl, že má mnohem důležitější povinnosti než hašteřit se s bratry. Nikdo se nikdy nedozvěděl, jaké to jsou to povinnosti." Pokrčil rameny. „To není důležité.“

Nečekaně vstal. „Až doted jsem většinu hovoru obstaral já.“

Ačkoliv je zajímavé mluvit k někomu jinému než k tupé chátře, opravdu bych od vás měl taky získat více informací. Bohužel to však bude muset počkat na příhodnější chvíli. Omluvíte mne?“

Toma se výsměšně uklonil a odešel. Paní zvědavě sledovala, jak odchází. Nedokázala rozluštit vzkaz, a tak nevěděla o starosti, která se vévodovi náhle vynořila v hlavě. Koule, ve které byla uvězněná, neplula volně vzduchem; kouzla ji držela na jednom konkrétním místě.

Nebylo jisté, jestli se velitel císařských jednotek vrátí brzy nebo ne. Gwen přesto musela jednat, i když naslepo. O hodný kousek zúžila pole; v kouzlu, které ji drželo v zajetí, byla vada. Jedna z prvních věcí, které ji Nathan naučil, byla, že všichni uživatelé magie mohou zrušit jakékoli kouzlo, stačí vědět, kde je jeho nutné slabé místo. Dokonce i některá z nejmocnějších zakletí mohou zrušit třeba učedníci, pokud to slabé místo dokáží najít. Potíž byla v tom, že čím složitější kouzlo, tím těžší je najít slabé místo, pokud člověk neví, kde hledat. To byl jeden z důvodů, proč byla Nathan Bedlam tak mocný: svá kouzla spřádal pečlivě a důkladně zkoumal všechna ostatní.

Lehounce se dotkla rukama bubliny. Najít a posunout různá vlákna a barvy, které tvořily základní „fyzickou“ složku kouzla, vyžadovalo citlivý dotek. Příliš nezáleželo na tom, jaká gesta nebo slova použít. Mohla by pomoci, ale Gwen si byla jistá, že dokáže bublinu otevřít i bez nich.

Nic. Stáhla ruce na jiné místo. Pořád nic. Posunovala je nejprve doprava, potom doleva. Nalevo narazila na slabý pohyb. Nevelký

pohyb, ale bylo to znamení. Vada byla poblíž. Gwen si setřela pot z čela. Byla tak blízko! Zastavila se, aby popadla dech, a přitom si uvědomila, že se teplota v bublině změnila. Začala namáhavě dýchat.

Čarodějka okamžitě přestala s veškerou činností. Tentokrát se přidalo něco nového. Pomalu, ale jistě se její tělo stávalo břemenem, které bylo k neunesení. Stáhlo ji k hladkému dnu bubliny. Vlastní váha, několikrát vyšší než obvykle, hrozila, že ji rozdrtí. Její jedinou šancí bylo nehýbat se. Náhle bylo zase všechno normální. S lehkou bolestí se Paní obrátila k vévodovi Tomovi. Vrtěl hlavou jako učitel plíšící neposlušného žáčka.

„Příště to bude naposledy, milá dámo. Stejně by vám to vlastně k ničemu nebylo. Zatímco jste... ležela, dovolil jsem si pozměnit podstatu bublinového kouzla. Zaručuji vám, že nebudete mít dost volného času na hledání chyby. Budeme příliš vytížení cestováním.“

„Cestováním? Do Penacles?“

Ohnivý drak se na ni podíval a vypadal přitom skoro přesvědčivě zmateně: „Penacles? Co bych tam

dělal? Není tam nic, oč bych stál."

Ted' byla se zmateností řada na ní: „Knihovny! Město vědění..."

Toma zavrtěl hlavou: „Město vědění! Gryf už bezpochyby zjistil, k čemu ty vědomosti doopravdy jsou. Pečlivě jsem si prostudoval jeho minulost" Poškrábal se na kožovité bradě. „Víte, na co jsem přišel? Žádný vládce Penacles se nikdy nemohl spolehnout jen na knihovny. Všechno je to lež, Jantarová paní! Velkolepý podvod! Císař tomu samozřejmě nevěří, ani Černý drak, který po tom městě vždycky prahnul. Kyrg, ten poslušný hlupák, si vroucně přeje vzít tam svá vojska a vyrvat to místo těm, kteří přežijí. Čeká, že tam dorazím za ním, ale já už jsem mu poslal zprávu a změnil jsem mu rozkazy."

Gwen přivřela oči: "Jak?"

„Má se připojit k útoku na Penacles. Ne hned, ale brzy."

Myslela si to. Penacles nemůže vydržet ještě navíc i nápor císařských hord vévody Kyrga. Ohnivý drak měl mnoho chyb, ale v umění vést boj se Tomovi skoro vyrovnal. Měla podezření, že se jim žádný z velitelů Černého draka nemůže rovnat, a proto zatím nezměnili.

Napadla ji ještě jedna věc. Vždycky tu byla možnost, že Kyrg, pán Černých mlh a mnozí z dalších dračích velitelů mohou být zraněni nebo zabiti. Tím by se pěkně zmenšil počet Tomových soupeřů. Dračí válečník na ni kývnul prstem. Bublina se bez jediného zvuku nebo stopy po pohonu pohnula směrem k němu. „Pojďte se mnou."

Jako bych měla na výběr, pomyslela si vztekla.

Když bublina procházela ven, chlopně stanu se široce odsunuly. Paní vyplula a zaskočilo ji, když viděla, že většina vojsk ohnivého draka už je připravena k odjezdu. Pohybovali se tiše a rychle, dvakrát rychleji, než by to trvalo mnoha jiným armádám. Sledovala nakládání vozů a zapřahání nižších draků. V té době už bylo zjevné, kam míří. Bylo to konec konců jediné město severně od Mito Picy.

Odvážila se vyrušit Tomu, který řídil úsilí svých vojsk. „Proč Talak, vévodo? Proč se obracíte zpátky tam, odkud jste přišel?"

Koule krátce zazářila a teplota v ní vzrostla. Za pár vteřin se však vrátila k normálu. Válečník si prohlížel její tvář, zkoumal pocity. „Myslím, že vám to můžu bez nebezpečí říct, jelikož s tím těžko můžete něco udělat. Můj katalyzátor už posloužil svému účelu; dovolit mu žít by mohlo skutečně ohrozit mé plány. Proto se vrátíme do Talaku a napravíme situaci. Cabe Bedlam zemře dříve, než se jeho moc bude moci plně rozvinout. Jeho smrt bude znamenat konec všem pokusům o vzkříšení Pánů draků."

Poslední slova Paní skoro nevnímala. Cabe v Talaku! Jak? Azran by nežil tak blízko civilizace. Takže i když tomu bylo těžké věřit, Cabe buď unikl nebo ho zrádnému otci ukradli. Pokud je pravda to první, ještě mají naději.

Toma se studeně usmál a oči mu žhnuly: „Mohu tedy předpokládat, že pojedete s námi? Řekl bych, že budete vděčná za možnost spatřit svého milence."

Začervenala se: „Není to můj..."

Dračí válečník ji mávnutím ruky umlčel: „Nebudu probírat výstřednosti lidského chování. Jsme připraveni k odjezdu. Myslím, že poplujete těsně za mnou, pro případ, že bych si s vámi chtěl promluvit."

Záměrně se k ní otočil zády. „Ujišťuji vás, že svému kouzlu plně důvěřuji."

Nepřela se s ním o tom.

Toma přikázal humanoidním jednotkám nasednout. Zbytek vojska dostal rozkaz vyrazit. Ti, kdo se zdráhali, brzy pocítili bič ohnivých draků v lidské podobě. Gwen přemýšlela, proč se nižší draci nevzbouří. Bylo jich nejméně stokrát víc než jejich pánů. Pak si vzpomněla na vévodova slova. Draci jako celek bytí zajatci tradic. Postavit se vlastním vládcům je pro ně nemyslitelné; toho by se odvážila jen královská klika, ale to už bylo zjevně součástí tradice - což se ovšem netýkalo ohnivých draků jako Toma, kteří nebyli králi.

Možná, že se draci nebouřili i proto, že byli příliš hloupí. Čarodějka usoudila, že platí obě možnosti. Bez dračích králů a jejich patolízalů, kteří je řídili, by většina nižších draků nebyla nebezpečnější než potulné vyverny a baziliškové. Takovou hrozbu by bylo mnohem snazší rozdrtit.

Když uvážíme rozsah bojových sil, pohybovalo se vojsko udivující rychlostí. Během hodiny celá armáda opustila bývalé okrajové čtvrti Mito Picy. Paní ty chvíle využila k prohlídce umírajícího města.

Toma se předtím utábořil ve východní části města. Kvůli tomu nemohla vidět většinu skutečné zka-

Zvuky a pachy jí přesto v mysli vykreslily živý obraz. Kdyby bublina neblokovala její moc, mohla by ke zjištění škod použít daleký zrak.

To, co čarodějka spatřila během odjezdu, jí stačilo. Ze zčernalých domů se ještě kouřilo. Hradby, které zadržely nesčetné nepřátele, byly rozdrceny na prach. Gwen měla podezření, že v této části bitvy sehrál hlavní roli velitel. Dokázala si představit výraz městských kouzelníků, když se zdi navzdory jejich nejlepší snaze hroutily.

Předpokládala, že největší hrozbou bude Azran nebo Zlatý drak. Mýlila se. Právě teď byla jen pár metrů od skutečné příčiny.

Země kolem ruin byla podivně nedotčená, kromě míst, kudy se válčící netvoři hnali za svými nešťastnými oběťmi. Dokonce i okolní vsi zůstaly nezasažené. Vévoda dohlédl na to, aby padla Mito Pica - a jen Mito Pica. Hadeenova chata byla jedinou výjimkou, která ji napadla.

Válečný velitel poslal vzkaz těm, kdo by se mu odvážili vzdorovat. Podrobte se a budete žít.

Neuposlechněte - a ponesete následky. Malou vesnici, ve které Cabe vyrostl, zachránil před stejnou zkázou jako město jen nedostatek informací.

Dračí hordy spěchaly. Gwen přemýšlela, co udělá Talak, až se bude muset rozhodnout. Pokusí se bojovat nebo se v naději, že budou ušetřeni, vrhnou na Cabea? Podle toho, co věděla o vládci, Rennekovi IV. nebo kterém, neměla dojem, že se Nathanovu vnukovi dostane příliš zdvořilého uvítání. Za rychle se přesunujícím vojskem vévody Tomy dohořivaly poslední uhlíky Mito Picy.

XVI.

„Radši jez, Cabe Bedlame, jestli chceš zůstat silný." Cabe se zahleděl na zelenou hmotu v dřevěné misce - na stejnou zelenou hmotu, jakou ho krmili poslední čtyři dny, - a pak ji pomalu vylil na zem. Byl přesvědčený, že tráva pod tou kaší okamžitě uvadne.

„Obejdu se, děkuji. Už mám toho... toho... něčeho víc než dost! Už jsme tady dost dlouho! Z toho, co jsme slyšeli od kolemjdoucích, soudím, že tu dračí králové nemají žádné spojence."

Allanard velice spokojeně spolknul sousto jídla. Cabe málem získal barvu oblečení lesních elfů. „Dračí králové mají spojence všude tam, kde jsou lidé, promiň, že to říkám. Možná je vás nejvíc, ale taky jste nejružnější, jo."

Při těch slovech si Cabe vzpomněl na otce. Pomalu přikývl. „Každopádně, Temný kůň říkal, že mám jít do Talaku. Věřím mu. Vzpomeňte si, zachránil mě před Shadem."

Morgyn si povzdechl: „Věčný má vlastní stezky. Možná myslí na něco zlého."

Čaroděj znechuceně vstal: „Vy dva se třeba vymlouvejte až do skonání světa, ale já tam jdu. Díky, že jste mi pomohli dostat se sem. Myslím, že teď už budu v pořádku."

Oba elfové vstali a tvářili se vážněji než kdykoliv předtím. Allanard natáhl ruku: „Jdi s naším požehnáním, Cabe Bedlame. Chtěli bychom ti pomoci, ale pomysli na náš lid. Nejsme bojovníci jako tvůj druh, to ne. Kdyby si dračí císař myslel, že děláme něco proti němu, určitě by nás nechal rozdrtit jako Mito Picu, jo."

„Zelený drak..."

"...možná rozkazy císaře poslechne, možná ne. Promiň. Nemůžeme dělat nic jiného, ne. Teď jenom doufáme a modlíme se, aby nás nepoznala žádná z těch létajících hlídek s tlustou kůží. Možná najdeme draky, jak nám dýchají na krk, až se dostaneme domů."

Druhý elf také natáhl ruku: „Hodně štěstí, hochu. Radostné vědění tobě i tvému otci otce."

Cabe, který se kvůli svým předchozím slovům cítil trochu provinile, přijal obě nabízené ruce. „Omlouvám se za to, co jsem řekl. Doufám, že se bezpečně vrátíte domů."

Allanard se ponuře usmál: „My před sebou nemáme nejhorší cestu."

Cabe se s nimi rozloučil, otočil se a zamířil přímo k přední bráně. Slyšel, jak za ním vzlétá velký pták. Neohlédl se.

Ačkoliv se setmělo už před hodinou, lidé stále mířili bránou dovnitř i ven. Když procházeli dovnitř, strážě je rutinně kontrolovaly. Zdálo se, že nedělají příliš pečlivé prohlídky.

Cabe zamířil za kupeckým vozem a nonšalantně předstoupil před prvního vojáka. Ve srovnání s jeho

obličejem byl Blane skoro pohledný. Na rozdíl od velitele ze Zuu však strážný Cabeovi připadal spíše jako nechutná osoba. Rozhodl se počkat, až bude uvnitř, a pak teprve odhalit svou totožnost.

Do prsou ho strčila chlupatá packa. „Hej ty! Snílci nemaj žádnou výjimku z prohlídky! Kdo jseš a proč jdeš nalehko?“

Cabe znervózněl. Byl si jistý, že jeho příběh by strážnému utkvěl v hlavě. Kdyby měl peníze, nebyl by tu problém. Čaroděj už podobné typy několikrát viděl, když ještě pracoval v hostinci. Podíval se na svoje oblečení a vyrukoval s jedinou smysluplnou odpovědí, která ho napadla.

„Byl jsem sám, cestou sem, když mě přepadli lupiči. Utekl jsem. Šest na jednoho mě neláká. A navíc měli luky.“ Byl rád, že je drahokam schovaný za košili. Allanard navrhnul, že by malé kouzlo mohlo vyjmout kousek šatů a více méně celý ho umístit přes krystal. Konec konců, prohlásil elf, jen málo lidí se potlouká krajem s drahokamem v hrudi a je víc než pravděpodobné, že by takový kámen v mnoha vzbuzoval jen chamtivost.

Strážný přikývl: „Jo, občas se to stane. Ale ať jdu k čertu, jestli ty bandity půjdu hledat. Jednou to zkusili. Přišli o sedm mužů a nečapli ani jednoho. Jsou horší než vyverny!“

Mávl rukou, nechal Cabea jít a zadíval se na další skupinku cestujících, mezi kterými bylo několik mladých žen. Zloději a jejich oběti se mu úplně vykourili z hlavy. Čaroděj si zhluboka oddechl a prošel dovnitř.

Uvědomil si, že mohl použít svou moc, aby se dostal do města tajně. Skoro vzápětí ho napadlo, že by mohl skončit někde ve zdi nebo na dně studny. Prozatím bude stačit obvyklý způsob.

Jako většina měst byl Talak obehnán hradbami, které rozhodně nebyly jenom na okrasu. Cabe však věděl, že proti dračím králům by takové zdi byly jen chabou obranou. Penacles mělo štěstí, že Nachový drak, stejně paranoidní jako jeho bratři, celé hradby kompletně přebudoval. Bylo ironií, že právě ony chránily město vědění víc než cokoliv jiného.

Ačkoliv se toto město nehonosilo takovým bohatstvím jako Mito Pica nebo Penacles, udělalo na něj velký dojem. Talak se hlavně díky tomu, že ležel tak daleko od lidských měst a tak blízko ohromných Tyberských hor, musel spoléhat sám na sebe. Tím získal vlastní styl. Zatímco většina měst byla plná štíhlých špičatých věží, Talak byl místem stovek zikkuratů, ve velikostech od malých obchůdků až po velkolepé budovy, které vypadaly jako menší hory. Všude vlály prapory a na obyvatele dohlíželi řádní vojáci, mnohem profesionálnější než ti u brány. Působilo by to ještě lépe, kdyby Cabe nevěděl, že do města vstoupili ohniví draci, požádali o strašlivé množství masa a bez jakékoliv debaty je dostali.

Rada Temného koně, aby šel sem, byla čím dál podezřelejší. Bazary byly z větší části zavřené. V nejružnějších krčmách a tavernách, dominujících prvním ulicím, na které člověk narazil, když vešel do města, však vládl čilý ruch. Některé byly docela elegantní, ale všechny daleko přesahovaly to, co si mohl dovolit bez peněz. Jednou rukou bezděčně zabloudil do váčku, ve kterém vždycky nosíval svých pár ubohých mincí.

Zamrkal. Prsty pohladily jakousi minci. Rychle ji vytáhl a prohlédl si ji. Osvětlení v ulicích nebylo nejlepší, ale zřetelně viděl lesk zlata. Bylo to překvapivé; Cabe si nevzpomínal, kdy a kde mohl takové peníze získat.

Bylo by hezké mít jich pár navíc, i když mu i jedna zajistí jídlo a nocleh. Pokrčil rameny; nemá smysl odmítnout štěstí. To, že nějak přišel ke zlaté minci, by mu mělo stačit. Pomyslel si, že mu ji do váčku možná vsunul jeden z elfů, když spal nebo se nedíval.

Cabe si vybral jeden hostinec a vešel dovnitř. Váček mu zacinkal o nohu. Zastavil se. Váhavě sáhl dovnitř. Ucítil kovová kolečka a vytáhl ruku, jako by ho něco kouslo.

Bylo tam nejméně tucet mincí a Cabe ani na okamžik nezapochyboval, že jsou všechny úplně stejné jako ta, kterou měl v ruce. Tohle nebyla práce elfů. To spíše víc a víc ožívala Cabeova moc a poslouchala i jeho myšlenky. Bude si muset dát pozor na denní snění.

Hostinec, který si vybral, byl lepší, než v jakém pracoval, i když zákazníci lepší nebyli. Sedl si a objednal si u tlusté servírky jídlo a pivo. Měl stůl stranou většiny lidí, kromě čtyř mužů a dvou žen, kteří seděli za ním. Cabe jim nevěnoval pozornost.

Střed místnosti byl jasné osvětlený a v okruhu světla seděla skupinka potulných pěvců, kteří hráli písničky ze všech větších měst. Zatímco hráli, jakási spoře oděná žena na všechny nápěvy tančila erotické tance.

Čaroděj měl podezření, že by tančila i bez hudby a skoro nikdo by si toho ani nevšiml. Pěvce stejně nebylo skrze všeobecný hluk skoro slyšet.

Donesli mu jídlo. Cabe se na něho s chutí vrhl. Všiml si, že je skoro úplně vegetariánské. Kyrgova a Tomova vojska obrala Talak o většinu masa. Město nejspíš pošle mimořádnou kupeckou výpravu do Wenslis nebo nakoupí od zemědělců na západě. Ale i když v jídle chybělo maso, Cabe byl více než spokojen.

Soustředěně hltal jídlo a nevšiml si rostoucí váhy u nohy. V jednu chvíli odstrčil otravný váček tak, že visel skoro za ním. Potom na něho úplně zapomněl.

Ale brzy se to změnilo. Za zády uslyšel výkřiky a nadávání. Někdo ho zezadu praštil. Cabe se otočil a našel všech šest lidí na zemi, jak se ze všech sil snaží sesbírat nekonečnou spršku mincí, padajících z trhliny ve váčku. Cabe nezrušil kouzlo, které neúmyslně seslal. Rychle věc napravil, pouhým přáním, ale škoda už se stala.

Bezmyšlenkovitě sáhl po zlatu. Jeden z mužů, mohutný chlap se strašlivými vousy a svaly, vzhlédl. Když byl přistižen při sbírání peněz, které zjevně nebyly jeho, původní chamtivost ustoupila zděšení. Sáhl dopředu, upustil několik mincí a stáhl Cabea na zem.

Cabeova brada byla jen pár centimetrů nad podlahou, když se zcela bezdůvodně zastavila. Neměl čas si toho všimnout. Vousáč se ho pokoušel zarazit do země. Ke slovu přišly reflexy a čaroděj se odkutálel pryč, dřív než rána dopadla.

Cabe pořád ještě nedůvěřoval své nespoutané moci, a tak se rozhodl raději utíkat než se prát. Bohužel ztratil orientaci, a tak zamířil spíše ke klečícím postavám než pryč od nich. Zakopl o vousáče, který si ještě bolestně svíral ruku, a spadl na jednu z žen tak, že ji strhl dolů. Mezitím uviděli rozsypané peníze i ostatní. Zadní polovina hostince se dala do rvačky.

Cabe zjistil, že jeho hlava leží mezi dvěma měkkými kopečky. Rychle se odtrhl od ženy, která vypadala spíše zklamaně než zraněně. Našel si mezeru a odplížil se od rostoucího davu.

Vzápětí uviděl dvě uniformované nohy. Patřily obrovitě postavě oblečené do uniformy městského vojska. Voják se v obličeji podobal buldokovi a měl i stejné držení těla. Navíc stál v čele skupiny několika podobně oblečených mužů - městská hlídka, která šla náhodou kolem. Voják Cabea doslova shrábnul, ale spíš proto, aby ho odsunul z cesty. Předal nešťastného mladíka jednomu z mužů za sebou a začal sbírat všechny, kdo se právě účastnili boje o rozsypané mince.

Práce byla vykonána rychle a účinně. Během pouhých několika minut byli skoro všichni, kdo se zapojili do rvačky, rozdělení do dvou skupin, na muže a ženy. Cabea překvapilo, že někteří vojáci vzadu nebyli muži; později se dozvěděl, že talacká armáda je asi půl na půl složená z mužů a žen. To byla rozhodně novinka. Nevěděl o žádné jiné zemi, kde by se nad tím vůbec zamysleli.

To vše ovšem bylo zapomenuto, když je hnali z hostince. Cabea nezamýšlel použít své schopnosti; bylo ještě pořád snadné přemýšlet o sobě jako o obyčejném člověku. Kouzly by jen upoutal pozornost a tak blízko Tyberských hor by to mohlo být nebezpečné.

Všichni vězni skončili v cele. Vlastně to byla jediná cela na tomto místě. Ženy odvedli někam jinam.

Cabe si sedl na špinavé seno, které pokrývalo většinu podlahy vězení. Pokud to v Talaku chodilo stejně jako ve většině ostatních měst, bezpochyby je zítra propustí, pokud budou moci zaplatit nebo si dokáží zajistit zaplacení pokuty. Až na to dojde, opatrně si vyčaruje přesný obnos.

Poté co dorazili noví, většina ostatních vězňů se usadila. Byla to smíšená cháska, zahrnující i několik obzvlášť ohavných postav, které vypadaly, že by se dokázaly dopustit jakéhokoliv zločinu, o kterém kdy byla zmínka, nikdo však nevypadal na to, že by chtěl dělat potíže. Cabe zavřel oči, aby se mohl prospat. „Ty!“ Hlas byl drsný a zněl jako hlas někoho, kdo už toho vypil víc než dost.

Čaroděj zvedl hlavu. Byl to ten vousatý rváč a s ním jeho dva společníci; čtvrtého muže nebylo nikde vidět, možná městské hlídce utekl. Tihle tři však vypadali dost vztekle i bez pomoci dalšího.

„Vstávej!“

Cabe hleděl na opilce. Snad tady nechce začít rvačku? Dostalo se mu okamžité odpovědi. Vousáč sáhl dolů a vytáhl Cabea na nohy. Čaroděj usoudil, že už se z toho stává otravný zvyk.

„Jsme tu kvůli tobě, že jo?“ dotaz mířil na dva společníky, malého mužíka s obličejem kuny a hubeného, snědého kriminálního, kterému padal knír až na ramena.

„To je fakt," řekl Kuna. Byl stejně opilý jako Vousáč. Knír jenom přikývnul a vražedně se na Cabea šklebil. Zdálo se, že ten opilý není. To z něj dělalo nejhoršího z celé trojice.

„Podrž mi ho!" Vousáč si počkal, až jeho kumpáni chytí Cabea z obou stran, aby nemohl uniknout. Každý ho popadl za jednu paži.

Rozložitý muž stáhl pěst k pořádnému úderu. Zavrčel a rozmáchnul se. Částečně díky opilosti zasáhl zamýšlenou obět' pěstí přímo do prsou.

Zavrčení se změnilo v uši rvoucí výkřik. Nejenže muž z Talaku použil stejnou ruku, kterou předtím udeřil o podlahu v hospodě, ale jeho rána se na Cabeově hrudi setkala s tvrdým odporem. Křupnutí, které doprovázelo výkřik, nepatřilo drahokamu. Vousáč si tentokrát zlomil ruku. Čaroděj nic necítil.

Na výkřik skoro vzápětí zareagovaly stráže. Jeden z nich odemkl celu a zůstal v ní, nespouštěje oči z vězňů a ruku z meče. Šest dalších se prodíralo k místu, kde Kuna a Knír rychle pouštěli zajatce.

Kapitán stráží se na ně podíval. Muž, který na Cabea zaútočil, klečel na kolenou a tvář měl zkroucenou bolestí. Důstojník zabručel a obrátil se ke Cabeovi.

„Zdá se, že jsi uprostřed toho všeho! Co se tu stalo?"

„Zkusil po mně s-skočit!" rychle vyhrknul útočník.

Bota kopl vousatého muže do boku, až se svalil. „Až budu chtít odpověď od tebe, řeknu ti." Kapitán se znovu otočil ke Cabeovi, který se mu podíval přímo do očí. „Bylo to moje zlato, co zkoušeli posbírat v krčmě. Kdoví proč mě obviňují z toho, že skončili tady."

Voják se na něho podezřívavě podíval: „Tvoje zlato?" Cabe změnil téma: „Poslouchejte! Musím vidět krále! Můžete mě k němu odvést?"

„Jistě. Proč ne?" Kapitán se náhle usmál, což nijak nevylepšilo jeho spíš psovitý vzhled.

„Jak...?" Čaroději to vyrazilo dech. Bylo to tak snadné? Stačilo se zeptat?

Za sebou slyšel nejedno nevěřícíne zamumlání a Knír vztekle zasyčel. Kapitán stráže rozkázal svým mužům držet ostatní vězně dál. Pak se obrátil zpátky na Cabea. „Pojďte za mnou."

Cabe, zmatený, ale více než šťastný, že unikl ostatním z krčmy, udělal, co mu řekli. Ostatní vojáci se na velitele dívali se zjevnou zvědavostí, ale nikdo se neodvážil zeptat se, co dělá. Za chvíli už s kapitánem a dvěma muži mířil ven z budovy.

"Jistě si uvědomujete, že vás můžu představit jen královskému sekretáři. Ten rozhodne, jestli vám bude udělena audience u krále nebo ne." Znovu se usmál. Byl to velmi prázdný úsměv.

Kouzlo, uvědomil si Cabe. Nechtě vojáka očaroval. Zase něco, nač si musí dávat pozor. Jestli nebude opatrný, může metat kouzla vpravo vlevo a ani si toho nevšimne.

Po dlouhém pochodu dorazili k bráně největšího zikkuratu. To byl palác talackých králů. Ve mdlém světle Dvojčat vlály barevné vlajky. Stavbu porůznu krášlili fantastičtí démoni, skřeti a podobně. Vpravo bylo matně vidět rozlehlou květinovou zahradu. Cabe přemýšlel, jak to tu může vypadat za denního světla. V bráně je uvítali dva pečlivě ustrojení rytíři. Jeden si promluvil s kapitánem, zatímco druhý sledoval Cabea, který byl očividně předmětem sporu. Rozhovor trval jen minutu a rytíř nakonec dovolil čtveřici projít. Když se ocitli uvnitř paláce, viděl Cabe lučištníky i pěšáky. Znovu bylo patrné, že je palác dobře bráněný, a znovu ho znepokojilo, že Tomovi ani Kyrgovi neodepřeli vstup.

Čtyřikrát museli zastavit. Strážní se jich pokaždé ptali, proč přicházejí. Jen kapitánova prestiž jim dovolila projít. Cabe byl vděčný, že se nemusí uchýlovat k dalšímu kouzlu.

A to všechno jen proto, aby se mohl setkat s královským sekretářem. Možná mu vůbec nedovolí setkat se s králem - samozřejmě, pokud je nepřesvědčí. Uvědomil si, že vládcové obvykle mívají dvorní čaroděje nebo vlastní moc, a nijak netoužil na sebe upozornit

Strážce se psím obličejem hlasitě zaklepal na silné, staré dřevěné dveře. Nebyla tu žádná cedulka, která by označovala účel této místnosti, ale Cabe věřil znalostem svého průvodce. Za daných okolností mu vlastně nemohl lhát.

„Vstupte!" Hlas byl starý a strašlivě skřípavý. Čaroději připomněl starého kněze, který kdysi prošel jejich vsí. Každíčkou volnou chvílí věnoval pokusům přesvědčit mladého pomocníka v hostinci, že jeho bůh je jediný, ke kterému stojí za to se modlit. Bylo zjevné, že v něm viděl potenciálního kněze. Naštěstí za nim dorazila stráž z Mito Picy. Ukázalo se, že má zálibu v mladých chlapcích všeobecně.

Dveře byly otevřené a za strašlivě vysokým stolem se krčila jakási postava a hleděla na ně. Mrtvolně

bledý muž kostnatou rukou zvedl brk a čekal jako jeden ze soudců posledního soudu.

Kapitán promluvil: „Kapitán Enos Fontaine s návštěvníkem, který chce vidět krále!”

Královský sekretář vytáhl dvě vzájemně spojené čočky. Nasadil si je před oči. Další inovace.

„Jeho jméno?”

Všichni se podívali na Cabea. Cabe mu odpověděl, jak nejlépe uměl. „Cabe. Cabe... Bedlam.”

Šedá obočí se zvedla. Královský sekretář nedal najevo jiné emoce. Stráže si začaly mezi sebou šeptat.

„Příbuzenský vztah k Nathanu Bedlamovi, Pánovi draků?”

„No... vnuk.”

„Vskutku.” Brk se ponořil do inkoustu a zamířil k pergamenu. Sekretář několik vteřin psal, než se na čaroděje znovu podíval: „Jaký je důvod audience?”

Jaký důvod? Chce jim pomoci s útokem na dračího císaře? Ne, to je směšné. Co by měl říct? Temný kůň mu řekl, aby šel do Talaku; neříkal nic o tom, co má dělat, až se do města dostane. Cabe předpokládal, že by se měl ohlásit vládci. Mýlil se snad?

Královský sekretář byl velice starý muž, který viděl a přicházel do styku s mnohem více lidmi, než o kolika se vůbec zmínil králům, kterým v nejrůznějších pozicích sloužil. Cabeův původ a mlčení ho přivedly k vlastním závěrům. Mávl rukou na strážce: „Jste propuštěni. Od této chvíle se touto záležitostí budu zabývat já. Jděte!”

S chutí uposlechli. Cabe se sotva stačil nadechnout a už byl s tímto docela nevyzpytatelným mužem sám.

Úředník se narovnal: „Jmenuji se Drayfitt. Kdysi dávno jsem byl učněm čaroděje Ishmira, Pána ptáků.

Moje učednická léta přerušila Válka o změnu. Nathan Ishmira přesvědčil, aby se připojil k boji.”

Cabe zvažoval, že Drayfitt musel být nadaný učeň, když přežil taková léta po válce.

Stařec pokračoval: „Jestli hledáte pomoc k novému tažení, říkám vám, že žádnou nedostanete. Talak je jako lusk. Viděl jsem, jak vadne pod zhoubným pohledem dračích císařů. Viděl jsem, jak se z krále Renneka stal blábolící šílenec. Na trůnu teď sedí jeho syn. Melicard je však nezkušený vládce. Nemůže si dovolit zaplést se s novou generací Pánů draků.”

Cabe chtěl něco říct, ale uvědomil si, že nemá ponětí, co. Královský sekretář ho sledoval smutným, unaveným očima. „Tohle je náš domov, navzdory přítomnosti draků v Tyberských horách. Jestliže se připojíme k nějakému šílenému tažení, ucítíme jejich drtící spáry.”

Natáhl k němu pergamen, na který předtím psal. Cabe nedokázal text v matném světle rozeznat.

„Tady pro vás mám povolení setkat se s králem Melicardem. Pokud se s ním chcete vidět, podepíšu ho. Jestli ne...”

Cabe věděl, že mluvit s talackým vládcem by nemělo smysl. Drayfitt měl pravdu. Kdyby vyšlo najevo, že město pomáhá nepřátelům dračích králů, nezískalo by nic jiného než okamžitou odplatu. Mito Pica ležela mnohem dál, přesto propadla Tomovi jen proto, že údajně byla Cabeovým domovem během dospívání. Co by mohl zakusit Talak, kdyby mu pomohl?

Zavrtěl hlavou: „Nechci se setkat s králem.” Drayfitt pergamen zmačkal. „Nezmíním se o vaší přítomnosti ve městě. Žádám vás jen, abyste co nejdříve odjel.”

Cabe přikývl. Královský sekretář zavolal strážce zpět. Znovu se věnoval věcem na stole a nevzhlédl, dokud nebyl Cabe pryč a dveře zavřené.

Stařec vytáhl maličkou sošku, ptáka v letu. S láskou a smutkem ji pohladil. Myslel přitom na svého učitele, na svého bratra.

Cabe se víc než dvě hodiny potuloval ulicemi Talaku. Tma mu nevadila. Ani někteří nepřátelštěji naladěni obyvatelé města. Měl mizernou náladu a jeho moc ji odrážela. Dokonce si ani nevšiml slabé záře drahokamu, který měl v hrudi. Kámen už se natolik stal jeho součástí, že na něho nemyslel, pokud se nestalo něco, co by ho na něho přímo upozornilo.

Co tu dělá? Co po něm tady Temný kůň chtěl? Nebyl si dokonce ani jistý, jestli je věčný kůň ještě v tomto světě. Možná, že ho Shade dokázal zapudit Kůň tvrdil, že Gwen by to dokázala; Shade byl určitě přinejmenším stejně silný a zkušený.

Cabe, unavený, rozčilený a očividně naprosto zmatený, zašel do nejbližšího hostince a požádal o pokoj. Bezmyšlenkovitě sáhl do váčku a vytáhl zlatou minci. Pak vyšel za uklánějícím se krčmářem do docela ubohé a mizerně osvětlené místnosti.

Když muž odešel, Cabe zamkl dveře a padl na postel. Byla tak mizerná, že by ji kdykoliv jindy prohledal, jestli v ní nejsou vši a štěnice. Ale přestože pod jeho váhou zapraskala, čaroděj se jen převalil a pomalu se ponořil do nepokojného spánku, ve kterém mu známé tváře tančily těsně mimo dosah. Jen jedna z nich mu nebyla povědomá, neznal ji.

Mocná tvář, jejíž rysy se mu hodně podobaly. Těsně za obzorem, ani ne den cesty od Talaku, se utábořily hordy vévody Tomy.

XVII.

Neměli kam utéct, a proto zahynuli. Nejvražednější válečníci, muži i ženy. V lidské i ve své přirozené podobě. Zemřeli a jen málokdo je oplakával, dokonce i z jejich vlastního druhu.

Smrtící zelená vlna se zastavila, až když dosáhla hranice Pustin. Těla a kostry draků z posledních klanů Hnědého se v ní pomalu mísily s novou úrodnou půdou. Brzy přišla zvířata, která bujné rostlinstvo přitahovalo jako magnet. Kouzlo působilo; oběť, třebaže nezamýšlená, byla nabídnuta. Pustiny už nebyly Pustinami.

Když se armáda blížila k městu, vévoda Toma se ujal velení. Paní byla nucena jet vedle něj, stále lapená v kouzelné bublině. Pokud šlo o tohle vězení, přiznala porážku, věděla však, že přijde chvíle, kdy ji z něho válečník pustí. Až se to stane, zaplatí, drazě zaplatí.

Ohnivý drak si k příjezdu vybral časné ráno. Chtěl, aby se obyvatelé teprve probudili a sotva začali denní rutinu. Vždycky je nejlepší chytit kořist tehdy, když má plno práce, pomyslel si. Lidé obdobně mluvili o muži přistiženém s jednou nohou v kalhotách.

Obrátil se k zajatce: „Nuže, paní, jsme skoro v cíli. Nebije vaše srdce rychleji při pomyslení, že jste tak blízko svého společníka?“

„Byla bych raději, kdyby tvoje srdce bilo rychleji - dokud by nevybuchlo!“

„Takové řeči! Raději byste si měla vylepšit chování, Jantarová paní. Podobné poznámky vás jen rozechvějí.“ Toma zvedl teplotu v bublině tak, aby se Gwen začala potit.

Donutila se k úsměvu: „Kdypak vás ten malý salónní trik unaví? Tohle kouzlo jsem používala k přihřívání jídla, když jsem byla ještě učednicí.“

Vévoda ztuhl. Gwen si všimla, že teplota skoro okamžitě klesla. Její věznitel se s náhle zvýšeným zájmem o město obrátil dopředu. Tentokrát se nemusela do úsměvu nutit Toma není imunní vůči emocím.

Když se blížili k městu, Paní se šokem a znechucením zjistila, že brána je doširoka otevřená, aby ohnivého draka vpustila. Čekala nanejvýš, že se vévoda Toma a panovník Talaku setkají prostřednictvím vyslanců. To, že má vstoupit přímo do města, za zády armádu připravenou volně vejít dál, kdyby nastaly potíže, ukazovalo na moc, kterou dračí králové nad městem mají.

Za běžných okolností by byly brány otevřené, aby obchodníci a poutníci mohli do města i z města. Dnes tu lidé podivně chyběli. Veškerý pohyb se zastavil. V blízkosti plazího válečníka se nikdo neodvažoval ani dýchat. Jediný špatný pohyb by mohl na všechny přivolat smrt a zkázu.

K velké úlevě obyvatel zůstala Tomova nelidská armáda za městskou hradbou. S vévodou vešla pouze osobní stráž, třebaže napohled schopná a hrozivá. Jediným dalším doprovodem byla Paní, která neúnavně sledovala davy, jestli nezahledne Cabea. Vroucně si přála ho vidět, ale modlila se, aby se neukázal. Pokud by padl do parátů dračích králů, nezůstala by žádná naděje.

Draka vyjel pozdravit dokonce velící generál talacké armády. Ostře mu zasalutoval, jako nadřízenému. Toma se neobtěžoval s odpovědí. Rovnou se ozval:

„Okamžitě mne odveďte ke králi Melicardovi. Rozumíte?“ Generál, který v tu chvíli příliš nevypadal jako voják, nervózně přikývl: „Ano, pane. Následujte mě, prosím!“

Když znovu vyrazili, Gwen neodolala a zeptala se: „Melicard je králem? Co se stalo Rennekovi IV? Myslela jsem, že to on je králem Talaku.“

V hlase dračího válečníka zazněl náznak pobavení: „Rennek měl tu čest večeřet s Kyrgem, než můj nevlastní bratr vyrazil k Penacles. Soudím, že ho jakožto člověka poněkud vyvedly z míry naše způsoby u stolu.“

Tohle stačilo, aby zbledla i čarodějka.

Brzy dorazili k vysokému zikkuratu, který byl palácem. Skupina nemusela sesednout na zem. Melicard je zamračeně a se špatně skrývaným strachem čekal před bránou svého domu. Po každé straně měl půltuctu stráží, Gwen však pochybovala, že by mu byli proti dobře vycvičeným zabijákům, kteří chránili Tomu, něco platní. A ovšem ohnivý drak se svými schopnostmi vlastně stráž nepotřeboval. Byla tu jen na odiv.

„Bud' pozdraven, vévodo Tomo, vrchní veliteli vojenských sil dračího císaře!" pronesl Melicard se zřetelnou nechutí.

„Bud' pozdraven, králi Melicarde, který jsi, doufáme, silnější než tvůj otec."

Mladého krále se ta slova viditelně dotkla. I když byl vysoký, urostlý a bezpochyby pohledný, stál teprve na prahu dospělosti. Vypadalo to, že dokonce i Cabe má víc životních zkušeností než tenhle nový vládce. Bývalý princ zjevně před vstupem na trůn vedl poněkud chráněný život.

Melicard spolkl rozhněvanou odpověď. Se zájmem se podíval na Tomovu zajatkyni, a pak se válečníka zeptal: „Co od nás chcete? Právě teď nemáme skoro žádné maso, ale uděláme, co budeme moci."

Toma to zamítl: „Dokud je v Talaku alespoň jeden člověk, je tu maso. Ale to nechci. Ne, chci něco, co se týká tady mé nedobrovolné společnosti."

„S kým mám to potěšení hovořit, smím-li se zeptat?" Mladý král se odvážil oslovit přímo ji.

„Jsem lady Gwendolyn. Jantarová paní."

Král vyvalil oči; slyšel o kouzelnici mnoho příběhů, ale nečekal, že ji potká tváří v tvář.

Vojevůdce pokračoval: „Hledáme přítele této dámy. Je to čaroděj. Mladý. V tomhle městě je cizincem. Jmenuje se Cabe Bedlam. Do večera ho chci mít."

Melicardovi chvíli trvalo, než mu to došlo. Právě vstoupil na trůn. Sledoval, jak jeho otec propadá šílenství, setkal se s hrozivým dračím velitelem a legendární překrásnou Čarodějkou, a teď dostal rozkaz před západem slunce najít ve městě cizího čaroděje.

„Jak mám toho čaroděje najít? Máte jeho popis?"

Tomův popis objasnil jen to, že to může být jeden z bezpočtu mužů v Talaku. Král se kousl do rtu, jednak proto, že se mu hnusila představa předávání jiného člověka ještěrovi, a také proto že ne viděl způsob, jak tohle Cabea Bedlama najít, než uplyne stanovený čas.

Jako by mladému králi četl myšlenky, vévoda navrhl: „Poručte ať vaši sloužící rozhlásí rozkaz po celém městě. Ujistěte se, že se dostane do všech čtvrtí. Je nejspíš velmi pravděpodobné, že ten, koho hledám, udělá práci za vás."

Melicard si nebyl drakovým úsudkem jistý, protože ho však nenapadlo nic jiného, laskavě se nelidskému návštěvníkovi uklonil: „Bude to ihned vykonáno."

„Pro dobro vašich lidí doufám, že ano. Jestli selžete, zaplatí za to. Nechám jich vcelku právě tolik, aby vám mohli osobně vyjádřit zklamání z toho, že jste selhal." Vévoda očividně studoval lidskou psychologii. Králi se lehce třásl hlas: „Ještě něco jiného?"

„Teď ne. Vyklidíte pro mne a můj doprovod část paláce. Necháte nám tam přinést jídlo." Toma se usmál a odhalil dlouhé, ostré zuby. „To vás ušetří rozladění, které by vám mohly způsobit některé naše stravovací návyky."

Král Melicard se s patnou úlevou omluvil. Vojevůdce se otočil k zajatkyni: „Řekl bych, že než uplyne den, váš společník dorazí k palácové bráně a ohlásí příchod. Souhlasíte?"

Zatřásla ohnivou hlavou: „Myslím, že podceňujete jeho schopnosti. Možná zjistíte, že je pro vás příliš velkým soustem."

„Má milá Jantarová paní, je mi jedno, jaké úžasné schopnosti má. Mám v rukou vás a tohle město. Spoléhám na jeho povahu. Přivede ho ke mně jeho vlastní dobrota. Nic jiného."

Obrátil pozornost ke svým mužům a nechal Gwen přemýšlet o tom, co o Cabeovi věděla. Vévoda Toma měl pravdu; Cabe by nedovolil, aby se městu něco stalo, ne potom, co se přihodilo Mito Pice a co se možná děje Penacles.

Provinile sklopila oči. Gryf bezpochyby věří, že jeho lidi opustila. Z toho, co věděla o Lochivarských, soudila, že se budou tak dlouho škrábat přes hradby města vědění, dokud nebudou smeteni z povrchu země - což bylo vysoce nepravděpodobné - nebo dokud Penacles nepadne.

Opustit lidi v nebezpečí se protivilo všemu, co ji Nathan naučil. Přesto by pro něj byla udělala totéž, co teď pro Cabea. Náhle si uvědomila, že ze stejného důvodu.

Když Gryf klopýtal přes zpráchnivělé stromy, mátl ho dvě věci. Jednou samozřejmě byl zdroj nevyčerpatelných zásob lidí, které měl Černý drak k dispozici. Zamýšlel s tím taky něco udělat, samozřejmě za předpokladu, že přežije setkání s dračím králem. Druhá věc, nad kterou přemítal, měla co dělat se samotným pánem Šedých mlh. Mlhy se rozprostíraly přes celé míle krajiny a dokonce mířily k městu vědění. Gryf uvažoval, jak může Černý drak vyslat tak ohromné množství mlhy, která mate myšlenky.

Původní důvěra ve vlastní nápad a znalosti z knihoven se vytrácela. Bylo neobvyklé, aby se knihy daly číst přímo. Od začátku tomu neměl věřit.

S hlasitým mlasknutím vytáhl nohu z bahna. Pokud je to vůbec možné, lochivarská krajina se od jeho poslední návštěvy stala ještě odpudivější a lepkavější. Přál si mít křídla jako tvorové, po kterých měl jméno. Bohužel však neměl víc než dva zakrnělé pahýly. Obvykle je schovával pod oděvem. Bylo to jeho bolavé místo.

Po dalším kroku jeho vynikající sluch zachytil zvuk vody dopadající na pevnou půdu. Nejprve se podívil, jak hluboká asi bažina je, ale za chvíli tyhle myšlenky opustil, protože ho napadlo mnohem přijatelnější vysvětlení.

Asi dvě hodiny pomalé, vleklé chůze ho dovedly až k potvrzení onoho nápadu. Nějak se o dost odchýlil od původního směru. Voda, kterou slyšel, patřila jednomu z východních moří. Gryf došel až k pobřeží. Alespoň je tu lepší terén, usoudil. Jeho zvířecí ani lidské strážce se bažiny, které právě překročil, příliš nezamlouvaly. Na pevné půdě se mohl pohybovat rychle a tiše.

Zahlédl několik matných světél. Předpokládal, že je tam nějaký přístav. V záři, kterou světla navzdory mlze tvrdohlavě vydávala, spatřil tři velké plachetnice a více než tucet postav, které mohly být dračími válečníky, Lochivarskými nebo kýmkoliv jiným, kdo by alespoň vzdáleně připomínal člověka. Většina stála na stráži blízko lodí, docela neobvykle stavěných, pokud je dobře viděl. Dva nebo tři muži mířili k budově stranou od doků.

Kroky strážce zaslechl hezky dlouho předtím, než se voják dostal na dohled. Znovu měl výhodu na své straně; podle toho, jak ho muž ignoroval, mohl Gryf říci, že v tomhle vlhku vidí lépe než jeho lidští protivníci. Přikrčil se za větrem ošlehaným stromem, který jako by se pokoušel vyrůst šikmo.

Voják prošel asi dva metry od stromu a neúčelně hleděl do mlhy. Lví pták přivřel oči; tohle nebyla lochivarská zombie. Poznal to z mužova chování ještě dřív, než pořádně rozeznal jeho neobvyklou uniformu. Bylo to pro Gryfa divné a zároveň uspokojující zjištění. Věděl, že tohle vojáka bude možné zajmout živého. Člověk z Lochivaru by bojoval, dokud by jeden z nich nepadl.

Voják měl v ruce kopí, které končilo ohavnou ostnatou špičkou. Po boku mu visel široký meč. Ve tmě Gryf nemohl rozeznat obličej, který stejně z větší části zakrývala zdobená přilba. Důležité byly pomalé, neobratné pohyby. Strážný byl unavený. To by mohlo znamenat, že ho brzy vystřídají. V tom případě by měl Gryf menší šance. Ne že by měl na výběr.

Počkal, až se stráž otočí zády. Pak ladným pohybem, připomínajícím jeho kočičí příbuzné, skočil.

Byl to pro něj skoro větší šok než pro vojáka. Ať byl muž unavený nebo ne, měl sílu medvěda. Naštěstí mu lvi pták držel jednu ruku přes ústa. Chtěl s tím rychle skoncovat, než přijde i o tohle malé vítězství. Voják však musí zůstat naživu.

Gryf šeptem zasyčel muži do ucha: „Přestaň, nebo tasím drápy a rozervu ti obličej!"

Nebyl si jistý, jestli mu protivník bude věřit. Mohl by udělat, čím hrozil. Voják by ho však mohl setrást. Když se strážcovo tělo uvolnilo, Gryf musel potlačit pokušení úlevně si oddechnout.

Vytáhl vojákovu širokou meč a špičku přitiskl na vězně. V té chvíli stáhl ruku. Nezdálo se, že se voják chystá něco dělat, i když se podíval na kopí, které během šarvátky upadlo kousek stranou. Gryf ho poplácával mečem: „Otoč se."

Vězeň se otočil. Byl to zarostlý muž a podobal se medvědovi víc, než by Gryf věřil. Cosi zamumlal s přízvukem, který jen vzdáleně připomínal obecnou řeč užívanou všemi v říši. Byl to drsný přízvuk a zněl jako psí štěkání. Slova se však dala rozeznat.

Přikývl: „Ano. já jsem Gryf. A kdo jsi ty, to bude muset počkat. Víš, jak jsme daleko od doupěte Černého draka?“ Muž zavrtěl hlavou.

Gryf mu přitiskl špičku meče k hrdlu a zeptal se znovu. Tentokrát dostal lepší odpověď. Byl rád, že je ten člověk tak čitelný. Vojákovy oči a škrobené pohyby při první odpovědi skoro křičely, že jde o lež. Rozkázal mu kleknout si zády k němu. Sundal si od pasu kus provazu a rozřízl ho na dva. Z jedné části udělal smyčku. Tu nasadil muži na krk. Druhou mu omotal kotníky, takže muž mohl jít, ale ne běžet. Pak vězni rozkázal, aby se znovu postavil.

Stále šeptem mu řekl: „Nechávám ti volné ruce, jen abych oklamal ostatní. V téhle mlze neuvidí provaz kolem kotníků. Ale zkus vykřiknout, utíkat nebo bojovat a provaz ti zlomí vaz dřív, než se zvuk dostane ze rtů. A nemysli si, že na to nemám sílu! Rozumíš?“ Strážce opatrně přikývl. Gryf spokojeně postrčil zajatce dopředu. Uvažoval, že by mohl široký meč zahodit a použít Rohaté ostří, které měl v pochvě u boku, usoudil však, že bude lepší nepřitahovat na sebe nežádoucí pozornost tím, že by moc Černého meče využil příliš brzy.

Kráčeli skoro hodinu. Voják se nepokusil svést ho z cesty; očividně věřil všemu, co Gryf řekl, obzvlášť pokud šlo o smyčku. Správně. Každícké slovo bylo pravda.

Tříkrát se museli zastavit kvůli hlídkám. Tady hlídali Lochivarští. Kráčeli oslepující Šedí s odhodláním šílenců. Gryfův jemný sluch je naštěstí včas odhalil. Bylo to těžší, než když zaslechl svého zajatce; Lochivarští byli tiší jako přízraky, kterým se tak věrně podobali.

Došlo mu, že strašlivá velikost armády fanatiků byla nejspíše výsledkem trvalého přílivu otroků a vězňů z neznámých lodí: zajatcova uniforma mu byla matně povědomá, ale ať se snažil, jak chtěl, nedokázal si ji zařadit. Kdyby měl čas, zeptal by se ho. Právě teď však bylo důležité ticho.

Viditelnost byla téměř nulová. Gryf opřel špičku půjčeného širokého meče o zajatcova záda. Věděl, že doupě Černého draka už nemůže být daleko. Věděl také, že pokud mlha ještě zhoustne, nenajdou ho. K tomu přidejme fakt, že vězeň začal kašlat a dokonce i Gryfa začínalo škrábat v krku. Přece jen nebyl vůči Šedým mlhám úplně imunní

Kolem proběhlo něco velkého a těžkého. Ze syčení, které tvor vydával, Gryf poznal, že se konečně dostali k cíli. Lehce zatahal za provaz, který měl vězeň kolem krku. „Otoč se,“ přikázal.

Muž se zhroutil k zemi. Vládce Penacles si promnul pěst a zahleděl se do mlhy, hledaje místo, kde by bezvědomého strážce ukryl. Nakonec tělo zatahl do rozlehlého, zapleveleného křoví. Široký meč vsunul dovnitř o kus dál. Od této chvíle se bude muset spoléhat jen na Azranovu hračičku.

Uvidí se, jestli bude mlha pracovat v jeho prospěch. Věděl, že se Lochivarští pohybují mlhami dost přesně, a nepochyboval, že klany Černého na ně už jsou také dávno zvyklé. Nicméně snad mu poskytnou částečný úkryt, což bylo vlastně vše, oč žádal.

Gryf se po kamenitém povrchu pohyboval nehlučně. Děkoval všemožným božstvům za to, že doupě je na pevné zemi. Bylo by těžké tiše proklouznout bažinami.

Když se přiblížil ke vchodu do jeskyně, matné světlo vydávané šesti pochodněmi mu stačilo odhalit, co ho tu čeká. Tucet ohnivých draků v lidské podobě sedělo obkročmo na největších a nejodpornějších nižších dracích, jaké kdy lví pták viděl. Stále čenichali, takže Gryf děkoval, že vítr fouká k němu. Bylo zvláštní, že mlhy dál plují směrem k Penacles, jako by bylo bezvětří. Černému drakovi magie zjevně dovoľovala zhoubné mlhy ovládat.

Neohroženě se vydal k úbočí hory, která tvořila viditelnou část obydlí Černého draka. Ujistil se, že je Rohaté ostří bezpečně uložené v pochvě, vytasil ostré drápy a přitiskl ruce ke skále. Nohama se zachytil na místech, která by mohl použít jen málokterý člověk. Nejprve pomalu, ale s rostoucí sebedůvěrou stále rychleji mířil vzhůru.

Pokoušel se nevšímat si skutečnosti, že je lákavým cílem pro každého, kdo by ho zahlédl, a prohlédl si horu nad sebou. Nenašel, co hledal, a přinutil se postoupit dál. Proklínal každou vteřinu zdržení, nejen kvůli sobě, ale také kvůli těm, kteří si ho vybrali za vůdce. Pokud má město přežít, Gryf si nemůže dovolit selhat.

Jednou rukou hrábl jen do vzduchu a málem při tom úplně ztratil rovnováhu. Opatrně prohmatával okolí otvoru. Tak velké jeskyně jako ty, které užívali dračí králové, musí mít ventilační šachty, aby v nich mohl cirkulovat vzduch. Podobné díry se zřídka kdy hlídaly, protože se k nim jen málokdo dokázal bezpečně

dostat a ještě méně z takových smělců se dostalo dovnitř. Gryf se bude muset kroutit a otáčet.

Představa, že by mohl v komínu uvíznout, ho ani v nejmenším netrápila. Něco takového nedovolí.

Nohama napřed se pomalu spouštěl do díry. Pochvu si musel přitisknout k noze, aby se vešel. Když byl v otvoru po pás, zvedl ruce a pomalu vklouzl dolů do srdce hory.

Nebyla to špatná cesta. Stěny komínu byly dlouhým používáním vyhlazené, takže se dokonce občas musel na jedné nebo na obou stranách zachytit, aby neklouzal příliš rychle. Nejhorší okamžik nastal, když se šachta nečekaně stočila o skoro devadesát stupňů. Musel se pořádně zkroutit, aby v zatáčce neuvízl.

Teplota o několik stupňů stoupla. Gryf doufal, že si nevybral komín vedoucí do líhně. Pokud by přežil pád do jámy s lávou, musel by bojovat s jednou nebo více rozrušenými samicemi. Mohl by si vybrat, jestli se chce raději uvařit nebo nechat sežrat. A i kdyby přežil, jeskyně by byly varovány.

Štěstí stálo při něm. Šachta ústila do menší jeskyně, kterou už zřejmě mnoho let nikdo nepoužíval. Gryf odhadoval, že je několik pater pod povrchem. Nejspíš nebyl víc než dvě tři patra od hlavní komnaty, kde si vládce Šedých mlh udržoval dvůr podle svých představ. Tasil Rohaté ostří. Pulsovalo očekáváním. Lví pták odolal náhlé touze vyzývavě vyrazit chodbami. Nemůže zbrani dovolit, aby mu překrucovala a kontrolovala myšlenky.

V jeskyních k jeho úžasu nebyla žádná šed'. Nepřítomnost mlh mu nedělala starosti. Byl sice více vidět, ale jeho nepřátelé taky. Zjistil také, že sílí, ale nemohl si dovolit přemýšlet, jestli je to zásluhou čistého vzduchu nebo kouzelné moci meče, který nesl.

Než se přiblížil k hlavní síni, zaslechl hřmění, které bylo hlasem Černého. Král se hněval. Tu a tam řev vystřídal okamžiky ticha, jako by mluvil někdo jiný.

Nenarazil na žádné překážky ani na stopy stráží. Gryf věděl, že plazí král vrhl ohromnou masu vojska do bitvy, ale zároveň dračí krále znal. Černý by nikdy nezůstal bez ochrany; byl jedním z těch paranoidnějších tyranů.

Gryf s připraveným mečem tiše našlapoval směrem k cíli. Už bylo možné rozeznat i ostatní hlasy; lidé nebo měničci podob, jako dračí králové. Jeden si nikdy nemohl být jistý. Jak předpokládal, hádali se. Připlížil se blíž ke zdroji a ocítl se v malé postranní chodbě která mu poskytovala dobrý výhled na události.

Lidé i strašlivý panovník k němu stáli otočení profilem. Stejně jako strážce, kterého potkal, na sobě měli tmavou, kožešinovou zbroj a hlavy jim zakrývaly vlčí přílby. Jeden z mužů právě mluvil.

„Řekl jsem všechno, co můžu, pane! Nejméně tři sezóny další nebudou!"

Ebenově černé monstrum otočilo mohutnou hlavu a přiblížilo ji k obličejí mluvčího. Z úst i nozder vydechoval horké, páchnoucí plyny. Gryf si uvědomil, že Černý drak vlastně chrtil kouř už předtím.

Zasyčení. Dlouhý rozeklaný jazyk na okamžik vyklouzl ven. „Myslím, že nerozumíš, D'Shayi! Jde o čas! Ještě týden a rozdrtím Penacles i toho prokletého zmetka, který tam vládne!"

D'Shay si pohladil špičku bradky. Rozeznatelnými rysy v obličejí připomínal lišku. „Ačkoliv by nám bylo velikým potěšením, obávám se, že vám potřebné vězně nemohu dodat. Ti, které jste dostal, vám budou muset stačit"

„Stačit? Nikdy jste nezkoušeli pokořit hradby Penacles!" Po té větě se hlava rozčileně o kousek odtáhla. „Nícméně jsme zabezpečili lidi, které jste požadoval. Podle dohody bychom teď měli my dostat něco od vás."

„Až bude město vědění moje, získám i bratrovu moc. Pak dostanete svoje země, teplokrevní!"

„My jsme svou část dohody splnili. Zbytek je na vás." Mohutný netvor zvedl hlavu a podíval se ke stropu. Než řekl další větu, zamyslel se. Na obličejí mu zahrálo cosi, co se dalo pokládat za úsměv: „Rád bych věděl... snad slavní Aramité nezjistili, že jejich sousedé jsou silnější, než si mysleli?" Hlava se znovu zhoupla dolů. „Je to tak, D'Shayi? Narazili jste při rozšiřování své říše na odpor?" D'Shayův společník se nepokojně zavrtil, ale oslovený muž zůstal klidný: „Musím připustit, že se k nám nehodlali připojit, ale čas jim dochází ještě rychleji než vám. Během roku je zatlačíme do severních moří."

"Nemůžu rok čekat!" Vypadalo to, že Černý drak své hosty rozdrtí, ale ovládl se. D'Shay výbuch ignoroval, ale slova ne. „Udělalí jsme, co jsme mohli, sire. Zbytek je na vás."

„A co vaši čarodějové?"

„Bez těch se neobejdeme. Ani bez žádné z našich jednotek." Pán Šedých mlh doširoka roztáhl křídla a

zašvihal ocasem. V očích mu hořel vztek, ale pokoušel se svůj hněv zkrotit: „Tak běžte! Rozdrtím Penacles i bez vaší pomoci! Nebojte se; až budu hotov, dostanete svoje země!"
Tmavě oděný vyslanec se uklonil: „Víc vědět nepotřebujeme. Smím tedy přepokládat, že je náš rozhovor u konce?"

„Pche! Co myslíš, teplokrevný?"

D'Shay kývl na svého společníka, oba se obrátili a bez okolků odešli. Černý drak se za nimi díval, stěží ovládaje zuřivost. Z nozder a tlamy mu stále stoupala mlha. Na ohromném krku měl přivázaný malý šperk, tmavě modrý a zářící.

Gryf si uvědomil, že lepší okamžik už nepříjde. Čekat dál by znamenalo jenom čekat na pohromu. S pulsujičím Rohatým ostřím skočil na obrovité tělo dračího krále...

... a zjistil, že ho pevně drží jakási neviditelná síť. Vzdušný drak pomalu a sebejistě otočil hlavu k vězni:

„Věděl jsem, že přijdeš! Nevěděl jsem kdy, ale věděl jsem, že přijdeš. Mám tě!"

Jsem to ale hlupák, proklínal se v duchu Gryf. Není divu, že má tak málo stráží.

Prostor před ním vyplnilo ohromné tělo dračího krále. Lví pták bezmocně visel zachycený v ničem a smrtící meč mu šíleně pulsoval v ruce. Černý se zasmál.

„Měl bych zavolat zpět D'Shaye! Potěšení z tvé smrti by ho bezpochyby pobídlo k doplnění mých řídnoucích vojsk. Kromě toho po tvé smrti Penacles určitě padne!"

Zející tlama se pohnula směrem k němu. Gryf v zoufalství spojil celou svou vůli s Rohatým ostřím.

Ochutnalo krev jednoho dračího krále a žíznilo po další. Neodepře mu ji.

Paže a meč se uvolnily těsně předtím, než k nim čelisti dosáhly. Čepel prořízla vzduch. Černý drak vydal krutý, hrdelní výkřik. Obrovitý vzdušný drak se stáhl a zevnitř tlamy mu kapala krev. Vítězství a nenávisť v jeho očích nahradil nový pocit - strach.

Zatímco se rádoby oběť uvolňovala, a pak postavila před něj, Černý drak couval.

Šedé mlhy se přestaly tvořit. Gryf měl podezření, že bodnul hluboko a krev prýští přímo do netvora.

Drakovo kašlání ten dojem potvrdilo. Dračímu králi hrozilo, že se utopí ve vlastní krvi.

Vládce Penacles měl lepší nápady, než dovolit, aby v něm převládl obdiv k černé čepeli. Kdyby se to stalo, mohl by se docela dobře ocitnout plně pod vlivem kouzelné moci zbraně. A kromě toho, meč musel ještě dokázat, že zvládne úkol dokončit.

Plaz stále vykašlával krev. Gryf zahlédl vzadu na patře drakovy tlamy velkou ránu. Rohaté ostří seklo, aniž se draka dotklo; fyzický dosah by nestačil. Azran nebyl hloupý. Čaroděj našel způsob, jak bojovat a nevystavovat se přitom nebezpečí víc, než je nutné.

Zbraň však dokázala podobná bezpečností opatření překonat. Nepochyboval, že by se ho mohla pokusit vtáhnout do boje jen kvůli vlastní krvežíznivosti. Démonické meče byly podobnými sklony známé.

Černý drak se ještě vzpamatovával. Šedé mlhy podivně chyběly. U drakových nohou ležely roztříštěné úlomky šperku. Gryfa v rychlosti napadlo několik hypotéz.

Z různých vchodů do komnaty se blížilo několik postav. První mezi nimi byl tajemný D'Shay a jeho mlčenlivý druh. Další byly stráže, lidské i jiné. Gryfa jejich přítomnost znervózňovala a zároveň dychtil po dalších terčích k úderům. Tu druhou myšlenku rychle potlačil, páchla touhou Rohatého ostří.

D'Shay vytáhl zdánlivě odnikud hrozivý obouruční meč a zakřičel Gryfovo jméno spolu s několika slovy, která nedávala smysl. Jeho partner popadl stejně smrtící válečnou sekeru. Vojáci a netvoři naplnili všechny blízké východy. Gryf ztratil jakoukoliv naději na únik, byl však odhodlaný své poslední chvíle využít. Nikoho si nevšímal a vrhl se na zvedající se tělo dračího krále.

Gryf v tu chvíli z větší části ignoroval výkřiky, které zaplnily místnost, jelikož předpokládal, že se týkají jeho. Neslyšel zvuk oceli narážející na kámen; až burácející smích si nakonec proklestil cestu do jeho mysli.

Mezi dvěma nepřáteli se objevil záblesk ebenové černi, záblesk nicoty. Měl podobu koně, ale byl něčím víc. Oba soupeři před ním couvli, ale jen Gryf okamžitě poznal, kdo to je. To ho přimělo couvnout ještě dál.

Ledově modré oči se zaměřily na něj: „Lorde Gryfe! Právě tebe hledám!"

A pak se na něj černé zvíře vrhlo.

Ne!" Gryf zvedl meč k obraně, i když věděl, že je to marné. Rohaté ostří zůstalo tiché, studené. Nestačil

se ani dát na útěk, když se ho přízrak dotkl a odtáhl ho někam. S obyvateli jeskyně se rozloučil uštěpačný smích. Temný kuň proběhl portálem, který ve skutečnosti neexistoval, a znovu se vrátil do Nicoty.

XVIII.

Puklinami v okenicích, které zakrývaly jediné okno v Cabeově pokoji, pronikalo dovnitř světlo. Neměl tušení, jak dlouho už je den. Tělo ho pořád ještě bolelo a jediný důvod, proč se probudil, byl rámus, který k němu doléhal. Někdo se hádal za dveřmi.

Cabe se cítil podivně lhostejný ke všemu kolem. Vstal. Zamrkal, na okamžik zmatený palácovým vybavením, které se tu muselo ocitnout až potom, co usnul. Původní nábytek včetně chatrné, červotočem prožrané postele byl pryč.

Když bdělé vědomí přemohlo poslední zbytky spánku, Cabe se usmál, protože si vzpomněl - vzpomněl si na všechno. Tohle nebyl tentýž Cabe, který si šel včera večer lehnout, než na to přišel. Všechno to teď pro něj bylo přirozené, dokonce důvodem k existenci. Drahokam, který měl předtím v hrudi, nyní ležel na plyšovém modrém koberci a leskl se jen jako obyčejný krystal.

Zvedl drahokam, zadíval se na něho a přemýšlel nad tím, jak málo Shade skutečně chápal, co dělá.

Krystal splnil svůj účel, uvolnil moc, která v něm ležela, jenže ne tak, jak černokněžník čekal. Sloužil jako ohnisko nebo snad katalyzátor k účelu, který určila moc sama, ne Shade. Nebylo možné z toho obviňovat temného mága; jak mohl vědět, že Cabeovo tajemství má svou vlastní mysl?

Cabe si nechal krystal vyklouznout z ruky.

Vzpomínky na doby dávno minulé překryly vzpomínky z několika posledních týdnů. Cabe s výrazem úplně jiného člověka zamumlal: „Azran!“ A pak: „Gwen!“

Do dveří narazilo něco těžkého, až se otřásl. Vzpomínky šly stranou. Proměněný Cabe zamířil ke dveřím a vzal za kliku.

Otevřel a ocitl se tváří v tvář šesti nebo sedmi mužům. Byl mezi nimi i majitel hostince. Několik vteřin jim trvalo, než si uvědomili, že dveře jsou otevřené, a několik dalších potřebovali k tomu, aby se z toho šoku vzpamatovali.

„Berte ho!“ Ta slova vyštěkl hostinský.

Následující scéna připadala Cabeovi docela komická. V dychtivé snaze dostat ho, na něj skočila celá skupinka najednou. Bohužel, dveře byly dost široké jen pro jednu osobu. Dva největší muži ze skupinky se v nich srazili a díky horlivosti svých společníků nemohli zpět. Po spoustě strkání vpadli dovnitř a úplně minuli Cabea, který se moudře uklidil stranou. Ostatní, kromě muže vpředu, zakopávali o ty před sebou. Cabe pobaveně pozoroval, jak se rádoby útočníci snaží posbírat a vzájemně si podrážejí nohy. Muž, který stál sám vzadu, vytáhl dlouhou dýku a pokusil se kamarády přeskočit. Podařilo se mu to, ale čaroděj ho pohledem zvedl a nechal ho vznášet se bezmocně ve vzduchu. Poté, co si poradil s tímhle, obrátil mladý čaroděj pozornost k ostatním. Všechny je přišpendlil ke stěnám pokoje a vybral si toho nejvyděšenějšího z celé tlupy. Když si ho přitáhl blíž, aby ho mohl vyslyšet, lotr zbledl.

"Proč jste na mě zaútočili? Nic jsem neudělal." Nešťastnému útočnickovi se vrátil kousíček odvahy: „Nic? U Hestie, přivolal jste na nás hněv dračích králů!"

Klidný humor, který byl nedílnou součástí nového Cabea, v tu chvíli zmizel. „Co tím myslíš?"

„Ten ještěř, vévoda Toma, říká, že rozebere celé město, jestli mu vás dnes nedoručíme!"

Při zmínce o dračím vojevůdci čarodějův výraz ještě víc potměl: „Myslel jsem, že Toma míří k Penacles. Proč sem přišel?"

„Říká, že chce vás!" zbytečně odpověděl muž. „A vy si myslíte, že mi pomůžete dostat se k němu? To je od vás laskavé."

„A co máme dělat?"

Cabe si vzpomněl na slova královského sekretáře a přikývl. Nemůže jim to klást za vinu, ne doopravdy. Vždycky žili ve strachu z dračího císaře. A kromě toho, co znamená jeden muž, pokud jde o život celého města?

Zamračeně se usmál a opatrně své zajatce uvolnil. Hleděli na něj, ale nepřiblížili se k němu. „Zapomeňte na to. Tohle," ukázal palcem na drahokam, „si můžete nechat. Mně už není k ničemu." Bez dalšího slova zamířil k otevřeným dveřím. Nikdo se nepokusil skočit na něho zezadu, i když by to stejně k ničemu nebylo. Než opustil hostinec, vrátil se mu smysl pro humor. Několik obyvatel se na něj dívalo, ale Cabe jim rozehnal všechny myšlenky na nějaký zásah. Nechtěl se zdržovat, ne teď, když na něho dolehla skutečná situace. Ne když dračí králové ohrožovali životy všech. Zatímco cíleně kráčel k přední bráně města, slova o jeho příchodu ho předběhla. Z jeho chování a vzhledu bylo jasně patrné, kým je. Proto ho nijak nepřekvapilo, když se setkal s novým talackým králem a několika jeho strážci. Všichni byli v sedlech. Melicard mu pokynul: „Bud' pozdraven, cizince. Chápu dobře, že jsi ten čaroděj, kterého chce ten šupinatý netvor?" „Ano, jsem Cabe Bedlam." Král si prohlédl stříbrnou hlavu: „Musíš být mocný černokněžník, mistře Bedlame. Dost mocný, abys dokázal pobít celé vojsko té dračí chamradi, řekl bych." Cabe se na něj nepatrně usmál: „Snad. Copak mi chcete, můj pane?" „Chci ty stvůry vidět mrtvé! Kyrg je daleko odsud, ale jeho pán čeká na tvůj příchod. Jestli se neukážeš, město za to zaplatí." Čaroděj pokračoval v chůzi: „Pak bude nejlepší, když půjdu." Melicard manévroval koněm ve snaze zablokovat Cabeovi cestu: „Jdeš? Zaútočíš na ně? Mám povolat svoje jednotky?" Cabe se nezastavil, jen se na koně zahleděl. Zvíře ustoupilo stranou, aby se tomu pohledu vyhnulo. „Ne. Přineslo by vám to stejný osud, jaký potkal ve Válce o změnu Pargas." Král se zastavil, jeho vzdělání mu čarodějovu poznámku objasnilo. Pargas ležel na východ od Talaku. Silné, hrdé sesterské království se proměnilo v ruiny, ve kterých se už nikdy neusadilo nic než zvířata. „Co budeš dělat?" „Vzdám se." Král zrudl a skoro vykřikl: „Vzdát se! Copak jsi takový zbabělec?" Cabe se neohlédl. „Nejsem blázen, jestli máte na mysli tohle, můj pane." Melicard chtěl jet za ním, kůň se však ani nehnul. Ne že by nechtěl, ale nemohl dopředu. Jako kdyby se jezdec na koni pokoušel projet cihlovou zdí. Obrátil se na své muže. Seděli na koních a pozorovali ho. Rozzuřil se. „Nesed'te a nekoukejte! Za ním!" Velitel zaváhal s odpovědí: „My - zkoušeli jsme to, můj pane. Ani koně, ani my se nemůžeme pohnout. Nemůžeme za vámi ani za čarodějem!" Mladý král se v sedle nahnul. Veškerá bojovnost ho opustila. Povzdechl si. Bývalo to o tolik snazší, když byl jen princem. Přinejmenším se nemusel přít s čaroději a dračími válečníky. Vévodovi Tomovi připadal palác rozčilující. Byl příliš civilizovaný, příliš elegantní. Vojevůdce byl rozený válečník a mocný nekromant. Na jeho vlastních jeskyních to bylo vidět. Zdi zdobily hlavy nepřátel a zvířat. Skoro polovinu obydlí mu zabírala osobní laboratoř. Tady většinu dekorací tvořily obrazy, sochy a drahocenný, rozmanitý nábytek. Sem tam ho na kratičký okamžik zaujala některá socha nebo zbroj. Dokonce ani výborné jídlo, které právě dojedl, ho nerozptýlilo. Bylo to skoro plýtvání skvostným, čerstvé zabitým dobytčetem. Podle toho, co si z jídla vybavoval, to mohlo být klidně vařené maso nebo něco podobného. Uvažoval o pohybech protivníka. Nathanův vnuk se projevil jako zapomenutá, bezvýznamná figurka, ale ti, kdo hrají hry, dobře vědí, že zapomenutý pěšec není bezvýznamný. Může porazit i protivníka s nejlepší pozicí. Kdyby se do toho jen nezapletl ten prokletý černokněžník, Shade. Ať převažovala jeho dobrá nebo zlá strana, Shade před Tomou z vlastních důvodů ukryl informace o mladém čaroději. Z vlastních důvodů, které nejspíš neměly se současnou situací nic společného. Toma se ocitl poblíž tanečního sálu, kde předtím musel nechat čarodějnici - koule by neprošla chodbami a Toma nijak netoužil kouzlo sejmout. Otevřel dveře a vstoupil. Paní tiše seděla v bublině. Ohnivý drak se při tom pohledu nenechal ukolébat. Věděl, že pokud ne její tělo, tak její mysl určité pracuje na moci, která drží kouzlo pohromadě. Náhle zvýšil teplotu o několik stupňů a se sadistickým potěšením sledoval Jak se vrtí v marné snaze nespálit se. Když se několik vteřin

kroutila, vrátil teplotu v kouli k normálu.

Zadávala se na něj: „Jednou za to budeš trpět desateronásobně vévodo!”

Čarodějka se zarazila těsně před tím, než ohnivého draka stihla nazvat jménem jednoho jeho velmi vzdáleného příbuzného, obyvatele bažin, který si stavěl doupe z vlastních výkalů. Vévoda Toma se usmál chladným úsměvem a pokýval hlavou jako učitel potěšený žákovými pokroky.

„Kdybyste to slovo vypustila z úst, milá dámo, teplota by stoupla mnohem víc. Nezabil bych vás, máte pro mě cenu jako rukojmí, ale mohl bych značně prodloužit vaše utrpení.” „Jak dlouho ještě budu muset žít v téhle věci?”

„To závisí na vašem společníkovi. Ještě se neobjevil. Mám sto chutí zničit tohle město hned.”

„Možná tady není. Pomyslel jste na to?” Toma vycenil zuby šelmy: „Vy i já oba víme, že je někde blízko. Máme příliš dobrý výcvik, abychom ho necítili, obzvlášť s ohledem na moc, kterou vládne.”

Usmála se: „Znáte jeho moc a stále pomýšlíte na to, že byste ho zastavil?”

„Nemá výcvik. Většina toho, co umí, je jen instinktivní část čarodějného umění. To ho nezachrání, až ho přivedu před císaře.”

Zazněl roh. Toma si pospíšil k oknu a vyhlédl ven. Gwen si vroucně přála, aby ho z toho okna mohla shodit. Vojevůdce se od okna odvrátil a znovu se otočil k vězenkyni.

„Váš společník právě dorazil. Pojďte! Chci, abyste ho šla přivítat!” Odspěchal z místnosti. Kulatá cela plula za ním a házela nedobrovolnou obyvatelkou ze strany na stranu. Čarodějka zamumlala kletby, které obvykle používala jen nejnechutnější městská spodina. Vévoda proklouzl kolem svých strážců, kteří mu přišli sdělit tu novinu. Jednoho z nich bublina málem shodila, což Gwen poskytlo alespoň malé zadostiučinění. Za chvíli byl vojevůdce i se zajatkyní před palácem.

Objekt všeobecné pozornosti právě vešel do brány. Cabe byl oblečený v dokonale stříženém tmavě modrém rouchu a stříbrné vlasy mu zářily. Klidně zamířil vstříc dračím válečníkům.

Toma se zamračil a něco zamumlal. Paní ho neslyšela. Cítila tah tmavší části spektra, které vévoda právě použil. Velícího ohnivého draka obklopila slabá červená zář.

„Okamžitě zůstaň stát, Bedlame!”

Cabe se zastavil. Podíval se na drakovu zajatkyni a po tváři mu přelétl šok a znepokojení. Toma znovu získal sebedůvěru.

„Ano, člověče! Mám tvoji sssamici! Když tě teď znovu vidím, připouštím, že to bylo moudřejší, než jsssem předpokládal.”

Mladý čaroděj se stěží ovládal: „Máš mne. Nech ji jít.”

„Kdepak. Její přítomnost mi zajišťuje, že se budeš cestou slušně chovat”

„Cestou? A kam chceš jet?”

Vévoda se usmál a bílé, ostré zuby se vítězně zaleskly: „Kam? Do Tyberských hor, samozřejmě!

Chceme vidět konec rodu Bedlamů!”

„Nezapomínáš na mého otce?”

„Azran je typ, který sedí a pokouší se sprádat šílená spiknutí. Pokud jde o moje plány, nebudou s ním potíže.”

To vyvolalo zvědavost: „Tvé plány?”

„Jak jsem už řekl tvé společnici, většina událostí poslední doby je výsledkem mého úsilí.” Rozhodně to neznělo skromně.

Cabe přikývl: „Chápu. Nepodařené vejce bude vládnout. To vysvětluje boje mezi dračími králi.”

Tomovi přelétl po obličejí skoro lidský výraz potěšení: „Chápeš docela rychle! To já jsem popíchl

Hnědého a ostatní, ať už zpoza scény, nebo v podobě Kříšťálového draka.” Potěšení ustoupilo podezření. „Zdá se, že jsi mnohem inteligentnější a informovanější, než jak tvrdili mí špehové. Jsem rád, že jsem tě vyhledal teď a ne až později” Ke svým pobočníkům řekl: „Připravte koně!”

Dívali se na sebe: „Já mám jít pěšky, vévodo? Nemám koně.”

„I když se mi ta představa zamlouvá, bojím se, že by nás to příliš zdržovalo. Věřím hlavně v rychlost.”

Ohnivý drak cosi pronesl jazykem, který už dávno nepoužíval nikdo kromě těch, kdo praktikovali umění, a ukázal na protivníka. Cabea obklopila stejná bublina jako ta, která zadržovala Gwen. Prohlédl si ji, ale mlčel.

„Takto pojedíš do císařových síní. Můžeš se Paní poptat na výhody a nevýhody. Doporučuji ti věnovat nevýhodám větší pozornost než ona." Toma mávl rukou, Cabeova koule se zvedla a přilétla k druhému. Vévoda se na oba podíval: „Podivný párek těžitek. Docela zvláštní druh, řekl bych."

Pak se Toma soustředil na organizaci odjezdu. Gwen se rozhodla promluvit si s Cabem, ale ten si přiložil prst na rty a zavrtěl hlavou. Zmateně se na něj podívala, divila se, jak může někdo bez výcviku převzít velení. Cabe nic neřekl, ale dal jí znamení, a pak se obrátil a sledoval, co dělají dračí válečníci.

Znamení ji neuklidnilo. Spíše ji ještě víc zmátlo. Chápala význam, ale ne původ. Tuhle částečnou znakovou řeč znali kdysi dávno jen dva lidé. Jedním z nich byla ona, kdysi dávno se ji naučila ze zetlelé staré knihy. Druhým byl majitel té knihy, muž, učitel, milenec. To znamení mohl znát jen Nathan, který vyhrabal onu knihu z místa, kde odpočívala celá staletí.

Přípravy k opuštění Talaku netrvaly dlouho. Celá armáda čekala před městem a ještě se tam ani neusadila. Družina vévody Tomy nesla jen málo zásob a vybavení. Proto dorazili k hlavní bráně jen půl hodiny po setkání.

Když vojevůdce město opouštěl, rozhlédl se: „Zdá se, že Melicard se už s námi nesetká. To je zvláštní."

Při zmínce o mladém králi se Cabe chytil za hlavu a na chvíli zavřel oči. Gwen poznala, co dělá, ale předstírala, že si toho nevšimla, i když ji to mátl čím dál víc. Odvážila se podívat na Tomu, doufala, že se zabývá něčím jiným. Naštěstí pro oba lidi už myšlenku na Melicarda odsunul a soustředil se na přesun vojsk.

Ohromná masa dračích sil se dala do pohybu, nejprve pomalu, ale jak vteřiny mijely, stále rychleji.

Vévoda, jeho doprovod a oba lidé zaujali místo v čele zástupů. Cabe se podíval na tlačení a přemýšlel, že by měl Melicarda najít. Neviděl obličej mladého krále, ale byl si dost jistý, co cítí.

Tyberské hory už se nad nimi tyčily jako legendární titáni. Kivan Grath, vyšší než ostatní, hrdě čněl nad svými poddanými a vypadal, skoro jako by mrňavé tvorečky, kteří vstupovali na jeho panství, vyzýval. Čím víc se vojsko blížilo k horskému pásmu, tím velkolepěji Hledač Bohů působil.

Kolem cesty vedoucí do hor se nevyskytovala žádná zvířata, i když Cabe na jednom místě zahlédl něco, co vypadalo jako koňská lebka. Nad hlavami jim líně přeletělo několik tvorů s kožnatými křídly, která je určovala jako sloužící nebo vzdálené příbuzné ohnivých draků.

Během cesty nikdo nepromluvil. Toma se hluboce ponořil do sebeoslavování. Koupal se v představě chvály, kterou od otce očekával. Nebude příliš odporu proti tomu, aby se stal jedním z dračích králů, obzvlášť když je většina ostatních mrtvá. Jakmile bude králem, může otevřeně přebudovat říši a pro další tisíciletí jí zajistit nadvládu nad teplokrevnými.

Lady Gwen sledovala krátcí se vzdálenost se značnými obavami. Pro ni byl tohle námět na noční můry.

Jela na místo, které od dětství znala jako baštu zla, zemi pro lidi nevhodnou. Při výcviku s Nathanem svůj názor na tuto oblast nezměnila; spíše jen blíže poznala podobu zdejšího zla. Podívala se na Cabea, čekajíc nějaké ujištění, jaké jí před mnoha lety poskytoval jeho dědeček, ale mladík byl ponořen do průzkumu koule a nedíval se na ni. Zůstala zticha, nechtěla bezděčně upoutat pozornost plazího vojevůdce.

Cabe zjistil, že koule je komplexní výtvar, který neustále mění podobu. Měl podezření, že ta jeho je daleko dokonalejší než vězení lady Gwen, protože se zdálo, že se Toma bojí jeho přítomnosti daleko víc než přítomnosti kouzelnice. Bylo však snadné odhalit vzor změn. Cabea ani na minutu nenapadlo, že by to jiný čaroděj nemusel dokázat, obzvlášť ne tak rychle. Jediné, nač se soustředil, byla možnost rychlého úniku, kdyby to bylo nutné.

Uklidněný, že by opuštění bubliny bylo snadné, se opřel o stěnu a ke Gwenině úžasu zavřel oči. Ted' bude nejlepší uchovat si síly. Navzdory nově získané důvěře ve své schopnosti čaroděj věděl, že vkročit do císařova doupěte je ještě nebezpečnější než spadnout v bezvědomí do jámy plné jedovatých hadů. Netoužil dorazit jinak než v dokonalé kondici. Koule naštěstí uspokojovala hlad i žízeň, takže to nebude problém.

Kivan Grath jim čněl vysoko, vysoko nad hlavami.

Kvůli nesmírné velikosti armády a tomu, že cesta většinu času stoupala, měl průchod horským pásmem trvat několik hodin. Gwen se třásla, ale ne zimou. Cítila i viděla barvy moci, která tu přebývala. Cítila také jiné síly, nižší, stejné i větší než ty, které znala, ať už tmavé nebo světlé. Byly starší, mnohem starší a

plné stop bytostí, které nebyly ani lidmi, ani draky, ani jakýmikoliv tvory, se kterými se kdy potkala. Některé kolem sebe vyzařovaly lhostejnost, zatímco jiné byly téměř laskavé. Čarodějka je zkusila kontaktovat, ale bezvýsledně. S něčím takovým komunikovat nedokázala.

Nejspíš je to štěstí, usoudila. Byly zde totiž i síly zvrácené povahy. Síly, které jako by se jí chtěly vplížit do mysli a podrobit ji své vůli. Vyhýbala se mentálním kontaktům s nimi. Několik jich sondovalo, ale zjevně nemohly udělat nic víc.

Všimla si, že Cabea ani Tomu tyto přízraky minulosti vůbec neruší. Cabe ale neměl důvod být tak klidný. Paní ze zkušenosti věděla, že učedníci a necvičení čarodějové byli mnohem otevřenější ke kontaktům než ti, kteří se naučili uzavřít mysl před vetřelci. Přesto její společník spal, jako by ležel ve vlastní posteli. Zdráhavě to zařadila k ostatním tajemstvím týkajícím se Nathanova vnuka. Doufala, že bude žít dost dlouho, aby některá z nich rozluštila.

Uvědomila si však, že všechno jde od desíti k pěti. Když Gwen poprvé unikla z jantarového vězení, věřila, že dostane šanci naplnit Nathanovy sny a zbavit země dračích králů. Potkala Cabea a viděla v něm zárodek čaroděje přinejmenším stejně mocného, jako byl její milovaný. Když připočetla Temného koně, Gryfa a dokonce i Shadea, začala čarodějka věřit, že se podaří uskutečnit vše, co Páni draků plánovali. Zamračila se. Znovu to byl Azran, kdo zničil naděje lidí. Společnou silou se mohli udržet proti lochivarským fanatikům, dokonce i bez záhadné, ale ohromné moci, kterou měl Shade. Ale Azran ve své malicherné snaze o vládu nad lidmi i draky, z důvodů, kterým ještě nerozuměla, Cabea unesl. Nemohlo to být z otcovského zájmu; tím si byla jistá.

Ani ona ani nikdo jiný v čele jednotek si nevšiml osamělé postavy, která se šílenou rychlostí hnala vzduchem. Vetřelec se dostal těsně za ně, poslední oddíly měl jen pár minut před sebou. Zdálo se, že ho strašlivá velikost vojsk pod ním ani v nejmenším neděsí. Naopak ještě zrychlil.

Osamělý zvěd, letící na běžnou kontrolu, postavu zpozoroval. Zvědavý a dokonale si jistý tím, že se v Tyberských horách nemůže setkat s žádnou hrozbou, máchl kožnatými křídly a přiblížil se, aby se podíval blíž.

Jakmile postavu rozeznal, zděšeně zaječel, ale už bylo pozdě. Azran, s ďábelským úšklebkem a plně ovládaný kouzlem meče, švihl ve vzduchu. Ačkoliv byl vzdušný drak daleko, daleko z dosahu Bezejmenného, trhnul sebou a bezvládně se zřítíl hluboko dolů k zemi, s velkou sečnou ránou na krku. Přestože už čarodějův ďábelský meč okusil krev a život bezpočtu tvorů, stále nebyl sytý. Touha meče spíše rostla a mezitím se jeho vláda nad Azranem upevňovala. Dlouhé, vinoucí se řady dole představovaly cíl, který nebylo možné odmítnout.

Azran se s taseným mečem vrhl dolů, do útoku proti hordám dračího císaře.

Ze zadních řad vojska se ozval křik. Vévoda Toma a Paní se prudce otočili. Cabea to vytrhlo ze spánku. Gwen jako první rozeznala, kdo drží meč, a skoro vyplivla jméno: „Azran.“

Toma otočil své jízdní zvíře tak, aby stál čelem k dění, a zahleděl se tam. „Většinou křičí nelétaví nebo příliš hloupí. Navíc jsou moc blízko u sebe!“ Upřeně vraždícího čaroděje sledoval: „Ale nemyslím si, že by se Azran odvážil něčeho takového. Rád bych věděl...“

Šepot byl tak tichý, aby ho slyšela jen Gwen: „Meč! Udělal nový meč!“

Ohlédla se na Cabea, znovu se podívala na berserka řadícího mezi oddíly vévodovy armády a přikývla. Až sem cítila nenávistnou přítomnost zbraně.

Vojevůdce došel ke stejnému závěru. Když sledoval, co se děje, zahledl v jeho planoucích rudých očích odlesk strachu. Viděl už Rohaté ostří, ale Hnědý nikomu jinému nedovolil, aby se meče dotknul. Někteří z ostatních králů měli podezření, že pán Pustin není úplně sám sebou. Toma se o to ani v nejmenším nestaral. Považoval ostatní za mnohem slabší, než je on sám. Jestliže nemohl mít jeden meč, bude mít tenhle další.

Vévoda se nemohl spoléhat na vlastní jednotky, tím si byl jistý. Mnozí už zpanikařili. Mezi inteligentními klany mimo vládnoucí rody bylo jen málo schopných čarodějů. Když nad tím přemýšlel uvědomil si, že proti tomuhle čaroději předtím vyrazil Rudý. Řady dračích králů byly teď zjevně ještě prořidlejší než dřív. Vojevůdce se podíval na své zajatce a poslal obě koule na cestu vpřed. Otec dohlédne na jejich zneškodnění a připojí i další chválu, jen co mu Toma ukáže novou kořist. S Čarovnou čepelí nebude moci vévodovo právo vládnout nikdo z přeživších králů popřít.

Náhly pohyb obou kulatých cel oběma čaroději divoce zacloumal. Gwen jako první znovu získala rovnováhu a podívala se, jak si vede její společník. Cabe se kutálel o několik vteřin déle, a pak zůstal ležet s rukou na hlavě. Široce se na ni usmál. Gwen neviděla na situaci nic humorného a dala mu to mlčky najevo.

Překvapilo ji, že se dál usmíval a ukázal nahoru, jako by jí říkal, ať počká. Paní ho pečlivě sledovala. Tohle nebyl muž, kterého poznala předtím; byl to někdo úplně jiný a měl znepokojivě povědomý výraz. Zastavil veškerý pohyb a přitom ji šokoval očividnou zkušeností, se kterou převzal řízení kouzla. Obě koule se zastavily z vévodova dohledu, ale až příliš blízko zamýšleného cíle. Potom Cabe položil levou dlaň na vnitřní stěnu bubliny a pomalu po ní přešel. Náhle sáhl pravou rukou a dotknul se jiného místa, úplně jinde, než kde začal. Bublina se slabým zasyčením klesla k zemi. Jakmile přistála, celá koule zmizela.

Cabe opakoval stejný postup s Gweninou celou, ale tentokrát mu to trvalo dvakrát déle, protože ji musel obejít a znovu najít slabé místo. Když bublina zmizela, ti dva si bezmyšlenkovitě padli do náruče a chvíli tak zůstali.

Nakonec se Cabe s jistými rozpaky z objetí vyprostil. „Musíme jít.“

Rozhlédli se po okolí. Země před nimi náhle prudce klesla.

Ačkoliv byla hora, na které se nacházela tahle římsa, v porovnání s blízkým Kivan Grathem jen trpaslíkem, přesto to byl svého druhu kolos. Země dole byla bezútěšná a zneklidňující, nerostlo tam nic většího než několik světle zelených keřů a jedna nebo dvě pokroucené borovice. Úbočí hory nebylo o nic lepší. Tyberské hory byly stejně nepřátelské jako ti, kdo v nich přebývali.

Gwen ztratila veškerou orientaci: „Jak se odsud dostaneme?“

„Nepůjdeme odsud. Musíme do jeskyní uvnitř Kivan Grathu.“

Zbledla: „Do - ano, máš pravdu. Podobná šance už se nemusí naskytnout.“

„Není to vůbec tak špatné. Pokud nás Zlatý drak očekává, očekává nás jako vězně, ne volné a schopné boje.“

Trochu se jí ulevilo. Taky ji to přimělo k přemýšlení: „Ano, teď jsem si vzpomněla. Jak jsi nás vysvobodil?“ Upřeným pohledem se dožadovala odpovědi.

Cabe se rozpačitě zavrtěl: „Vysvětlím ti to později. Teď nemám odvahu narušovat rovnováhu mezi sebou.“

„Cože?“

Obrátil se k Hledači Bohů. „Raději bychom sebou měli pohnout, jestli si chceme udržet výhodu překvapení.“

„Počkej! Chceš říct, že jdeš dovnitř do....“ Paní umlkla, protože Cabe se otočil a vydal se k hnízdu dračího císaře. Rozlíceně spěchala za ním, modlila se ke své božské patronce, aby jí poskytla veškerou pomoc, kterou jí může dát....

... a pochybovala, že to bude stačit.

XIX.

Město Penacles opatrně nacházelo naději. Šedé mlhy se ztenčily, dost na to, aby skrz ně proniklo sluneční světlo. Zvědi hlásili velký neklid mezi zbylými lochivarskými legiemi a mnoho fanatiků bylo zjevně vyčerpaných, protože fungovali jen na své droze. Pro většinu obyvatel to znamenalo vítězství.

Pro Blanea to znamenalo, že nejhorší teprve přijde. „Co si o tom myslíte?“

Jeho slova patřila generálu Toosovi. Generál mu ukazoval svou liščí tvář z profilu; pozoroval dalekohledem síly nepřítele: „Řekl bych, že se pokoušejí zorganizovat útok. Každá minuta odkladu jejich sílu vysává a naši obnovuje. A jestli se pohnou rychle, mohou zastihnout město nepřipravené.“

Blane přikývl: „Rozkázal jsem všem mužům zůstat v pohotovosti a připravit se na ještě jeden mohutný útok. Myslím, že budou připraveni“

„Raději by měli být.“ Toos odložil dalekohled a podíval se na svého spoluvelitele zpřímá. „Lochivarští už útočí.“

„Sakra!"

„Ano."

Blane se chystal ke svým vojákům, když ho Toos zvednutím ruky zastavil. Generál znovu vzal dalekohled a otočil ho víc k severu. Soustředil pozornost na ohromnou masu, která se od okamžiku, kdy před několika dny dorazila, ani nepohnula. Teď se hýbala.

„Povolejte všechny bojeschopné muže a ženy, veliteli Blane."

„Proč? Co se děje?"

„Ten sadista Kyrig na nás posílá své nelidské vojsko. Čekání je očividně u konce. Tohle má být závěrečný útok!"

Na všech hradbách kromě jižní už zněly rohy. Město se v očekávání hrůzy vrátilo k naprostému tichu, k nejděsivějšímu zvuku války.

Oba velitelé odešli za svými muži. Toos bude bojovat s větším počtem, ale Blane bude čelit odpočínutým jednotkám prahnoucím po boji, nenávidícím všechno lidské. Bude to skoro nemožný úkol. Na severní a západní hradbě bylo méně mužů, protože hlavní útočný nápor vždycky přicházel z východní strany. To byl bezpochyby jeden z důvodů, proč Kyrig útočí právě teď.

Možná vědí, že je Gryf pryč. Přes všechny schopnosti ani jeden z velitelů nedokázal motivovat vojáky způsobem, jakým to uměl vládce města. Gryf měl sílu ducha.

Invazní síly se společně neoblomně valily k Penacles. Obráncům se jejich příliv jevil stejně nekonečný jako na začátku. Krajinu zalilo pohybující se vojsko.

Čelo Lochivarských se dostalo na dostřel. Lučištníci vypustili šípy a vzduch se naplnil smrtícím deštěm.

První úder zasadilo město, ale nepřítel brzy odpoví vlastním násilím.

Na strmém hřbetu, který odděloval Legarský poloostrov od toho, co dříve bývalo Pustinami, se zhmotnila přízračná postava podobná velkému, inkoustově černému koni a pohledem propátrávala okolí, jestli nezahledne nežádoucí cizince. Když se Temný kůň ujistil, že je všude bezpečno, zvedl hlavu a zakřičel tak, jak by skutečné zvíře nikdy zakřičet nemohlo.

Z toho, co obsahovala jeho podstata a co také obsahoval on, se vynořila malá skvrnka. Rostla a rostla, šířila se na koňském boku jako vyrážka. Když byla dost velká, jako by vypadla zevnitř koně a se vzteklym zavrčením přistála na zemi.

Gryf se vyškřábal na nohy, očarovaný meč v ruce. Zavrčel jako velká kočkovitá šelma, ale vrčení skončilo spíše ptačím skřekem. Rohaté ostří vylétlo dopředu, jako by chtělo věčného varovat.

Kdyby Temný kůň dokázal převrátit oči v sloup, docela dobře by mu to ladilo k tónu znělého hlasu:

„Prosím! Nepřinesl jsem tě sem proto, aby ses mě marně pokoušel propíchnout! Všem nám běží čas!"

Gryf, stále ještě ostražitý, jen lehce sklopil čepel: „O čem to mluvíš, démone? Proč jsi mě ukradl ve chvíli, kdy jsem zachraňoval svoje lidi?"

„Démon? Proč - to je jedno. Potřebuji tvou pomoc. Tvou a meče, tak je to."

„Čí konec to bude?"

Temný kůň mrzutě odfrkl: „Náš - nebo aspoň váš, jestli se mi nepodaří tě přesvědčit Jenom s tvou pomocí dokážu zapudit Shadea!"

„Zapudit Sha- on žije?"

„Pokud se tohle slovo dá použít na někoho, jako je on! Už nepoužívá jméno Simon. Říkej mu Madrak a polož důraz na druhou polovinu nového titulu."

Špička meče klesla, ne bez jistých námitek samotné zbraně. „Toho jsem se bál. Když jsme ho po boji s pátračem nenašli, byl jsem si jistý, že došlo k nejhoršímu."

„No, je čeho se bát. Tenhle Madrak je nejhbitější a nejsilnější z inkarnací, jaké jsem kdy u Shadea viděl. Pamatuje si skoro všechno z minulých životů, hlavně věci, které se týkají Cabea. Kdybych se nedostal z pasti, kterou mi v téhle reinkarnaci připravil, Madrak by toho mladého čaroděje použil jako zdroj moci, aby se mohl zbavit kletby." Gryf nakonec přikývl: „Raději ať si udrží vládu dračí králové. Dobrá, ale jakmile to uděláme, musíš mě vrátit do Lochivaru."

„Možná už to nebude třeba. Černý nějakou dobu nebude moct vypouštět svoji děsivou mlhu a přišel i o krystal, kterým mlhy posiloval a řídil. Začalo to jako nebezpečný nápad a jenom ho to fyzicky oslabilo a psychicky pokřivilo. Nevládl sám sobě o nic víc než ti jeho lidští fanatici." Pohodil hlavou a divoká hřívá

se zatřásla. „Pojď! Čas běží!”

Temný kůň prudce utál rozhovor, zařval, otočil se a odklusal do země Křišťálového draka. Lví pták zastrčil nevyžádanou zbraň do pochvy a pospíšil si za věčným. Doufal, že ho ten tvor nemá v úmyslu vést skrz celý výběžek země, kterou Křišťálový drak prohlásil za svou. To by mu k ničemu nebyl a taky nijak netoužil zůstat sám v téhle nejméně známé z Dračích říší, s výjimkou Severních planin patřících Ledovému drakovi.

Naštěstí nebo bohužel se ebenový kůň zastavil před čímsi, co vypadalo jako malý kráter vedoucí dolů do hlubin vnitřního světa. Gryf přešel ke svému průvodci a podíval se dolů. Kozich i peří se mu ježily vzteky. „Čekáš, že slezu až tam dolů? Stěny jsou hladké jako sklo!” Uvědomil si, co to může znamenat. „To udělal jeden z vás?”

„Shade. Já jenom vím, že při mně stálo štěstí. Přestože bych nezemřel, pořádně by to bolelo! Ten čaroděj mě zná lépe než kdokoliv jiný a teď si může vybavit většinu vzpomínek z minulých životů. Už dobře vím, že si vzpomněl na některá moje slabá místa.”

Gryf si nedokázal představit, jaká slabá místa může přízračný kůň mít, ale raději se neptal.

Temný kůň pokračoval: „Pokud jde o šplhání dolů, máš pravdu. Dokonce i kdyby to bylo možné, zabralo by to hodiny, které si nemůžeme dovolit. Proto budeš muset jet na mě!”

„Jet na tobě?” Gryf byl bezpochyby odvážný, ale při pomýšlení na nasedání na hřbet tohohle spíše hvězdného koně se dokonce i jemu chtělo skončit s tím. Ale neodvážil se.

Ukázalo se, že to není o nic těžší než u obyčejného koně, protože věčný nijak netoužil svého pasažéra ztratit. Jakmile se usadil, pobídl přízračného společníka vpřed.

Temný kůň skočil do díry a padal přímo dolů.

Gryf oběma rukama svíral mohutný krk. Ve své pošetilosti si myslel, že dolů poletí. Až teď si vzpomněl, že Temný kůň je v této dimenzi přese všechnu moc odkázaný na pevnou zem.

Čtyři ocelové podkovy udeřily o dno takovou silou, že si zvíře mělo zlámat všechny nohy. Temný kůň chvíli hrabal v zemi a hledal směr. Vzápětí odcválal jedním z tunelů, které vedly podzemím. Gryf se držel, rozhlížel se kolem a brzy si uvědomil, že tyhle tunely nejsou přírodní. Bylo na nich něco, co promlouvalo o časech před příchodem draků. Pocit věků. To ho uklidnilo; obyvatelé byli bezpochyby dávno mrtví a mimo hru.

Temný kůň bez jakéhokoliv varování zastavil. Při pohledu na to, co měl před očima, Gryf zamrkal a kůň mu musel připomenout, že tu ještě má práci. Nedokázal od toho odtrhnout pohled. Seskočil a tasil Rohaté ostří, které pulsovalo v očekávání.

„Co je to?”

Skvrna neustále se měnícího jílů, tekutá temnota. Bez přestání se to kroutilo a tvarovalo. Gryf se mračil, jak jen mu to tvář dovoľovala. Neurčitý tvar páchl stejně nechutně jako vypadal.

„To je vězení, které jsem vytvořil, aby zadrželo šíleného čaroděje. Je to z mé podstaty. Víc jsem do téhle dimenze vložit nemohl, aby se tkanina reality neroztrhla vedví.”

„Jak víš, že je ještě uvnitř?” Vládce Penacles nemohl rozeznat nic, co by vypadalo lidsky.

„Vím to.”

„Chápu.” Nechápal, ale nemělo smysl o tom mluvit.

Temný kůň pokračoval: „Rohaté ostří nemá moc ho zabít, pokud ho nezasáhne přímo do srdce. Takže můžeme doufat nanejvýš ve vypovězení. Kdyby byl Shade ve své opačné stránce, chtěl by to.”

„Co mám dělat?”

„Bodni přímo doprostřed té hmoty. Udělal bych to sám, ale to by znamenalo i moje vypovězení.”

Gryf, který se připravoval k úderu, se zarazil: „Cože?”

Ledové oči se zaleskly: „Neboj se. To jen proto, že nejsem s touto rovinou úplné spojený. Ty jsi součástí této reality; já jsem z nicoty. Do toho!”

Gryf znovu zvedl démonickou čepel a připravil se.

Kdo je to?

Neslyšel to, jen cítil. Gryf se otočil a chtěl Temnému koni něco říct, ale hlas ho přerušil, tentokrát s větším odhodláním.

Gryfe! Příteli! Pomoz mi!

Hleděl na skvrnu před sebou. Mohl by to být...

„Shade?”

Jsi to ty! Pozor! Temný kůň chystá zlo!

„Zlo? Ne, Shade - nebo raději Madraku! Víím o tobě!”

Madrak je mrtvý! Já jsem Benedikt - tentokrát. „Benedikt?” Ruka s mečem zaváhala.

Temný kůň uvolní dávné zlo, které v téhle zemi stále žije! Musíš mě pustit, než si to uvědomí!

Gryf váhal. Koni příliš nevěřil. Shade vždycky byl jeho přítelem, tak blízkým, jak je to jen možné, a taky jeho rádcem. Ale vždycky mluvil o tom, že důvěřuje Temnému koni, který mu rozumí víc, než by to mohl kdy dokázat někdo jiný.

„Proč váháš?” I když to byla otázka, zazněla hlasitě, jako příkaz.

Podíval se na věčného, nevěda, jestli mu má nebo nemá věřit.

„Gryfe!” V okamžiku paniky se tón hlasu změnil. Už to nebyl Shade, kterého Gryf znal.

Z temnoty vyrazila ruka a snažila se něčeho chytit. Po ní následovala skoro celá paže.

Temný kůň vykřikl: „Je volný!”

Černé zvíře se rychlostí, která přesahuje lidské představy, vrhl vpřed. Temná masa včetně paže byla pohlcena. Temný kůň tu stál sám, ale vlnil se, jako by část jeho samého neexistovala.

„Prožeň mi čepel bokem!”

„Nebudeš vypovězen?”

„Není jiná možnost! Nemohu ho takhle držet a zároveň ho vypovědět! Unikne. Už žádné vysvětlování. Probodni mě!”

Gryf bez dalšího otálení ponořil Rohaté ostří do tvora, který byl Temným koněm. Ozval se bolestný výkřik, ale nebyl to věčný. Tunel se otrásl při nárazu bojujících realit. Lví pták pustil meč a spadl na záda. Temný kůň bledl a smál se, i když v tom smíchu zněl i jiný cit. Přízračný kůň se toužebně zadíval k nebi a napjatě zašeptal: „Teď spolu budeme jezdit navždy, můj jediný skutečný příteli!”

Stěny a strop praskaly a Gryf se lekl, že ho rozdrtí tuny zeminy. Ale tunel vydržel; byl navržený tak, aby zvládl i nejsilnější zemětřesení.

Z Temného koně už zůstalo jen málo. S každou další vteřinou byl hůře viditelný. Jen pronikavě modré oči vypadaly, že jsou skutečné. Podívaly se na Gryfa a zmizely se zbytkem přízračné postavy. Smích zůstal jen v ozvěně.

Jediným důkazem toho, co se tu stalo, byl chvějící se meč. Gryf ze sebe oprášil hnědou, suchou hlínu a sáhl pro něho. Zbraň v jeho mysli skoro křičela. Moc, kterou obsahovala, se skoro zdvojnásobila.

Raději ji zastrčil do pochvy, aby neriskoval ztrátu vlastní svobody. Rohaté ostří se i v pochvě chvělo.

Neměl v úmyslu zkoumat tunely. Teď, když byl Temný kůň pryč, místo vysílalo jiný pocit, pocit procitajícího zla. Přítomnost ebenového koně ho buď ukrývala nebo ovládala. Ať to bylo jakkoliv, věděl, že by nebylo bezpečné zůstat tu příliš dlouho.

Spleť tunelů pro něj nepředstavovala problém. Jeho schopnosti lovit a stopovat se podobaly možnostem zvířat, jejichž jmenovcem byl a dalece přesahovaly lidskou úroveň. Přesto mu cesta trvala mnohem déle, než původně odhadl. Temný kůň byl velmi rychlý.

Na dně díry se Gryf zděšeně podíval nahoru. Stěny byly téměř jako sklo. Viděl jen velmi málo chytů a stupů. Uvědomil si však, že jeho jedinou další možností je vrátit se zpátky. To raději riskovat zlomený krk.

Ostré drápy v barvě slonoviny se zabořily do jako kámen tvrdé země. Přemýšlel, že použije Rohaté ostří, ale bylo by to nešikovné a navíc se nechtěl spoléhat na meč víc, než musel. Vytáhl tlapu, sáhl výš a vydlabal další díru. Tímto způsobem se pomalu, ale vytrvale škrábal k vrcholu.

Nejhorší okamžik přišel, když mu k povrchu zbývala jen asi dvě nebo tři sáhnutí. Hlína byla měkkí a poddajnější, než by se mu líbilo. Natáhl paži nahoru a náhle zjistil, že druhá vyjíždí z hlíny; z chytu mu zůstala jen hrouda v hrsti. Zachránila ho jen rychlost. Když začal klouzat, dokázal se posunout a hrábnout po předchozím chytu. Ten se trochu zatrásl, ale nepovolil. Po zbytek cesty byl Gryf mnohem opatrnější.

Nahore padl na zem a několikrát se zhluboka nadechl.

Když se konečně dokázal znovu rozhlédnout kolem sebe, užasl. Naklonil hlavu na stranu. Obzor se barvil zeleně. Gryf se předtím tím směrem nepodíval. Odklopýtal k bujně trávě, zpola zaujatý a zpola

znepokojený.

První pořádný pohled na krajinu před sebou potvrdil jeho odhad. Byly to Pustiny. Byly je správný výraz. Pokud nějaké místo popíralo své jméno, byla to tato nezkrotná, ale mírumilovná louka. Létala tu spousta ptáků. Tu a tam z trávy rostly stromy, i když les byl až daleko na severovýchodě. Občasný pohyb v porostu mu vyprávěl o zvířatech, nejspíš tu žili králíci a další malá zvířata.

Lví pták fascinovaně vykročil do luk. Tahle zem se dočista změnila. Byla krásnější než před mnoha lety, před Válkou o změnu.

Šlápl na cosi tvrdého. Rozhrnul vysokou travu a objevil široký meč, zpola pohřbený v zemi. Hadi zdobící jilec dokazovali, že je to zbraň ohnivého draka. Gryf se pokusil meč vytáhnout, ale země se nechtěla kořisti vzdát. Nakonec toho nechal a pokračoval v cestě.

Další objev jim otfásl. Z dálky ty věci nedokázal rozeznat. Až těsně u nich poznal, že jsou to kosti dospělého draka. To, co z kostry zůstalo, bylo skrz naskrz propletené nevinně vyhlížející travou, která rostla všude kolem, kam oko dohlédlo. Ohnivý drak měl zlomený hřbet a z větší části už byl pohřbený v hlíně. Maso bylo dočista obrané.

Ted', když věděl, po čem se má dívat, našel během cesty ještě několik dalších koster. Nejvíce zneklidňující byl nález pěti ozbrojených válečníků, kteří ještě seděli na hřbetech nižších draků, obrostlých zelení. Všechno se rychle propadalo do hlíny a než přijde zima, ostatky budou pohřbeny. Všechny mrtvoly nesly znaky klanů Hnědého.

Gryf, který slyšel příběh o tom, jak Cabe bojoval s Hnědým drakem, se nemusel ptát, co se stalo. Nebylo to povzbudivé. Neměl příliš rád magii, dokonce ani vlastní. Meč, který měl u boku, mu působil víc než jen fyzické nepohodlí. Pomyslel si však, že právě teď by se Rohatě ostří neodvážil někde nechat. Nesmí padnout do rukou někoho se slabší povahou.

Chvění v žaludku mu připomnělo, že už docela dlouho nejedl. Gryf přemýšlel, jestli je bezpečné hledat si na takovémto místě jídlo. Zdálo se, že tráva neohrožuje žádné zvíře, i když se zvířata jistojistě usilovně snažila zredukovat množství rostlin. Zaútočí na něj tráva stejně jako na draky, pokud se odváží ukrást si ovoce nebo zabít králíka? Západní hranice jeho království byla několik dní cesty odsud. Nemohl doufat, že by dokázal ujít celou vzdálenost bez jídla. Navzdory hladu se však nepokusil lovit. Nechtěl skončit stejně jako nešťastné klany Hnědého.

Jezdci se objevili jen o chvíli později.

Bylo jich šest. Gryfův zrak dravce je rozeznal už z dálky. Lesk slunce na zbroji a tváře z větší části ukryté za přilbami si nebylo možné s ničím splést. Zvířata, na kterých jeli, nebyli koně, ale nižší draci. Tady, uprostřed ničeho, dračí válečníci skutečně neměli důvod maskovat se za lidi, dělali to ovšem čistě ze zvyku, což byl povahový rys, který pochytili od teplokrevných, kterými jinak tolik opovrhovali.

Tráva byla vysoká a bujná. Ukryla by ho před válečníky, ale jejich zvířata jsou možná cvičená k vyčenichání nepřátel. Až dosud Gryf nesáhl po ďábelském meči, který měl u boku. Spolehne se na Rohatě ostří, jen když to bude nezbytně nutné.

Měli někam namířeno, ale neviděli ho. Budou projíždět dost blízko jeho úkrytu a vítr ponese pach k nim. Lví pták se tiše a opatrně přesunul na bezpečnější místo. Netoužil po boji; prodleva by stála Penacles a jeho přátelé ještě víc času. Času, který je nenahraditelný.

Vůdce skupiny měl umně zdobenou přilbu. Cíleně mířil přímo k místu, které si Gryf vybral. O totožnosti jezdce nebylo pochyb; z pachu moci, který se vznášel před ním, a z drakova souladu se světem rostlin bylo zřejmé, že jde o držitele Dagorského lesa, Zeleného draka.

Gryf vytáhl Azranovu strašlivou hračku, i když věděl, že tím upozorní dračího krále na svou přítomnost, jako by rozsvítil maják.

Všech šest jezdců náhle zastavilo. Po kratičké pauze jejich vůdce pomalu vyjel dopředu. Ohnivě rudýma očima se zahleděl přímo na skrytou postavu.

„Odlož svůj ohavný zub, lorde Gryfe! Přišel jsem si promluvit, ne lovit teplokrevné!”

Bylo nesmyslné zůstat ve vysoké trávě, když všichni věděli, kdo je. S Rohatým ostřím v pohotovosti lví pták vstal, aby se postavil plazímu vládci.

„Co by mi mohl dračí král chtít říct? Nevzdávám se slovům.” Mluvil tiše a monotónně, aby zdůraznil svou nedůvěru a opovržení.

Někteří válečníci se neklidně zavrtěli. Zelený drak zvedl čtyřprstou ruku, aby je utišil. „Nežádám, aby ses vzdal. Spíše hledám spojenectví.“

Ta myšlenka byla tak neuvěřitelná, že Gryf málem překvapeně trhnul hlavou. Naštěstí dokázal zachovat klid, jen zorničky se mu lehce rozšířily.

„Spojenectví? S dračím králem? Proč?“

Hořící koule poněkud potemněly, jako by se do pohledu ohnivého draka vkradla únava: „Jsem realista, lorde Gryfe. Králové jsou věcí minulosti. Před námi je věk lidí. Byl bych raději, aby někteří z mého druhu přežili, než abychom bojovali s oprávněně pomstychtivou lidskou rasou. Nebudu dál následovat pošetilost císaře a svých bratrů!

Špička meče zamířila přímo na hrdlo dračího krále: „To je dost náhlá změna smýšlení, Proč bych ti měl věřit?“

„Chceš-li důkaz, zvaž následující. Bedlamův vnuk musel cestou do Talaku projít Dagorským lesem...“

Gryf mu skočil do řeči: „Do Talaku?“

„Do Talaku. Nezastavil jsem ho, i když jsem měl jasný rozkaz to udělat. Vlastně jsem to byl já, kdo mu obstaral dopravu.“

Mohla to být pravda. Gryf si nevzpomínal na žádné příběhy o zlých činech Zeleného draka. Vládce Dagorského lesa byl jeden z mála králů, kteří se svým poddaným nepletli do života, pokud to jen bylo možné. Zpravidla zůstával neutrální a dovoloval přírodě a jejím dětem plout vlastním směrem.

„Pokud tvé slovo přijmu, co nabízíš?“

„Největší hrozbou vašemu povstání nejsou mí bratři. Vím to. Máme mezi sebou jednoho, který ovládá temné složky spektra, i když sám vládnout nemůže.“

„Toma? Slyšel jsem historky...“

Zelený drak zasyčel: „To nejsou žádné historky, teplokrevný! Díval jsem se a zkoumal jsem. Mám důvod věřit, že Toma byl mezi námi v radě, maskovaný za dračího krále!“ Blíž to vysvětlovat ne-musel. Ohnivý drak, který se uměl proměnit do více než jedné podo-by, by musel vládnout strašlivou mocí.

Gryf vstřebával všechno, co bylo řečeno, a přitom si pečlivě pro-hlížel dračího krále: „Myslím, že většina tvé nově nalezené vstříc-nosti je výsledkem strachu, že by Toma mohl vládnout. S lidmi mů-žeš bojovat, pokud to bude nutné. Toma tě ale nejspíš zabije, až si bude jistý, že už tě nepotřebuje.“ Jeden z válečníků sáhl po zbrani. „Nedělal bych to, pokud nechcete mít nového vládce!“

Ruka se odsunula.

Zelený drak se předklonil: „Jestli to nestačí, mohu ti ještě říct, že Azran je taky volný a ničí všechno, co najde. Nemusím ti říkat, jaký by byl život pod vládou někoho takového. Pokud je má informace správná, mohl by být ještě větším nebezpečím než Toma.“

„Jaká informace?“ Gryfovy první myšlenky se týkaly Cabea a Paní.

Drak ukázal na démonický meč, který Gryf svíral: „Máš Rohaté ostří, Azranovu kletbu. Šíří se zvěsti, že má nový, proti kterému Rohaté ostří nevypadá nebezpečnější než lovecký nůž.“

Zbraň pulsovala, jako by se jí ta urážka dotkla. Gryf se mezitím rychle pokoušel zhodnotit možnost, že by čaroděj vytvořil tak odpornou věc. Bohužel, šance byly velké. Azran dokázal věci, které dalece přesahovaly možnosti většiny ostatních Čarodějů. Taky by to vysvětlovalo, proč o něm celé ty roky neslyšeli.

Povzdech si a z hrdla mu vyšlo podivné zpola zapředení, zpola zaskřehotání: „Dobrá. Přijímám tvé slovo - prozatím!“

„Jak laskavé. A také jaké štěstí. Věz ještě poslední kousek: jsem jedním z příznivců Jantarové paní, i když jsem neměl dost sil, abych zlomil to Azranovo zatracené kouzlo. Nepřipustím, aby se jí stalo něco zlého.“

„Víš, kde je?“ Gryf se neobtěžoval vyptáváním na Cabea; bylo jasné, že ti dva jsou spolu.

Měl pravdu. Zelený drak ukázal na severovýchod: „Tam. V Tyberských horách. Všechno směřuje k závěru.“

„Předpokládám, že máš nějaký plán, když jsi vyjel tak daleko z vlastního území.“

„Mám. Tyhle země však nejsou mimo mé území; jsou teď jeho součástí... Pokud na ně nechceš vznést nárok?“

Gryf si vybavil pozůstatky klanů Hnědého a zavrtěl hlavou.
„Myslel jsem si, že ne. Dobrá, teď vysvětlím svůj plán.”
Rysy Zeleného draka se zkroutily do dravého úsměvu.

XX.

Bronzová brána byla vhodným zahájením toho, co byla ze všech hledisek návštěva podsvětí. Od počátku bylo zjevné, že je velice stará, pozůstatek dob dávno před vznikem Dračích říší. Věk jí však nebránil být pro oba čaroděje velmi skutečnou překážkou.

Gwen vzhlédla až k horní části dveří: „Co teď? Toma nás sem chtěl poslat bez dozoru. Musí existovat způsob, jak se dostat dovnitř.”

„A co třeba zaklepat?”

Nedokázala poznat, jestli žertuje nebo je prostě v koncích. Když náhle natáhl ruku a tvrdě zabušil, rozhodla se pro druhou možnost. Dunění přehlušilo všechno ostatní.

Oba čekali záplavu strašlivých netvorů a nepopsatelných věcí, které se na ně vyhnou. Nestalo se však vůbec nic, mohutná brána se jen pomalu otevřela. Nikdo u ní nestál. Jediné, co viděli, byla hluboká tma. Neměli jinou možnost, a tak vstoupili. Paní se skoro instinktivně obklopila slabou zelenavou září, která jí dovolovala vidět, ale nevydávala nežádoucí světlo. Rozšířila ji tak, aby zakryla i Cabea.

Nad nimi poletovaly věci, které by neměly existovat, rozrušené dvěma bytostmi, kterým se neodvážily postavit. Byli to méně významní služebníci, špehové a poslové. Způsobem, který nechápal, Cabe poupravil jejich vnímání skutečnosti. Stíny se ztišily, už vetřelce neregistrovaly.

V matném světle několika zapálených loučí se nahoře něco pohnulo. Čarodějka to vyhledala zeleným světlem a přitáhla před ně. Mizerná napodobenina tvaru, připomínající člověka, se pokusila odbelhat ze světla, které spíše cítila než viděla. Nebylo to však stvořeno pro rychlost a Gwen to dokázala vykázat z této dimenze, než to mohlo uniknout do prasklin a chodeb lemujících jeskyně.

Cabe pevně chytil ruku, kterou měl blízko, stiskl ji a zašeptal. „Jsme tady, že ano?”

Cítila se stejně jako on. Souhlasně přikývla. Nebylo možné ukrýt místo takové moci, jako byla síň dračího císaře.

Když vešli do síně, znovu cítila cosi neuvěřitelně starého. Zlověstní kamenní strážci na ně shlíželi dolů, někteří rozeznatelní, jiní doufejme jen plody nočních můr. Nedalo se odhadnout, kolik času uplynulo od doby, kdy bylo toto místo poprvé vyzdobeno. Na ty, kdo ho postavili, tenhle svět už bezpochyby zapomněl.

Uprostřed toho všeho seděl mohutný, krutý Zlatý drak.

„Vítej, Bedlame. Příliš dlouho jsme tuhle schůzku odkládali. Celá desetiletí.”

Velká křídla se široce rozejpala a skoro se dotkla stěn na obou stranách. Dračí císař stál na zadních nohách, přední v pohotovosti, a hlavou se téměř dotýkal stropu. Pobaveně zařval.

Gwen si nemohla pomoci a s očividným strachem o krok couvla. Dokonce i Cabe vypadal vystrašeně, zachvěl se.

„Nuže? Nemáš co říct, Pane draků?”

Gwen se na Cabea podívala: „Myslí si, že jsi Nathan!”

„Myslí? Čarodějko, ty ze všech první bys měla poznat svého milého, přestože má novou tvář! Tohle ti snad pomůže!”

Ucítila tah nejtmaivších částí spektra. Cabe cítil, že ho něco zakrývá, ale nepokoušelo se ho to zranit. Dovolil drakovi, aby to dokončil.

Paní zalapala po dechu. Čaroděj se na sebe podíval, s mírným zájmem o modrý plášť s kapuci, který teď měl na sobě. Otočil se ke Gwen. Měla otevřená ústa a byla bledá. Cabe se na ni povzbudivě usmál. Potom se otočil zpět k netvorovi: „Správně a špatně.”

Ohromná zející tlama se vrhla dolů. Cabe odstrčil Gwen stranou a uskočil, jen těsně z dosahu mohutné hlavy. Drak zavrčel a stáhl se.

Cabeův obrovitý protivník uvolnil sílu. Moc byla spředena. Plaz byl sice zlatý, ale jeho magie byla

nejčernějšího druhu. Když čaroděj odrazil drtivou stěnu z čiré síly, uvědomil si, že dračího císaře všichni podcenili.

Paní se k němu připojila a spojila vlastní moc s jeho. Obrovský kolos byl nucen ustoupit zpátky na trůn. Zařval a vychrlil plamenné moře. Cabe je oba zaštilil, ale vedro bylo skoro nesnesitelné. Ztratili výhodu, kterou předtím získali. Drak se znovu pohnul a přidal k magickým útokům i fyzickou hrozbu.

Po obou lidech hráblý spáry. Špička jednoho z nich zavadila Cabeovi o rameno, ale nezaťala se do něho. Čaroděj na oplátku vyslal světelný výbuch, který ohnivého draka polekal a oslnil. Netvor zuřivě zařval a divoce se rozmáchl drápy v naději, že některého z protivníků zaskočí. Cabe a jeho společníci museli ustoupit ke zdi.

Zlatému drakovi se vrátil zrak. Našel dva malinké lidi, usmál se na ně a zaútočil. Když se prohnal kolem, dvě nebo tři sochy, které tu stály po nespočetné věky, se svalily. Oba čarodějové se připravili.

Trik byla tak neočekávaná, že málem uspěl. Proměna byla náhlá, vlastně okamžitá. Z rozrušeného obra se mrknutím oka stal k boji připravený válečník. Ruka v rukavici se natáhla Cabeovi ke krku, zatímco čaroděj ještě sesílal kouzlo proti netvorovi, který už tam nebyl. Ruka s lesklou, ostrou čepelí odstrčila čarodějkou stranou.

Cabea ohlušil studený smích a dračí král bodl mečem vpřed. Čaroděj tak tak uskočil a utřil jen povrchové škrábnutí, i když to bolelo víc než dost. Ohnivý drak zaútočil znovu a žhnoucí oči mu přitom zpod dračí přilby zuřivě plály.

Cabe sice dokázal odchýlit špičku meče stranou, ale docházel mu dech a ruka na hrdle mu málem zlomila vaz. Bylo skoro nemožné se soustředit, ale musel to zkusit.

Sáhl dopředu a přitáhl si nejjasnější barvy. Když splynuly, mrštil Cabe čirou moc proti mysli dračího krále a přitom se modlil, aby jeho krk nepraskl jako první.

Plazí válečník se roztrásl. Pokoušel se útočící moc vypudit, ale bylo to příliš neobvyklé a usazené příliš hluboko. Dračí císař otevřel ústa, ve kterých se leskly tesáky, oběma rukama se chytil za hlavu a zpola upadl na zem. Z očí se vytratil všechn rozum. Pokroucená mysl Zlatého draka záplavu neunesla. Cabe zůstal tam, kde byl, jednou rukou si třel krk a lapal po dechu.

Zlatý drak se svíjel na zemi. Tvář mu ztuhla v němém výkřiku. Jen s největším úsilím dokázal něco zavolat. Slova však Cabeovi nedávala smysl.

Cosi rozhněvaně zakřičelo. Z jedné z mnoha chodeb, které vedly do síně, vyrazil tvor jen vzdáleně připomínající draka. Hlavu měl v poměru k tělu příliš velkou, paže tenoučké, k ničemu. Obličej mu částečně zakrývalo cosi, co vypadalo jako vousy visící přímo dolů.

Paní ho zahalila tmou. Tvor zavyl ještě hlasitěji a tma se rozptýlila. Cabeho obklopil polem chladu.

Stvoření bojovalo s udivující silou. V myslích obou čarodějů se objevilo pnutí, ale mlžný chlad vydržel.

Vyděšená nestvůra se otočila. Pohyb Cabea zaskočil a netvor se vysmekl. Utekl do nekonečných jeskyní a zavrtal se pod Kivan Grathem. Jakmile byl pryč, Zlatý drak upadl do mdlob.

Cabe si setřel pot z čela: „Co to bylo?“

„Žvahlav. Vzácný a vražedný. Mutace, která se přihodí jen jednou za sto generací, pokud vůbec tak často. Kdysi jsem o jednom takovém četla starý příběh.“

„Je nebezpečný?“

„Kdyby nás viděl zřetelně, vybuchli bychom v plamenech.“

Zvedl obočí: „Vybuchli?“

„Pokud nejsi zrovna sněhulák, obsahuješ určité množství tepla. Neptej se mě jak, ale žvahlavův pohled to teplo nejméně tisíckrát zesílí! Puf! Samovznícení.“

„A co ten křik?“

„Asi má oběť zmašť. Vím jen, že mě teď strašlivě bolí hlava.“

Přikývl. Jeho obličej se víc a víc měnil v obličej jiného muže, i když si pořád uchovával část původních rysů. Gwen se nadechla, aby něco řekla, ale Cabe se soustředil na roztřesenou postavu u nohou.

„Nemůžu uvěřit tomu, že je tak rychle po všem.“ Zavrtěl hlavou.

„Málem tě dostal.“

„Skvělý nápad. Oba nás zaskočil.“

Paní podezřívavě přikývla: „Ano, ale ty ses docela pěkně vzpamatoval. Jako bys měl dobrý výcvik.“

Odmlčela se a oči jí zvlhly: "Jak, Nathane? Jak a proč ses vrátil?"

Čaroděj se k ní otočil a ponuře se usmál. Byl to Nathan... ale byl to i Cabe. "Jak jsem řekl našemu šupinatému příteli, správně a špatně."

„Ne...”

„Jsem Nathan, jak jste oba tušili, ale taky jsem Cabe. Vlastně jsem dokonce víc Cabe. Můžeš jednu mou část nazvat andělem na Cabeově rameni. To je víc, než čím jsem měl v úmyslu být."

„Měl jsi v úmyslu být?"

Oči se zpola zavřely. Bolestivé vzpomínky: „Většinu z toho znáš, ale řeknu ti všechno. Tři týdny před útokem na Penacles, které jsem považoval za cestu vedoucí k vědění a k vítězství, jsem já - vlastně Nathan - zjistil, že se Azranově ženě narodil syn. Nevím, jak se jmenovala. Zemřela při porodu."

Zachvěl se, jako by si jedna jeho část právě uvědomila, co zapomněla. „Dítě umíralo, hlavně proto, že se o něj nestarali. Jeho jedinou šancí bylo kouzlo, které jsem našel pár let předtím v hromadě starých rukopisů. Byla tu jedna jediná šance."

Gweninou myslí prolétly obrazy. Nathan, který přinesl malý uzlíček, zamknul se s ním v pracovně a nikomu, dokonce ani ženě, kterou miloval, nedovolil vejít Mág o několik dnů později, jak se vynořil, vyčerpaný, vychrtlý a se stejným uzlíčkem, a přivolal přízračného sluhu, aby ho odnesl, protože on sám už nemá sílu. Konečně vzpomínka na Nathana připravujícího se k boji, stále bledého. Kdyby nezachránil to dítě...

Cabe přikývl: „Válka o změnu mohla dopadnout jinak. Sobectví však je lidská vlastnost. Já - tedy Nathan - by nepřipustil, aby jeho vlastní vnuk zemřel. A navíc tu byla i možnost, možnost něco z toho všeho zachovat, kdyby se bitva vyvinula špatně. A tak Nathan z lásky i z povinnosti dal víc než polovinu své životní síly - jádro své duše - vnukovi. Až dosud jsem - on si neuvědomoval, co to bude znamenat. Zbytek znáš lépe než my." Čaroděj se zamračil, směs osobních zájmen byla jen příznakem hlubokého zmatku v jeho skutečné osobnosti.

„Hadeen se Cabea - o tebe - staral a předstíral, že je tvůj otec. Nathan a on museli předpovědět den, jako je dnešní."

„Snad. Tolik se mi toho v hlavě plete... Ale to teď není důležité." Cabe se narovnal a pozorně si prohlédl okolí. „Pořád ještě je tu pár věcí, o které se musíme postarat."

Kolem se vytrvale ozývaly zvuky pohybu nelidí, i když si jich zatím vůbec nevšimli. Čaroděj jí pokynul, ať je zticha. Povolal moc a podíval se do míst, kam zrak smrtelníka nepronikne.

„Od obyvatel těchto jeskyní se nemáme čeho bát. Je jich tu teď málo, vědí, že jejich pán je poražen, a přechájí do bezpečí pod horský hřbet. Bez něj nemají odvahu." Podíval se na postavu na zemi. Dračí císař ležel nehybně, jen dech prozrazoval, že žije.

Gwen se znechuceně zamračila: „Azran a ohnivý drak Toma se ale ještě rvou někde venku. Kéž by se zabili navzájem."

„Velice pochybuji, že by Toma mohl Azrana porazit. Ten nový meč má ještě černější duši než Rohatě ostří, pokud je něco takového vůbec možné. Pochybuji, že Azran ještě ovládá vlastní myšlenky."

Paní zbledla.

Cabe zamířil k jedné z nesčetných chodeb vedoucích do nitra země: „Máme ještě jeden úkol."

Gwen trhla hlavou: "Jaký?"

„Někde dole je líheň."

Dala si ruce v bok: „Někde dole je nestvůra, která nás může zabít jen tím, že nás uvidí!"

Zamračené se usmál: „Líbí se ti víc představa, že někdy v budoucnosti budeš bojovat s celou novou generací dračích králů?"

„To záleží na tom, jestli budu mít vůbec nějakou budoucnost! A co s ním?" Ukázala na stále nehybné tělo Zlatého draka.

„Nech ho být. Pochybuji, že by se dokázal třeba jenom postavit." V hlase mu zněl skoro smutek, jako by byl dal přednost jinému výsledku boje.

Zdráhavě se k němu připojila. Když se ocitli těsně před jedním z tunelů, impulzivně ho objala a políbila. Když se od sebe nakonec odtrhli, zahleděla se mu hluboko do očí.

„Než se stane cokoliv dalšího, chci, abys věděl, že tě miluji, ať jsi kdokoliv."

„Jsem pořád tentýž muž, který tě obdivuje od chvíle, kdy rozbil jantar. Jen už o sobě vím pravdu.“

„Ano, to je jedna z věcí, o kterých si s tebou chci promluvit. Jak se stalo, žeš za takovou chvíli zjistil, kdo jsi.“

Když ji vedl do chodby, zasmál se: „Dobré plánování a štěstí hlupáka!“

Zdálo se, že se jeskyně táhnou donekonečna, snad až na dno světa nebo do nejhlubších pekel.

Nepříjemný pach generací draků je chvílemi skoro dusil. Paní, rozčilená vlastní hloupostí, je nakonec zahalila kouzlem měnícím čich tak, že tunely podivně voněly šeríkem. Cabe nic neříkal, ale usmíval se.

Potkali jen jednoho válečníka. Každý druh má své mrchožrouty a ohniví draci nejsou výjimkou. Tenhle se skláněl nad drahocenným pokladem, který tu nechal jeden z mrtvých nebo prchajících příbuzných. Co měl mrchožrout v plánu s pokladem udělat, až ho sebere, to zůstalo tajemstvím, protože vytáhl odpornou sekeru a vyzval je k boji.

Cabe neměl trpělivost a nechtěl se zdržovat. Dračí válečník zamrzl uprostřed pohybu. Jeho tělo se zkroutilo a scvrklo a převládly u něj plazi rysy, i když už to nebyl drak. Drobná ještěřička utekla a čaroděj se nezastavil ani na tak dlouho, aby se za ní podíval.

Po žvahlavovi nebylo ani stopy. Pokud ho chtěl utajit před očima králů, musel Zlatý takového netvora ukrýt velmi hluboko. Spodní tunely navštěvovalo jen málo tvorů. Šeptalo se, že se tam dole pořád ještě potulují stvůry z dávných věků.

Bylo zjevné, že si nahoře vybrali špatnou chodbu. Líheň by normálně ležela výš a blíž k podzemnímu zdroji sopečné aktivity. Teď však začala teplota stoupat. Nakonec se tedy přece jen dostanou k cíli.

Cabeovi šlo o čas. Nedalo se čekat, že Toma a Azran budou bojovat navěky.

To, že se před nimi náhle objevil vchod do líhně, je nepřekvapilo tolik jako sežehlá, pokroucená mrtvola ohnivého draka v lidské podobě, která ležela těsně před ním. Opatrně popošli dopředu a nahlédli do místnosti.

Upřely se na ně žhnoucí rudé oči.

Stará samice, která hlídala mladé, byla příliš velká, než aby mohla líheň opustit. Byla skoro tak velká jako Zlatý a vypadala mnohem divočeji. Cabe měl podezření, že se neumí proměňovat. Bylo by to důležité, kdyby museli utíkat.

„Už ani krok, teplokrevní! Už jsssem děti ochránila před jedním lupičem, a ten byl z mého vlasstního druhu!“ Pod mohutnými křídly ukrývala několik ohnivých dráčků. Tři z nich nesli viditelné znaky nových dračích králů. Bylo tu dokonce i několik nižších draků, kteří stáli vpředu a syčeli na cizince. Byli však příliš malí, aby byli víc než pouhou potíží.

Muž a žena se po sobě podívali, a potom Cabe pomalu vstoupil dovnitř. Okamžitě se koupal v plamenech.

Když oheň vyhasl a kouř se rozptýlil, Cabe na znamení míru zvedl obě ruce. „Neubližíme dětem. Jen se snažím je někam odvést. Budeme je krmit a vzdělávat.“

„A budou vašemu druhu sssloužit jako otroci!“ Zavrtěl hlavou: „Ne. Dáme jim veškerá práva, jaká dáváme vlastním dětem. Budou mít alespoň šanci žít v míru. Tady jim nezbyvá nic než smrt.“

Dračice zvedla vráscitou hlavu a ostře se zadívala na malou postavu: „Possstarám se o ně, jako jsssem se possstarala o bezpočet jiných!“

„Jak? Jídlo už nebude. Zlatý drak je poražen; zbytky jeho klanů se při pohledu na boj mezi čarodějem Azranem a vévodou Tomou rozutekly.“

„Toma mladé nakrmí! On...“

„...nemůže vyhrát! Proč by jinak ostatní utekli? Jeho armáda už je zdecimovaná. Příště si pro děti přijde Azran!“

Tohle udeřilo na správnou strunu. Dračice se zachvěla. Bylo to, jako byste lidské chůvě řekli, že jejími svěřenci nakrmí divou zvěř. V očích měla bolest, ale konečně se obměkčila.

„Vezmi si je!“ Zvedla křídla a postrčila dráčata dopředu. Ta se nejistě batolila kolem, dokud jim cosi nezazpívala podivuhodně sladkým hlasem. Dokonce i mladí nižší draci ji poslechlí, i když na oba lidi dál syčeli.

„Kdovíproč ti věřím, teplokrevný. Vypadáš čessstně, což ssse nedá říct o většině tvého druhu a v possslední době ani o většině mého.“ Složila si mohutná křídla přes hlavu, jako by se chystala spát. „Teď“

odejděte."

„Co budete dělat?"

Na chvíli zvedla hlavu a jedním okem se na něj podívala: „Moje posílání už skončilo. Ostatní dračice utekly. Já však budu sspát. Velmi dlouho sspát, myslím."

Víc neřekla. Naposled se podívala na své svěřence a znovu se zakryla. Lidé už nic neřekli a začali hnát různorodá mláďata do tunelů.

Gwen postrčila zatoulaného ohnivého dráčka zpátky k ostatním a zamumlala: „Co teď budeme dělat? Neměla jsem v plánu hrát si na chůvu!"

Cabe se zastavil. Poslouchal cosi, co jeho společnice nemohla slyšet. Dračí mláďata zneklidněla. Gwen rozzlobilo, že dráčci tuší, co Cabe dělá, zatímco ona ne.

„Bojím se, že ještě chvíli budeš muset hrát chůvu."

Chtěla něco říct, ale nedostala šanci. Překvapení hrálo pro čaroděje. Se zručností svědčící o letech cviku všechny kromě sebe uzavřel do modré přepravní koule. Poslední, co viděl, byl pobouřený výraz ve Gwenině tváři. Jen se smutně usmál.

Koule v mžiku zmizela.

Tentokrát byl hlas dost hlasitý, aby ho mohli slyšet všichni. Zněl ozvěnou tunely, nesený vlnou moci tak, aby se dostal všude. Cabe ani poprvé nemusel poslouchat, co říká. Až příliš dobře cítil přítomnost toho druhého; dost dobře ho poznal už jen z toho pocitu. Přesto si to tucetkrát poslechl, než vykročil.

„Cabe! Synu! Pojď k otci!"

XXI.

Azran s téměř dětskou radostí rozsekl vejpůl jednoho z prastarých kamenných ještěřů zdobících komnatu. Bezejmenný ho prořízl bez jediného doteku. Úlomky se rozlétly kolem.

Azran znovu zakřičel a kouzlo neslo jeho hlas hluboko do tunelů. Jeho drzý syn stále neodpovídá! V záchvatu vzteku zničil reliéf na jedné stěně; roztříštil přitom přes půl metru silný kus kamene.

Vévoda Toma, který se svíjel čaroději u boku, na to hleděl se směsí nenávisti a úžasu. Pouta, která ho držela, nebyla fyzická. Jakožto své největší kořisti mu Azran věnoval zvláštní péči. Navzdory meči měl dračí vojevůdce velmi blízko k tomu, aby čaroděje přemohl. Nebyl si úplně jistý, proč má tohohle vězně.

Kdykoliv se pokusil vzpomenout si, pořádně ho rozbolela hlava.

Démonický meč přitom vždycky jasně zazářil. Ohromně ho zklamalo, že našel císaře všech draků ležet na zemi jako bezmocné děcko. Dokonce ani meč se o něj nezajímal. Stav Zlatého však byl jasným důkazem, že tudy Cabe prošel. Je tedy jen otázkou času, než se oni dva setkají.

Bezejmenný hladově pulsoval. Dokonce ani hordy vévody Tomy ho nedokázaly uspokojit. Kromě toho, během bitvy s vojevůdcem se jich spousta rozutekla.

Jednu část Azranovy mysli skoro pohltila touha vyrazit s taseným mečem do labyrintu, ale ta o trošičku přičetnější část věděla, že by to bylo riskantní. Nicméně toto hledisko se stalo sporným, když dorazila čarodějova největší touha.

Postava, která vykročila z chodby, ho překvapila. Roucho bylo víc než povědomé a fyzická podoba tak blízká, až ucítil v ústech podivnou pachut'.

„Zdravím tě, Azrane."

Zavrčel a málem se poddal impulsu meče, který chtěl skočit a srazit toho... toho...

„Tímhle oděvem si příliš nezískáš mou přízeň, synu!"

Úsměv. Až příliš povědomý. „Nemám v úmyslu získávat si tvou přízeň. Alespoň pokud tě nepřivedu zpátky do reality."

Toma byl bez okolků odhozen na zem. Ohnivý drak oba čaroděje pečlivě sledoval. Až příliš dobře věděl, že jeho osud nejspíš závisí na tom, kdo z nich zvítězí.

Azranův hlas přetékal zlými úmysly: „Měl bys být uctivější k rodičům, synu. Budu tě muset pokárat."

Cabeovy oči zešedly: „Vždycky jsi byl domýšlivé dítě, Azrane. Nic tebou nepohnulo. Byl jsem nedbalý; měl jsem tě potrestat už dávno."

Navzdory kontrole, kterou měl Bezejmenný nad Azranovou myslí i tělem, mu meč málem vypadl z ruky. Tvář zbledla a do pokřivené mysli Nathanova syna a Cabeova otce pomalu prosakovalo pochopení. Bitva byla skoro vyhraná. Skoro.

Černokněžník se vzpamatoval. Arogance ustoupila čiré nenávisti a... náznaku strachu.

„Otče," zašeptal a to slovo znělo jako nejčernější kletba. Sevření meče, který otupoval mysl, zesílilo. Cabe si povzdechl. Byl to dvojitý povzdech. Ta část, která byla Nathanem, vzdychla pro roztrženou rodinu, zatímco Cabeovo já vzdychlo kvůli nadcházejícímu dalšímu zbytečnému krveprolití. Obě části došly k dohodě.

„Krvě už bylo dost. Tohle se vyřeší jinak." Rychle zagestikuloval a zastíhl Azrana nepřipraveného. Vzápětí bylo v místnosti o dva čaroděje méně.

„Kde to jsme?"

Vykřikl Azran, ale otázku položila čepel v jeho ruce. Nerovnoměrně pulsovala, zaskočená situací, kterou plně nechápala.

Cabe-Nathan vážně rozpráhl ruce: „Tohle místo není nikde. Tohle je to, čemu se běžně říká Nicota.

Někteří tvrdí, že to je to totéž jako smrt."

Bezejmenný se ohnal: „Vezmi nás zpět!"

„Ne. Ať tak či tak, tohle vyřešíme teď a tady."

„Můžu tě snadno zabít!" Meč vylétl jeho směrem, jako by setnul imaginárního nepřítele.

O tomhle se Nathan radil s Cabem. Bylo sporné, jak oddělit to, co ještě bylo Azranem, od toho, co byl ve skutečnosti Bezejmenný. Démonický meč byl jeho výtvor; většina zbraně byl sám čaroděj. „Azrane, můj... synu, vzpomínáš si, jak jsi odešel z mé tvrze?" Obličej se změnil. Převahu získaly vzpomínky.

„Samozřejmě! Poslal jsi mě daleko, pryč. Nikdy jsi mi nevěřil tak jako Daynovi! Neučil jsi mě to a ono, protože jsem vždycky zašel příliš daleko, chtěl jsem se naučit obě strany!"

„Hlavně temnou."

„Samozřejmě. Je daleko účinnější. Zkoušel jsem ti to říct." Azran se s dětským zadostiučiněním usmál.

Bezejmenný se rozkmital. „Dokázal jsem věci, které si jen málo jiných čarodějů vůbec dovede představit! Dokázal jsem, že se mylíš! Není to nebezpečné!"

„Ani ta čepel, kterou máš v ruce?"

„Tohle? Líbí se ti, otče? Říkám mu Bezejmenný. Máš ti říct proč?"

Cabe-Nathan pokrčil rameny: „Myslím, že vím proč." Azran pokračoval, jako malé dítě hledající otcovu pochvalu: „Měl bys ho vidět, otče! Jeho moci nic neodolá! Zabil Rudého draka! Zničil dvě armády a dokonce porazil nejlepšího válečníka ještěřů. Nic ho nezastaví!"

„Ani ty."

To Azrana zarazilo: „Cože?"

"Jsi si jistý, že ho ovládáš? Jak mám poznat, že meč neovládá tebe?"

Bezejmenný divoce pulsoval. Z Azranovy tváře se vytratily skoro všechny emoce: „Samozřejmě, že já ovládám meč. Vytvořil jsem ho stejně, jako jsem vytvořil Rohaté ostří, jen mnohem lépe." Ten, který byl Cabe, se zeptal. Co to děláš? Jestli máme doufat ve vítězství, musíme čaroděje a meč oddělit! Muselo dojít na novou taktiku. „Nikdy jsem se ti nechtěl odcizit, Azrane."

Ve zlověstném čaroději vzkypěly city a sevření démonického meče povolilo: „Nenáviděl jsi mě! Dayn byl vždycky tvůj oblíbenec! Dayn dělal všechno správně! Dayn byl tak dokonalý! Oběma jsem vám ukázal!"

Do Cabeova-Nathanova hlasu se vkradl smutek: „Dayn se tedy na tebe díval spatra? Vysmíval se ti?"

Odmrlka. „Ne. Ne, to nikdy neudělal."

„Předváděl se před tebou? Smál se tvým pokusům?"

Dětský vzlyk: „Ne."

„Nikdy ti nepomohl, nepokoušel se tě učit, když jsem já neměl čas?"

„On - naučil mě hodně začátečnických kouzel. Zkoušel mě povzbudit, když jsi byl pryč."

„Tak proto jsi ho zabil."

„...zabil ho." Bezejmenný v jeho ruce zakolísal. Musel se teprve učit, jak ovládnout prudké změny emocí. Azranova proměna ho zastihla nepřipraveného.

Anebo, uvažoval Cabe-Nathan, má v sobě víc ze svého tvůrce, než jsme si představovali? Nedokáže si

poradit s tím, co říkáme, o nic lépe než Azran?

„A co tví učitelé? Byli nadutí, tyrani?“

Zomíčky se rozšířily hněvem: „Ano! Pořád na mě tlačili! Nedali mi chvíli pokoj!“

„To je cesta magie. Často mi říkali, jak jsi silný a že máš veliký talent. Kdyby nebylo jejich výcviku, nepřežil bys to své bádání v temné straně spektra.“

Pýcha. „Všechno jsem zvládl sám!“

„Ano? Nikdy jsi nepoužil štíty, které tě naučili, ani ochranná zaklínadla, která tě nesčetné hodiny nutili opakovat? Já jsem studoval obě strany, vždyť víš.“

Tentokrát bylo jen ticho.

„Proč jsi je zabil?“

Cabe-Nathan se jen tak tak vyhnul kouzlu, které na něj Azran vrhl. Ticho bylo dvojnásobné. Zmatený černokněžník se uchýlil do jakéhosi vnitřního koutu mysli, zatímco Bezejmenný využil příležitosti a znovu získal kontrolu nad tělem hostitele.

Do věčného prázdna Nicoty odplul matně zelený obláček. Než se posedlý černokněžník pokusil o další útoky, Cabe na něho ukázal prstem. Azran bezmocně plul s rukama přišpendlenýma k bokům, obalený modravou září.

To bylo těsné, řekl ten, který byl Nathan. Díky, že dávaš pozor, Cabe.

Je to i moje tělo.

Azran sebou zmítal, ačkoliv měl v obličejí naprosto netečný výraz. To nebylo dokonalé ovládnutí. Meč znovu ztrácel, ale každá bitva ho přibližovala k úplné nadvládě nad tělem.

Co teď?

Dobrá otázka.

Svázaný čaroděj zamrkal. Házel sebou tak dlouho, dokud nebylo zjevné, že ho pouta udrží.

„Otče?“

Cabe-Nathan nedokázal potlačit překvapení.

„Já... je mi líto Dayna... a taky učitelů.“

„Dobře.“ Cabe ani jeho dědeček nevěděli, co si o tom myslet. Pokud to byl trik Bezejmenného, tak náhle změnil strategii. Jestli to byl Azran, pořád ještě to taky mohl docela dobře být trik. Bud' - anebo si démonický meč vybral daň a Azran je nepřítel.

Nechali se nepatrně rozptýlit

„Otče!“ Azran zmizel.

Cabe se otočil kolem dokola. Navzdory ohromné prázdnotě tu po Azranovi nebyla ani stopa. Ani letmé použití jiných smyslů nenašlo vodítko. Azran byl daleko, daleko odtud.

Nemůžeme ho tu prostě nechat?

Spojenými schopnostmi meče a hostitele by našel cestu ven. Možná na naši rovinu bytí, možná na jinou. Pokud Azrana nezvládneme, je to nepřijatelné. Odmilka. Byli jsme tak blízko! Bojím se, že nakonec souboj s mečem prohrál.

Tak co budeme dělat?

Necháme se unášet.

Necháme se unášet?

A přesně to Cabe udělal. S nepatrnou podporou své moci se odstrčil do prázdna Nicoty.

Mnohem později, pokud se v takovémto místě dá odměřovat čas, ještě pořád hledali. Kolem nich do nekonečna pokračovala prázdnota.

Během letu ani jedna část osobností moc nemluvila. Nicota nebyla místem, které by pomáhalo konverzaci. Nathan na Cabea promluvil spíš proto, aby utišil rostoucí napětí.

Jsem smutný ze Shadea. Kdysi jsem ho poznal jako dobrého člověka, i když se později změnil podobně jako posledně. Je to nejstrašnější kletba, jakou si dokážu představit.

Co se stalo s podzemním městem? Proč nám krystal, který mi pověsil na krk ten quel, pomohl? Víím, že to Shade neměl v úmyslu.

I když rozumím mnoha věcem, které my nechápeme, nikdy nenarazil na typ kouzla, které jsem použil.

Nevěděl, že jeho katalyzátor bude působit i na moji magii. Můžeme mu poděkovat; kdyby se to nestalo,

nebyl bys připraven. Chtěl jsem, abys dospěl v mnohem klidnějším prostředí.

Co to znamená? Cabe byl zvědavý na svoje dlouhé dětství.

Kouzlo potřebovalo jistou... inkubační dobu. Hadeen na tebe mnoho let dohlížel, zatímco jsi spal. Když bylo všechno uděláno, byl jsi uvolněn. Až tehdy jsi začal růst. Doufal jsem, že do té doby bude klidněji. Moje chyba. Kvůli ní jsme ztratili Hadeena a málem i tebe.

Kolem proplul malý cizí předmět. Cabe přerušil vnitřní rozhovor a podíval se na něho. Tu a tam mijeli nějaké věci. Až dosud to byly samé podobné artefakty.

Nicota je tak blízko středu multiversa, jak jen může být blízko cokoliv kromě Chaosu. Tu a tam vidíš trosky. Všude existují brány.

Jestli je to tak, proč tu toho není víc?

Nicota je nekonečná. Nemí omezena zákony Řádu ani nahodilostí Chaosu.

Co je to?

Nicota. Je to záležitost sama o sobě.

Odsud pochází Temný kůň.

Na okrajích je několik málo tvorů, kteří odtud pocházejí. Kdyby byli vrženi do středu tohoto místa, byli by stejně ztraceni jako my. My jsme pevně ukotveni k jednomu místu. Jediný další způsob je najít bránu. Může to trvat vteřinu nebo věčnost.

Cabe se začal potit

Něco tam je!

Obě části vykřikly společně. Tělu to způsobilo silnou, ale rychle mizející bolest hlavy. Přimhouřil oči a pokoušel se rozeznat vzdálenou postavu. Nevypadala jako Azran. Když se dostala blíž, vlastně vůbec nevypadala jako člověk.

Co je to?

Mělo to čtyři paže a skoro soví obličej. Na sobě to mělo mihotavé stříbrné roucho a bylo to bezpochyby mrtvé.

Poutník z nějaké jiné roviny nebo universa. Buď se sem dostal už mrtvý nebo nesnesl šok. To se stává. Tvor byl špinavě hnědý a asi dva metry vysoký. Cabe uvažoval, jaký by asi mohl mít domov a proč sem přišel. Díval se, jak odplouvá pryč, a přemýšlel, jak nejistá je jeho vlastní situace. Zajímavé, že narážíme na tolik věcí.

Proč?

Můžeš plout celá staletí a nezahlednout jedinou věc. Musíme být blízko ohniska.

Ohniska?

Oblasti - pokud se to tak dá říct, - která obsahuje dvě nebo více bran, a proto je v ní i větší počet věcí nebo lidí. Musíme Azrana najít, než propadne skrz nebo najde jednu z těch bran!

Cabe trošičku zrychlil a zamířil opačným směrem od plující mrtvoly.

Tam!

Cabe ukázal prstem na malou skvrnku trochu vpravo. Opatrně k ní zamířil. Podobalo se to člověku, i když jedna končetina byla mnohem delší než ostatní a jaksi pokřivená. Při bližším pohledu se ukázalo, že je to meč sevřený v ruce.

Azran.

Bezvládně plul. Navzdory podivnému natočení zbylé části těla se zdálo, že paže s mečem je připravená. Trošku blíž, Cabe.

Blíž?

Blíž, ale zdola!

Udělal to.

To, co spatřil, obě osobnosti šokovalo. Azranův obličej byl pokřivenou, šílenou maskou děsu. Oči prázdně zíraly do Nicoty. Cabe se podíval na Bezejmenného a všiml si, že démonický meč vibruje jen mdle.

Extrémní šok.

Z čeho?

Pro nepřipravené je Nicota nebezpečná. Nathan víc neřekl.

Co teď?

Povzdech. Vezmeme mého syna a tvého otce s sebou zpět.

A meč?

Pokud mu nebudeme chtít useknout ruku, musíme ho vzít s sebou.

Cabe necítil z Bezejmenného skoro nic. Meč se očividně vyčerpал při pokusech o únik. Rozhodnutí znělo vrátit se do jeskyní, a pak na bezpečné místo, kde budou moci s Čarodějem a čepelí zacházet s co nejmenším rizikem.

Cabe se naposled rozhlédl; nic neviděl, samozřejmě, a tak v duchu potáhl za své spojení. Oba čarodějové zmizeli z Nicoty.

Dezorientace.

Cabe se chytil za hlavu, klopýtl a upadl. Byl v hlavě sám. Z náhlé prázdnoty se mu znovu zatočila hlava. Všechno kolem plulo. Před ním byla stěží patrná trhlinka. Čaroděj se při pádu stočil a vyhnul se tak smrtícímu dopadu.

Nový pohled nebyl o nic lepší. Vedle něj stál Azran, tvář stále zmrzlou v šoku, se zvednutou paží.

Bezejmenný pulsoval násilím. Vítězně se vrhl dolů.

Změť bílé mu zablokovala cestu. Démonický meč byl nucen se otočit, aby kryl úder na tělo hostitele.

Selhal. Ebenová čepel probodla Azranovi hrud', vypudila z něj život a způsobila tělu křeče.

Dva meče se setkaly. Bezejmenný roztříštil soupeře na několik kusů, ale byl vyražen z ruky, která ho už stejně skoro nedržela. Podivně se odrazil, v naprosto nelogickém úhlu, a propadl trhlinou. Vzápětí zmizel z dohledu.

Cabe se podíval nahoru na svého zachránce. Gryf na něj hleděl ptačíma očima.

„Jestli ti to nevadí, čaroději, strašně rád bych šel domů.“

XXII.

Cabe se díval na bezvládné, zhroucené tělo. Byl v mysli sám. Zdálo se, že je Nathan navždy pryč, ať už kvůli nějakým intrikám Bezejmenného nebo z vlastní volby. Znalosti a cvik tu zůstaly, protože byly stejnou součástí Cabea jako všechno ostatní. V tuto chvíli to ale nestačilo. „Chtěl jsem přestat s proléváním krve.“

„Nebylo to ve tvých rukou. Viděl jsem Azrana. Nezůstalo z něj nic než meč. Byl jenom nástrojem.“ Gryf odhodil jilec, který zůstal z druhé ďábelské čepele. „Promiň.“

Čaroděj se otočil a uvažoval o Bezejmenném. Nahlédl do trhliny, pokoušeje se vycítit přítomnost démonického meče, ale jiné síly, jejich zdroje a dávno zapomenuté funkce mařily veškeré naděje, že ho najde. Cabe vstal a zamračil se. Bylo by to marné hledání.

Povzdechl si a zadoufal, že se Bezejmenný ztratil navždy. „Doufal jsem, že tu stvůru spoutáme, ale není v mé moci ho tam dole najít.“

Gryf si ho po ptačím způsobu úmyslně prohlížel. Nedařilo se mu zamaskovat zvědavost, kterou cítil. S Cabeem se udála změna, o které se chtěl dovědět mnohem víc.

Cabe prozkoumal síň. Okamžitě uviděl další dva problémy. Toma i dračí císař byli pryč.

Zeptal se Gryfa a ten mu odpověděl: „Když jsem přišel, nebylo tu nic. Ukryl jsem se, předpokládal jsem, že ty a Paní jste někde poblíž. Když ses tu zhmotnil spolu s Azranem, uviděl jsem meč připravený udeřit a zaútočil jsem.“

„Rozhodně ne příliš brzy. Děkuji.“

„Můžu se zeptat, kde je Paní?“

Cabeovi přeběhl po tváři záblesk pochopení.: „Teleportoval jsem ji a několik dračích mlád'at zpátky do Penacles. Ty jsi tady. Znamená to...“

Gryf ho přerušil: „Teď ti to nemůžu vysvětlovat, ale mám dohodu se Zeleným drakem. Ale neměl jsem čas zjišťovat, jak špatně na tom město je. Možná dorazí příliš pozdě. Musel jsem ho požádat, aby mě sem teleportoval.“

„Takže jsem Gwen možná poslal přímo doprostřed zkázy!“ Začal mávat rukama. „Nemůžeme ztrácet

čas!“

Než zmizeli, jeho společník ještě stihl zaprotестovat.

Zhmotnili se uprostřed chaosu.

Všude byli vojáci. Všichni utíkali. Někteří byli draci, mnozí lidé. Nebojovali mezi sebou. Spíše pronásledovali společného nepřítele.

Ti dva si s úžasem uvědomili, že to jsou vojáci Penacles a Zeleného draka. Objektem pronásledování byly zbytky lochivarských hord a několik živých bojovníků armády vévody Kyrga.

Šedé mlhy byly pryč. Lochivarští, unavení a odraní, klopýtali pryč. Kyrgovi ohniví draci, kterých bylo mnohem méně než těch, kteří náleželi držiteli Dagorského lesa, se pokoušeli postavit se na odpor, za několik minut však budou smeteni.

Kolem projel jezdec s neznámou vlajkou. Cabe si opožděně uvědomil, že je to vlajka Mito Picy. Ti, kdo přežili nájezd, tady zajišťovali, že služebníci dračích králů na jejich město hned tak nezapomenou. Byli obzvlášť krvežízniví, protože se neměli kam vrátit.

Gryf se zasmál. Znělo to trochu podobně jako kašel. „Nikdy nevěř dračímu králi! Když se mnou uzavíral dohodu, jeho vojsko už bylo s dalšími posilami na cestě sem!“

Cabe přikývl, ale nebyl myšlenkami cele u postupujících vojáků. Díval se na městské hradby a hledal, které části chybí. To málo, co viděl, mu prozradilo, že nepřítel musel v nějaké chvíli prorazit dovnitř.

Poklepal Gryfa po rameni: „Drž se pevně. Jdeme do města.“

„Co...“

„...že?“

Blíží pohled ho nijak neuklidnil. Stopy ničení zřetelně vedly k paláci. Mnoho budov dál vpravo nebo vlevo dokonce zůstalo nedotčených. Útočníci sem vpadli s jedinou myšlenkou: dobýt knihovny. Gryf by jim byl rád řekl, jak jsou hloupí.

Cabe byl tak nervózní, že ho vůbec nevaroval před dalším skokem.

„Dorazil jsi právě včas!“

Než se ti dva od sebe odtrhli, Gryf zkoumal, nakolik je palác zničený. Bylo tu několik prasklin ve zdech a skvrny na podlaze. Tu a tam ležela těla padlých vojáků obou stran. Jeden z golemů byl roztržštěný a jinému chyběla paže a byl samý důlek. Nevelké škody ukazovaly, že se tu bojovalo jen ojedinele.

Jako první promluvila Gwen: „Bála jsem se, že tě Azran zabil!“

„Ne. Je mrtvý. Gryf ho musel zabít“ Sklopila oči: „Je mi líto tebe, ale jeho ne.“

„Chápu. A ještě jedna věc.“ Zhluboka se nadechl, než to dořekl. „Od této chvíle už je jen Cabe.“

Odmlka. „To je dobře. Nathan a já - to už je minulost. Uvědomila jsem si to, když jsem si myslela, že tě Azran možná zabil.“ Znovu se políbili

Vládce Penacles si odkašlal: „Odpusťte, oba dva, ale jsem zvědavý, jestli Paní zná rozsah škod.“

Tón hlasu lvího ptáka způsobil, že ti dva zčervenali ještě víc. Gwen umlkla.

„Je to až tak zlé?“

„Severní a východní hradbu bude nutné úplně přestavět. Stejně tak severní roh západní hradby. Viděli jste tu cestu, co sem vede?“ Přikýkli.

„Většina krveprolití se odehrála na ní. Naštěstí to znamená, že nebylo zraněno příliš mnoho lidí. Ale vojáci utrpěli velké ztráty.“

„Dohlédnu na to, aby bylo postaráno o jejich rodiny. Dokud tu vládnu, nikdo nebude trpět. Viděla jste generála Toose nebo velitele Blanea? Rád bych si s nimi promluvil.“

Gwen chvíli váhala s odpovědí. Cabea i Gryfa sevřela úzkost.

„Toos dohlíží na vyčištění města. Blane... Blane padl při obraně knihoven.“

Cabe smutně potřásl hlavou. Lví pták zasykl. Neznali velitele ze Zuu příliš dlouho, ale vždycky byl přátelský a užitečný. Bez jeho přispění by město určitě padlo.

„Jak?“

„Ten ještěr Kyrg si osobně vybral vražedný oddíl. Rvali se ulicemi s jediným cílem. Blane posbíral své muže a zastavil je. Utrpěli těžké ztráty, dovnitř jich prošlo jen pár. Nevím, co chtěli udělat, kdyby se jim podařilo knihovny najít.“

„Kyrg věří v rozdrčení všeho, co se protiví jeho cílům, ať to může získat nebo ne.“ V Gryfově tónu

zaznělo jen pohrdání.

„Blane spolu s několika zbylými muži tady s Kyrgem skoncovali. Velitel toho ještěra dostal osobně, než ho srazila sekera.”

A bylo to. Bylo tragické, že tolik lidí zahynulo v boji o něco, čemu nemohli ani porozumět. Co by zni dračí králové dokázali získat? Konec konců, Nachového draka knihovna nezachránila, a ten ji studoval mnohem déle než ostatní. Dokonce ani Gryf toho za celá ta léta vlády moc nezískal, i když tu vládl delší dobu než trvá lidský život

Knihovny teď byly druhořadé. Jejich tajemství počkají ještě dlouho potom, až budou mrtví pohřbeni. Gryf zavolal sloužícího a poručil si jídlo. „Přijďte zítra, začneme tohle město opravovat. Teď si myslím všichni zasloužíme trochu odpočinku.”

Nikdo se s ním nepřel.

Díky udržovacímu kouzlu bylo možné těla Blanea a ostatních mrtvých ze Zuu odvézt na voze do jejich domova. Jako ochrana s nimi jeli ti, kteří přežili, a doprovod z Penacles. S karavanou byli i vévodové Zeleného draka, který se zavázal od této chvíle otevřeně stát na straně lidí. To zbrzdí Tomovy plány, pokud se ohnivý drak pokusí získat podporu svých příbuzných.

Mrtví z Penacles byli se stanovenými obřady spáleni. Gryf vzdal čest všem mrtvých, vojákům i civilistům.

Cabe se zabýval otázkou,

jak usnadnit opravu města, zatímco Gwen pomáhala s léčením a jídlem. Oba byli jen lidé a měli své hranice; pomáhali, ale nemohli problémy prostě smést.

Když nepomáhali lidem, zabírala jim většinu času výuka mladých, které jim svěčila dračice. Ohniví draci byli stejně nadaní a neposlušní jako lidské děti. Nižší draci nebyli chytřejší než psi nebo koně a nakonec je ubytovali ve stájích. Brzy se objevil požadavek na vybudování oddělených stájí, protože obyčejným zvířatům dělalo potíže spát vedle dravců.

Zelený drak jim radil, ale odmítl převzít výchovu. Měl pocit, že by mladí měli být vychováni tak lidsky, jak je to jenom možné. Jen tak může mít jeho druh naději přežít ve světě, který přijde.

Zvědové hlásili, že z Lochivaru úplně zmizely Šedé mlhy a spolu s nimi i Černý drak a hrstka fanatiků a draků, která mu zbyla. Gryf začal zkoumat země za východními moři. Na zlověstných vyslancích s vlčími přilbami ho něco znepokojovalo. Cítil, že by měl něco vědět. Většina vlastní minulosti mu zůstávala skrytá.

S povzbuzováním lady Gwen Cabe nakonec vyvolal luk Slunečního střelce. Bylo jasné, že za únik Hnědému drakovi odpovídá jeho podvědomí, možná prostřednictvím Nathana. Luk byl posledním dědictvím po Nathanovi, Pro Cabea to znamenalo, že je připravený vykročit po stezce svého dědečka. To ho potěšilo skoro stejně jako přítomnost ženy po boku.

Ve chvíli, kdy ho dva čarodějové vyrušili, lví pták dohlížel na království. Věděl, proč jsou tady. Hledali příležitost na krátký čas odjet. Sami. Gryf se potichu zasmál. To je to nejmenší, co jim může dát. Město si poradí samo.

Cabe mu podal ruku: „Máš chvíli?”

„Myslím, že státní záležitosti mohou počkat, až si promluvíme se svými dvěma dobrými přáteli.”

Oba se na něj usmáli. Cabe se odmlčel. Pak pokračoval: „Přemýšleli jsme, jestli bys nás mohl na chvíli postrádat. Rádi bychom měli trochu času pro sebe.”

Gryf si v předstíraném zamyšlení pohladil bradu. "Dodávky jídla jsou stabilizované. Nemocnice se začínají vyprazdňovat. Hradby jsou ze tří čtvrtin dokončené. Myslím, že bych vás mohl postrádat tak den..." Výraz v jejich tvářích mu připomněl děti, které zrovna zmeškaly zákusek. „...nebo měsíc nebo tak.”

Oba poděkovali zároveň. Cabe mu potřásl rukou a poplácal ho po zádech. Gwen si lehce přitáhla jeho hlavu políbila ho na bok zobáku. Kožich i peří se mu přitom naježilo víc, než by připustil. Rychle se omluvil a vrátil se k úkolům vládce města.

Vyšli z Gryfova pokoje a znovu se políbili. Cabe se zamračil: „Tak. Kam půjdeme?”

„Myslím, že na panství. Ráda bych ho uvedla do původního stavu.” Předstíral, že se mračí: „Myslel jsem, že to mají být prázdniny!” Gwen ho dlouho podržela v objetí, než odpověděla: „Budou.” Náhle jim oběma tělem i myslí proběhl strašlivý chlad. Když to pominulo, Cabe sraštil čelo: „Co to bylo?” Ačkoliv

se Gwen při té vzpomínce ještě třásla, odmítla jakékoliv neštěstí: „Nevím a je mi to jedno. Teď rozhodně ne. Jdeme se pro změnu bavit a odpočívat. Potom..." „Potom?" „Potom," přitáhla si ho k sobě, „budeme prostě muset Dračí říši znovu zachránit. To je všechno." Tentokrát jejich objetí nic nenarušilo.

Richard A. Knaak

Americký autor fantasy literatury. Publikoval už více než dvě desítky samostatných knih a jeho povídky jsou součástí více než deseti antologií. Proslulost získal zejména díky svým pracím ze světa DragonLance, ale i jeho vlastní cyklus DragonRealm měl u čtenářů vynikající ohlasy. Kromě toho píše i netradiční fantasy, a v poslední době i knihy ze světa počítačových her firmy Blizzard - Diablo a WarCraft.

Narodil se 28. 5. 1961 v Chicagu jako třetí dítě v rodině železničnického úředníka Jamese Knaaka a jeho ženy Anny. Čtení bylo jeho nejoblíbenější zábavou a rodiče v něm tuto vášň podporovali. Kniha byla pro malého Richarda vždy tím nejlepším dárkem.

Jednou při „plenění" sestřiny knihovničky narazil na knihu Storm Over Warlock od André Norton. Přečetl ji jedním dechem a náhle se před ním zjevily čarovné světy fantasy a sci-fi. Ihned jim propadl, a tak postupně při výpravách do místní knihovny objevil Amber Rogera Zelazneho, svět Marsu kapitána Cartera E. A. Burroughse nebo temné příběhy E. A. Poea.

Učil se dobře a bavila ho zejména angličtina a chemie. Když se po střední škole rozhodoval pro další studium, zvolil chemii. Začal ji studovat na univerzitě, ale už zanedlouho poznal, že tato exaktní věda není přesně to, co by chtěl dělat. Vrátil se proto ke své druhé vášni a zapsal se na studium rétoriky, literatury a tvořivého psaní.

Studium úspěšně dokončil a začal hledat své místo v životě.. Pracoval v rychlém občerstvení, v kanceláři jako úředník a vydělával si i psaním rešerší. Přitom snil o tom, že se stane spisovatelem. Nakonec sebral odvalu a se svými texty se rozjel do Lake Geneva, kde sídlilo nakladatelství TSR, vydávající fantasy. U jednoho z redaktorů zde nechal na posouzení své texty.

Za několik týdnů u něj zazvonil telefon a redaktor pro něj měl dvě zprávy - špatnou a dobrou. Jeho texty sice vydávat nebudou, ale Knaakův styl psaní je zaujal. Nabídl mu tedy, aby pro ně napsal několik povídek pro DragonLance.

Protože o tomto cyklu nevěděl vůbec nic, hned vyrazil do knihkupectví. Knihy M. Weis a T. Hickmana si okamžitě oblíbil. Vybral čtyři témata, která předložil v TSR. Tři z nich nakladatelství koupilo a staly se základem Knaakových povídek v trilogii DragonLance Tales I (DragonLance Příběhy I). Nedlouho potom mu TSR nabídlo příležitost, která se nedala odmítnout. Měl napsat román - první ze světa Krynnu, který by nenapsali jeho tvůrci M. Weis a T. Hickman. A hned o jedné z největších legend cyklu - o Humovi. Ačkoli to byla velká výzva, Knaak jí přijal a pustil se s vervou do práce. Výsledkem jeho úsilí byla The Legend of Huma, která vyšla v roce 1988. Kniha se téměř ihned dostala na vrchol žebříčku nejprodávanějších knih měsíce v New York Times. Autorovi se podařilo vytvořit hrdinsko-tragický příběh, nádherné dobrodružství, které má zároveň silný etický podtext. Riskantní tah se TSR vyplatil. A kniha R. Knaaka katapultovala mezi špičkové autory.

Po úspěchu Humy napsal několik dalších stejně úspěšných knih pro DragonLance. Z původně okrajové postavy minotaura Kaze udělal hrdinu své druhé knihy - Kaz the Minotaur (1990). Minotauri jako rasa ho tak zaujali, že se rozhodl jim věnovat důkladněji. Stal se jakýmsi jejich kronikářem. Tak vznikl třeba Land of the Minotaurs (1996) nebo Reavers of the Blood Sea (1999). Zatím posledním projektem na toto téma je trilogie The Minotaur Wars. Zatím vyšly dva díly - Night of Blood (2003) a Tides of Blood (2004). Vydání závěrečné knihy je naplánováno na rok 2005.

Jeden z textů, které dával k posouzení při první návštěvě v TSR, se stal základem jeho vlastního světa DragonRealm. Tento svět dračích království v sobě kombinuje klasickou hrdinskou fantasy s originálními postavami, spleť dějů a nečekaným rozuzlením. Cyklus má zatím deset knih a Knaak na čtenářův plánuje další pokračování. Přestože je pracovní velmi vytížen, vyčlenil si trochu času a vrátil se

do světa DragonRealmu několika kratšími novelami.

Kromě klasické fantasy má tento autor na svém kontě i několik netradičních moderních fantasy příběhů jako je King of the Grey (1993) nebo Frostwing (1995),

Jeho styl psaní zaujal i firmu Blizzard, produkující počítačové hry Diablo a WarCraft. Nabídla mu spolupráci při adaptaci svých herních světů do knižní podoby. Výsledkem jsou zatím dvě knihy z Diabla - Legacy of Blood (2001, česky Dědictví krve, FANTOM Print 2002) a Kingdom of Shadow (2002, česky Království stínu, FANTOM Print 2002).

Svět WarCraftu zobrazil v Day of the Dragon (2001, česky Den draka, FANTOM Print 2003). Protože jeho knihy měly u čtenářů úspěch, nabídli mu v Blizzardu práci na celé trilogii ze světa WarCraftu III.

Trilogie se nazývá The War of the Ancients a zatím z ní vyšly dva díly - The Well of the Eternity (2004) a The Demon Soul (2004). Závěrečný díl vyjde začátkem roku 2005.

Mimo této práce se věnuje několika dalším projektům - podílí se na překladu manga komiksu Ragnarok či spolupracuje na převedení Humy do komiksové podoby.

Ačkoli mu psaní zabírá většinu času, čtení ho nepřestává bavit. Mezi své nejoblíbenější autory řadí G. Cooka, H. Turtledova, H. Harrisona či L. Sprague de Campa. Také se rád dívá na staré filmy a cestuje. Tím, že navštěvuje různé cony a autogramiády, kombinuje pracovní povinnosti, obchod i zábavu. Byl několikrát i v Evropě, kde si nejvíce oblíbil rodné místo své matky - Trier v Německu. Navštívil ale i mnoho dalších zemí starého kontinentu.

Richard A Knaak na první místo řadí spokojenost čtenářů. Když se jim kniha líbí, je spokojen i on sám. Příjemná motivace pro další psaní...

Martin „Felčar“ Fajkus